

Пролог
Одинадцять років тому

- Сонечко... – тітка Ельза співчутливо дивилася в зелені очі світловолосого хлопчика, присівши перед ним. – Може ти все-таки житимеш у нас?

Хлопчик відвернув погляд.

Йому було 9 років. Минуло лише два тижні з того дня... Все пройшло, як у тумані, неначе сон якийсь страшний. Приїхало багато родичів, усі плакали, обіймали його, обіймали тітку і дядька, хто як міг, намагався втішати. Тоді він стояв серед усіх цих людей, притискуючи до грудей фото батьків, і незворушно дивився перед собою пустими очима. Він не плакав - не міг. Не вірив у те, що сталося. Ніколи ще їхній світлий досі будинок не виглядав таким величезним і пустим. Навколо зібралося багато людей у чорному, одні приїхали із найвіддаленіших кутків Японії, інші – із Англії, деякі родичі, навіть, із Данії. Хтось ридав, хтось приголомшено мовчки стояв поруч із дядьком та його сином, кузенком хлопчика, молодшим на рік. Тітонька Ельза прилетіла із Англії першим же рейсом, вибивши квиток на літак ледь не власними кулаками. Приїхала і впала перед хлопчиком на коліна, гірко ридаючи.

Ельза надто любила свого племінника, щоб залишити його тут, в Японії. Після смерті рідного брата Говарда та його дружини Акатсуне, вона ніяк

не могла заспокоїтися. Там, у Англії, в Ельзи трое дітей, тоді, коли у другого брата та його дружини лише один син, майже такого ж віку. Звичайно, перевага була на його стороні, та й із самого початку брат прийняв рішення всиновити сироту.

І ось настав час від'їжджати назад у Англію. До відльоту залишалось дуже мало часу, та Ельза все ніяк не могла зрушити з місця. Вона вклякнула перед племінником і зі сльозами на очах благально дивилася в його байдуже обличчя. Серце розривалося. Хлопчик обійняв Ельзу за шию і тихо прошепотів:

- Тітонько... я дуже тебе люблю, ти знаєш... Але я залишуся... Тут мій дім... Ти тільки приїжджай до мене, добре? – схопивши обличчя тітки обома руками, він поглянув їй в очі, і Ельза сумно посміхнулася.

- Сестро... Годі, ми із Мідорі подбаємо про нього. Він завжди нам був, наче рідний син.

- Тітонько Ельзо, я беру на себе відповідальність за братика! – гордо промовив другий племінник. Ельза лише скрушно кивнула головою і пошепки звернулася до сироти:

- І ти до мене приїжджай, обіцяєш?

- Звичайно...

- Люблю тебе... – вона поцілувала хлопчика в чоло, взяла валізку і зникла за дверима...

Майже рік минув із того часу. Тітка телефонувала часто. Приїжджала вона в Японію два-

три рази на рік і цього було так мало. Гостювала вона лише кілька днів, ні на мить не залишаючи своїх племінників. В такі дні наш хлопчик відчував себе неймовірно щасливим, але те щастя на його обличчі могла помітити тільки тітонька Ельза. Час її гостин був для нього найрадіснішим. Коли ще всі спали, він заварював їй чай і приносив у ліжко. Вдень вони ходили гуляти, відвідували храм, розмовляли, а потім збирались усією сім'єю біля каміна, який, приємно потріскуючи, додавав цим вечорам затишності, лагідності та родинного тепла, що ніжно огортало кожного із них. Тітка Ельза завжди мала про що поговорити із тіткою Мідорі, дядько поважно читав газету неподалік, а хлопчик захоплено спостерігав за жіночою розмовою і не зводив погляду із тітоньки, в очах якої відблискувало полум'я каміну і там згасало. Вона була для нього справжнім ангелом і лише її надзвичайно ніжний погляд давав хлопчикові відчуття, як насправді сильно вона його любить.

Дядько з дружиною добре до нього ставилися, не обділяючи нічим, брат був завжди поруч, багато в чому допомагав. Дядько був дещо суворий, та ніколи не поділяв дітей на «рідного сина» і «племінника». Проте, поговорити про щось із ним хлопчик не міг. Тітка Мідорі, дуже спокійна та мила, ніколи не сварила, коли щось траплялося, навпаки, майже завжди прикривала витівки дітей. І саме через це племінник намагався не створювати їй проблем, став уважним та обережним. Та незабаром і вона

покинула їх через важку хворобу. Хлопцям тоді було по 15 і 16 років. Наступного дня, після її похорону, дядько у відчай сильно посварився із тіткою Ельзою і після цієї сварки вона перестала приїжджати в Японію.

З того дня минуло майже одинадцять довгих і похмурих років...

Глава перша.
Зараз. Неприємна звістка

Теплий літній ранок в передмісті Токіо не віщував нічого поганого. На широкому підвіконні відчиненого вікна у своїй кімнаті спокійно сиділа темноволоса дівчина років вісімнадцяти та читала стареньку, пошарпану книгу. Ім'я автора уже давно було витерте, а назва «Генератор живої енергії» нічого спільного із змістом книги не мала. Проте, ось уже майже половину її Міраї прочитала з особливим захопленням. Із садку, куди виходило її вікно, долинали щебетання птахів і ще більше заспокоювало і допомагало зосередитись. Міраї вставала досить рано, коли її батьки ще спали. Та, схоже, сьогодні вони прокинулись раніше і з кухні долинали материн голос, зазиваючи дівчину.

- Іду...

Міраї неохоче вийшла з кімнати та спустилася сходами на перший поверх будинку, де була розташована кухня. За круглим обіднім столом,

таким великим, що могла б зібратись і уся імператорська сім'я, сидів батько Міраї – Такáро і уважно читав щоденну газету. Поруч нього стояла мама Міраї, Юнае ї щасливо посміхалась.

- Доброго ранку. – в'яло промовила Міраї, сівши за стіл навпроти батька. Раптом вона помітила уважні погляди батьків. Тато відклав газету і зняв окуляри.

- Що з вами сьогодні? – Міраї здивовано дивилась то на маму, то на тата.

- Міраї, мама хоче тобі сповістити приємну новину. Юнае, розкажи...

- Ах, я така схвильована... – Юнае явно була сама не своя. Очевидно, вона мала розповісти щось неймовірне, та Міраї було якось ї не спокійно зовсім.

- Ну? – Міраї уже непокоїлась від нетерплячки.

- Доню, ми вирішили... *віддати тебе заміж!* – засяяла Юнае.

В кімнаті запанувала мертва тиша... У цій тиші якимось вже зловісним здавався стукіт настінного годинника. Міраї завмерла від несподіванки. Батько уважно дивився на реакцію дочки, а вона не змогла вимовити ї слова. Широко відкривши очі, Міраї із кам'яним виглядом сиділа, не відводячи погляду від батьків, до останнього сподіваючись, що це такий незрозумілий і прикрий жарт. Вона чекала що ось-ось хтось із них розсміється. Але...

- Ви що... зробити? Заміж..? Як це зроз...?

- Доню, твої наречений із дуже хорошої та впливової сім'ї, аристократ, я б сказала, з прекрасними манерами... - швидко почала мама. - Ах, він багатий і, кажуть, неймовірно гарний!

- *Та ви що з глузду з'їхали?!* - Міраї різко встала. - Хочете сказати, що ви вибрали мені *жениха*, навіть не спитавши моєї думки?! Ви знаєте, який зараз рік надворі?!

- А ну сядь! - сердито гримнув тато і Міраї аж справді присіла. - Ти що собі дозволяєш?! Присиділа вдома майже рік, не працюючи і не навчаючись. Ти що, в хікі¹ подалась? Може хоч якимось за голову візьмешся, одружившись із серйозним чоловіком... Так, досить цих розмов, мені пора на роботу. - батько встав з-за столу, з грізним виглядом взяв свій портфель та ключі від машини і вийшов із дому.

Міраї все ще не могла прийти до тями. Вона так і сиділа за столом, ледь стримуючи сльози. А й справді, уже скоро мине рік, як Міраї «згасає» у великому двоповерховому домі, збудованому руками її працюючого дідуся, що дав сім'ї Юнарагі не тільки дах над головою, а й високий соціальний статус і гарну роботу для сина. А все тому, що в день випуску із старшої школи Міраї потрапила в автомобільну аварію і два місяці пролежала в лікарняному ліжку на межі життя та смерті. Дивом

¹ *Nikikotori* – в Японії – повнолітня людина, яка не працює і не навчається.

батьки та найкращі лікарі Японії витягнули єдину дочку Юнарагі із прірви. Реабілітувалась Міраї ще півроку, як лікарі сказали, що було б добре їй вступити в хороший університет, так би мовити, поміж молодь і знайти себе легше, і здоров'я поправиться. Та Міраї не захотіла. Багато чого змінилось після того випадку в її житті, характер став грубішим, настрої понурішим, а сама Міраї мовчазнішою. Можливо, і витривалішою. Та в ситуації із заміжжям вона не змогла зібрати думки.

- Міраї-тян ², вище носа! - мати поряд і співчутливо посміхнулась. - Ти ж знаєш, я не можу заперечити твоєму батькові. Та й для чого - чоловіка він підібрав тобі, напевно, найкращого в Японії...

- Тобто ти його навіть не знаєш? - Міраї глянула на маму повним розпачу поглядом.

- Ну-у... - Юнае зникнула. - Я довіряю Такаро. Та й кажуть, що той хлопець - ну дуже симпатичний...

- Кажуть?! Ти бачила? Бачила?!

- Ні, але...

- То як ти можеш знати, мамо?! А якщо йому насправді 35, а то й 60 років? Якщо він насправді не симпатичний, а *старий гидкий скнара*? А може він взагалі якийсь *збоченець*?!

- Досить, Міраї!! Як ти можеш таке говорити? Ти ж його навіть не бачила!

² -чан (-чан, -тян) – зменшено-ласкаве звертання до дівчини у Японії.

- Отож-бо й воно! Ти теж не бачила! - Міраї ледь стримувала сльози.

- Годі вже! - мати раптом посуворішала. - Ти знаєш про традиції, батькові рішення не обговорюються! Та й такою поведінкою ти прихильності не заробиш. - добавила Юнае та вийшла геть.

Батьки Юнае майже з самого дитинства виховували в ній розумну, хитру та водночас покірну жінку. Вона вміла усе і вродою відзначилась. Після школи закінчила університет економіки та влаштувалась на престижну роботу. Репутацію непохитної жінки напрацювала чесно і без сторонньої допомоги. Саме це й поважав у ній Юнарагі Такаро, який на той момент працював звичайним кур'єром у компанії, де Юнае очолювала відділ бухгалтерії. Та раптом батько Такаро зробив приємний сюрприз синові і привів у дім майбутню невістку - матір Міраї. Ця щаслива історія їхнього кохання та подружнього життя продовжується і до сьогодні - Такаро став директором відомого видавничого будинку, а дружину залишив вдома, як дбайливу господиню і чудову матір їхньої донечки. І ось тепер їхнє «чадо» просто не може отямитись від люті і майже ненавидить своїх батьків, вважаючи, що вони зруйнували її життя сьогоднішньою звісткою.

Весь день Міраї просиділа у кімнаті, заслонивши штори. «І що тепер?... Добре, якщо мій «жених» хоч... Не знаю навіть, що краще - молодий,

добрий чи просто спокійний..? Однієї краси не достатньо – що з нарцисом робити? А от якщо він, не доведи Господи, неадекват? Ще запре мене в якомусь підвалі, там і помру!» – Міраї все ніяк не могла заспокоїтись. Наче все життя пішло під укіс. Тисяча образів того чоловіка склалася в її уяві. Проти волі батьків вона піти не могла. Отож надіятись Міраї залишалось лиш на одне – що цей хлопець чи чоловік – порядний і ставитиметься до неї добре.

В роздумах минула й ніч. Міраї думала, що краще вже було б просто зараз із ним зустрітись, щоб хоч знати, що її чекає. Тобто, хто. Вона ледь піднялася із ліжка, відсунула штори. За вікном погода була не кращою, ніж настрої дівчини. Всю ніч і зранку лив дощ, на вулиці було холодно, то ж Міраї навіть не хотілося виходити із кімнати. На годиннику була майже дев'ята. Вона спустилася на кухню. Батько давно поїхав на роботу, матері теж не було. Будинок наче пустував, якщо не враховувати управляючого, який непомітно пересувався по дому та постійно щось перевіряв. Навіть обидві покоївки кудись поділися. Ця пустота ще більше гнітила Міраї. Ввімкнувши кавоварку, вона сіла за стіл і поклала на нього голову... За вікном все ще шумів дощ.

Раптом Міраї почулися якісь звуки. Ледь чутно вони долинали з іншої кімнати, наче з гостьової... «Музика... така знайома... де я її раніше чула?» – подумки запитала себе. Вона перейшла вхідну залу, яка вела до гостьової. На журнальному столику кімнати стояв маленький радіоприймач. Музика

лунала із нього. «Зачекайте... це ж радіо із лікарні... Але що воно тут...?» – раптом вона згадала ті нудні сірі дні у лікарняній палаті після того, як пережила клінічну смерть. Та, ледь блакитна кімната із двома вікнами, постійно закритими жалюзі. Що там було за ними, Міраї так і не знала. Завжди ввімкнене тьмяне світло і радіо, яке часто грало одну і ту ж мелодію. І гіркий запах ліків...

Часто вночі Міраї прокидалася від жахливих сновидінь. Автомобілі, які летіли у повітрі. Вони завжди з'являлись з туману із ввімкненими фарами і вилітали просто на неї. В той момент вона різко прокидалася, іноді із криком. А часом їй снилися шкільні друзі, які весь час про щось жваво гомоніли. Вона гуляла з ними передосінніми вуличками, та коли вони збирались переходити дорогу, Міраї навідріз відмовлялась... А іноді їй снилися квіти... Переважно троянди помаранчевого кольору, такого яскравого, що засліплювали її і вона знову прокидалася посеред ночі від того кольору...

З того дня, коли Міраї отямилася, її ніяк не покидала думка, що вночі біля її ліжка хтось стоїть, а коли вона прокидається, миттєво зникає... «А якщо це й справді так?» І їй завжди хотілося побачити обличчя тієї людини...

Раптом, перервавши спогади, до дівчини підійшла її шкільна подруга.

- Юна? А... чому мені ніхто не повідомив що ти прийшла? – Міраї оглянулася, але в кімнаті більше нікого не було. – Хочеш кави?

- Так, залюбки! – Юна була така радісна.

- Щось трапилося? Ти така щаслива!

- А-ах! Міраї, нарешті цей день закінчився! Не могла дочекатися! Останній день школи, канікули і нове життя, нові друзі...!

- Зачекай... Як..? Але ж сьогодні...

Раптом... шалений хрускіт битого скла, гул, шум, крик Юни... Просто через велике вікно гостьової на дівчат вилетіло авто...

«Міраї! Міраї...»

Глава друга

Шанс

- Міраї! Дочко...

- А... мамо? – Міраї швидко підняла голову. – Я що заснула?

- Схоже на те. Вві сні ти кликала Юну-сан.

- Ох... А, забудь. Мені просто наснився кошмар...

Юнае ніжно погладила дочку по голові.

- Мамо... Як його звать? – несміло запитала Міраї.

Мати здивувалася.

- Кого?

- Ну... того хлопця, про якого ви з батьком мені вчора говорили...

- А-а... Ой, я й не знаю... – Юнае вмить задумалася.

- Що?! – викрикнула Міраї. – Ти віддаси єдину дочку «не-знаю-кому»?!! Та як ти можеш, мамо? Не

те, щоб не бачила, та навіть не спитала, хто він!

- Доню, заспокойся. Я ж казала, що довіряю твоєму батькові. І ти довіряй. Єдину дочку він не віддасть абикому.

Міраї розчаровано дивилась на маму і вона поступово здавалася їй уже зовсім чужою.

- Угх... Та краще б я тоді й не отямилась!

- Що? Міраї!..

Та дівчина і не слухала, прожогом кинулась сходами ввєрх і зачинилась у своїй кімнаті. Майже дві години вона просиділа під дверима не ворухнувшись. Вона не відчувала ні голоду, ні холодної кімнати. Сльози стікали по її щоках, шиї і геть намочили светр. Думки, спітаючись, закрили ясний розум темною хмарою і, здавалося, що то не сльози текли, а каплі дощу із тих хмар. Голова була важкою, мов зі свинцю. Раптом недбалый погляд в сторону вікна виловив якийсь папірець на підлозі. «Мабуть, випав із записника... Чергова рекламка?» – папірець наче притягував до себе Міраї своїм різнобарв'ям. Серед усього такого сірого навколо, як здавалося дівчині, він був дуже яскравим.

- Що це..? «Єдина Універсальна Академія Магії та Чарівництва»? Що..? В наш час і таке є? – здивуванню Міраї не було меж.

«Та ну... маячня якась» – подумала вона і запхнула ту листівку поміж книгами на столі. Вона лягла на ліжко. «Таке холодне...» - Міраї роздивлялася штучні квіти балдахіну свого ліжка, а з голови все ніяк не виходила та листівка. Вона ввімкнула ноутбук і знову дістала той папірець.

Пошукова система видала лише декілька результатів, серед них і офіційний сайт Академії. Інформації мало: «документи для вступу на поточний навчальний рік приймаються до...», «навчання у Академії починається восени, із 1 жовтня...», «набір проводиться один раз у два роки лише в одну групу, що складається не більше, ніж із 32 студентів...», «для вступу Вам потрібно заповнити форму, приведену на нашому сайті, після чого із Вами зв'яжуться і повідомлять про дату вступного екзамену...»

- Що за..? - Міраї була вкрай здивована, що такий навчальний заклад існує в Японії. Та і що взагалі існує. - О... Телефон..?

Дівчина не могла наважитися набрати номер. З хвилину вона тримала в руках телефон і дивилась на цифри...

- +81... 93... 14...

- Алло, доброго дня! Вас вітає Єдина Універсальна Академія Магії та Чарівництва! Чим можу Вам допомогти?

- А-а... Ем... Чи могли б ви назвати мені адресу вашого закладу?

- Нажаль, така інформація надається лише після того, як Ви заповните форму про вступ на нашому сайті, Ваші дані розглянуть і повідомлять про дату вступного екзамену та адресу нашого закладу у електронному листі. Це все, що Вас цікавить?

- Все... дякую... - від неочікуваного результату Міраї випустила із рук телефон.

«Вона й справді існує...» - і раптом спохопилася.

- Мамо!!! Мам! – Міраї схопила ту листівку і стрімко вилетіла із кімнати. – Мамо, треба поговорити!

«Це ж мій шанс!»

Мати сиділа в кріслі перед каміном та читала книгу.

- Що сталося?! – Юнае аж злякалася.

- Ось...

Мати уважно розглянула листівку, проте зовсім не здивувалася, наче вже чула про цю Академію.

- Міраї, послухай...

- Ні, мамо, ні!!! Будь-ласка, відпусти мене туди!

- Що? Але ж...

- Благаю... Мамо, дозволь мені спробувати... А якщо... якщо я провалю навчання, віддасте мене заміж за того чоловіка. Я... не опиратимуся більше. Прошу, тільки дай мені такий шанс... – Міраї ледь не плакала, вмовляючи матір. Юнае не знала, як їй поступити. Та зрештою, хіба вона зможе у такому випадку відмовити дочці? Все ж мати не повинна бути настільки жорстокою... Юнае важко зітхнула. – Гаразд... я спробую поговорити із батьком...

- Ти... Люблю тебе, дякую! – Міраї кинулась обіймати матір.

- Чекай, чекай... я ж сказала лише, що поговорю...

- Я знаю, у тебе вийде, мамо..! – щастю Міраї не було меж. Нарешті вона відчула голод і побігла на кухню. Гарячий чай, свіжі солодкі пиріжки та мамина згода привели дівчину в нормальний стан.

- Дивись мені... - на кухню ввійшла Юнае із суворим виразом. - Якщо їй справді провалиш - більше жаліти тебе не буду!

- Знаю... - сумно промовила Міраї. - Та якщо я не використаю цей шанс, то... шкодуватиму все життя.

Пізніше повернувся батько із роботи. Вони із матір'ю довго розмовляли. Схоже, що розмова видалась не найприємнішою.

- Угх... Досить з мене! Робіть що хочете! Та якщо щось - відповідатимеш за все ти! - Такаро роздратовано вийшов із кімнати.

Міраї сиділа у своїй кімнаті і боялась вийти. Від напруження і переживань дівчину аж нудило, а думки про гірше ніяк не виходили із голови: «Якщо тато не погодиться - кінець усьому...»

Раптом у двері постукали. Страшно було відчинити їх і почути зовсім не те, на що вона розраховувала. У кімнату ввійшла мама. Кілька секунд вона пильно дивилась в очі дочки, а потім полегшено зітхнула. Міраї просто засяяла від щастя. Вона аж підстрибувала із радості, а мати лише скрушно посміхнулася.

- Я не підведу тебе, мам... Спасибі!

Невдовзі Міраї отримала лист з інформацією про вступний екзамен та адресою закладу. Та на її подив там не вказувалось, які дисципліни будуть включені в екзамен. На дзвінок у Академію їй відповіли, що готуватись до екзамену немає

потреби. Такою відповіддю Міраї була вкрай схвильована. Оскільки вона не могла упустити шанс потрапити туди, почала підготовку по всіх предметах із школи. На все у неї було лише два місяці, та бажання туди вступити додавало сил. До пізньої ночі Міраї сиділа за підручниками.

- Так ти зовсім себе замордуєш... – мама тільки співчутливо дивилась на дочку...

Глава третя Чарівна Академія

Аж ось настав день вступного екзамену. Водій неквапливо під'їжджав до воріт Академії.

«Яка вона... чарівна!» – Міраї захоплено розглядала будівлю крізь вікно машини. Ще здалеку було помітно рух навколо Академії. На просторому подвір'ї було море бажаючих вступити. «Ого... як їх тут багато... Як ці всі люди дізналися про це місце?» – Міраї була надзвичайно вражена. У коридор, що вів до великого вестибюлю, де висіли списки розподілу абітурієнтів, годі було проштовхнутися. Хлопці й дівчата, всі такі різні... Шум, гамір, захоплені вигуки – усі були збуджені та схвильовані... Раптом Міраї хтось випадково штовхнув, та так, що вона ледь не збила із ніг якусь дівчину. Вона була трішки вищою і з коротким темним волоссям, карими очима та небагатьма веснянками.

- Ой, пробач... Я не навмисне.

- Та нічого... О-о-о, яка ти гарна! – широким поглядом незнайомка втупилась на Міраї і весело посміхнулася.

- Що?! – від несподіванки Міраї аж почервоніла.

- О, я не хотіла тебе так засоромити. Ти теж на екзамен?

- А... так. – Міраї знесилено зітхнула. – Я так хвилюююсь... Якщо провалюсь на ньому, добром це мені не закінчиться.

- Що, теж батьки змусили вступити в «Єву»?³

- «Єву»? – перепитала Міраї.

- А-а, так моя мама називає цей заклад, це викривлена аббревіатура.

- А, ні... Якраз навпаки... Я їх ледве вмовила...

- Он як! А моя мама колись теж закінчила школу магії, от і мене відправила. Е-ех, смертельна нудьга... До речі - мене звать Намі. Намі Юкі.

- Ем... Міраї Юнарагі...

Намі аж засяяла.

- Ти наче принцеса із казки! У тебе навіть ім'я таке красиве... Ніби справді із майбутнього⁴..! – Намі широко посміхнулася.

«Така життєрадісна...» – подумала Міраї. – «Не те, що я... ходяча депресія...»

- Ей! Давай дружити, мм?

- Ем, гаразд... – зніяковіла Міраї, але погодилась не вагаючись. Їй одразу сподобалась ця

³ ЄУА МіЧ – Єдина Універсальна Академія Магії і Чарівництва.

⁴ Mirai – в перекладі з японської означає "майбутнє".

жвава дівчина.

Знайшовши себе у списках, дівчата розійшлися. Міраї довго шукала кабінет, в якому мав проходити її екзамен. Коли вона зайшла, там були майже всі абітурієнти. Через кілька хвилин в аудиторію зайшов молодий викладач. Вигляд у нього був, як у справжнього джентльмена - надзвичайно акуратний темно-сірий костюм із штанів та жилету, білосніжна сорочка, затягнута під комір вузькою краваткою, чорні ідеально доглянуті туфлі та вузькі окуляри без оправы; волосся у цього молодого чоловіка було чорного кольору, коротке, акуратно причесане, вираз обличчя строгий, але приємний.

- Я - професор Хімура Аято, один із тридцяти двох викладачів, що навчатимуть нову групу. Нехай кожному із вас пощастить в неї потрапити. - професор стримано посміхнувся. - Зараз я кожному із вас роздам ваші екзаменаційні картки...- Хімура-сенсей⁵ пройшовся по аудиторії із завданнями так граційно, що декілька дівчат мало не знепритомніли.

Раптом всі присутні заворушилися, по аудиторії розійшовся занепокоєний шепіт. Міраї глянула у свою картку і остовпіла: *«Дайте максимально відверту відповідь на запитання...»*

- Всього одне запитання..? - ледь чутно промовила Міраї.

«Та вони знущаються?! Екзамен у Академії

⁵ Sensei- звертання до вчителя/викладача у Японії.

Магії не може бути аж настільки простим...»

- Заспокойтесь, - мовив професор, - все це абсолютно серйозно. Для кожної групи абітурієнтів керівний викладач складає вступне питання на власний розсуд і за будь-якою темою. Це не обов'язково стосується шкільних предметів. На кожне запитання є ряд допустимих відповідей. Якщо ваша потрапляє у список - ви прийняті. Не давайте стандартних відповідей, такі навряд чи вам допоможуть. Кожному потрібно лише проявити фантазію. - професор хитро посміхнувся. - Отож, - він глянув на свій наручний годинник, - у вас є десять хвилин на відповідь. Після того, як її напишете, виходьте із аудиторії і повертайтеся у вестибюль. Коли всі зберуться, ви побачите весь професорсько-докторський склад, що навчатиме нову групу, а також почуєте промову директора нашої Академії. Далі у вас буде одна година вільного часу, на протязі якої зможете зробити собі екскурсію по закладу чи... словом, за вашим бажанням. Аж потім у вестибюлі буде вивішений список тридцяти двох прийнятих студентів... Отож - час пішов!

Міраї була шокована.

«Авжеж, хто сказав що буде легко... Бажаючих тут напевно тисяча... а майбутніх студентів буде лише тридцять двоє...» - вона дивилась у свою картку і наче не бачила запитання. Вигляд у неї був зблідлий і розгублений.

- Все гаразд? - голос професора привів її до тями.

- Т-так...

«Що, на Вашу думку, Ви отримаєте після закінчення Академії?»...

«Що за... Чорт забирай!» – Міраї з жахом перечитувала те запитання знову і знову. Вона не знала, що написати. Один за одним із аудиторії вже почали виходити люди. Міраї розчаровано відвела погляд у вікно. «Усе втрачено... Яка має бути відповідь, щоб я змогла потрапити в число студентів... Я не знаю...». Раптом її увагу привернули дві пташки, які безтурботно кружляли собі в чистому блакитному небі: «Хочу бути такою ж, як і вони... нічим не хвилюватися... просто розправити крила і... вперед...» – і тут Міраї схопила себе на думці. «Будь що буде...» – і нашкрябала у картці лише одне слово...

У вестибюлі був повний ажіотаж. Вступники, які встигли написати екзамен, жваво його обговорювали, знайомлячись між собою. Міраї геть поникла.

- О! Міраї! Як екзамен?

- Жахливо...

- Е-е-е? Що таке? У мене було всього одне запитання, із хімії. Я більш ніж впевнена, що написала його правильно!

- У мене теж лише одне запитання... космічне якесь.

- О-о, астрологія чи що..? – Намі здивувалася.

Аж раптом по щоці Міраї скотилася сльоза.

- Ей? Ти чого це? – розгублено запитала Намі.

- Схоже... я втратила свій шанс...

Міраї остаточно розкисла. Її нова подруга не знала що відповісти, лише ніжно погладила Міраї по голові.

- Тридцять дві групи вступників... Приблизно по тридцять осіб у кожній... Із групи – один лише майбутній студент... У мене надзвичайно мало шансів, Намі-сан⁶.

- Що ж там за запитання таке було?

- «Що, на Вашу думку, Ви отримаєте після закінчення Академії?»...

Намі ледь не упала.

- Що? Вони що, знущаються? – гнівно викрикнула дівчина.

- Т-с-с! Надто голосно! – спохопилася Міраї. – Яка вже тепер різниця...

- Ну вже ні! Це не справедливо! – Намі все не могла вгамуватися.

- Викладач кожної групи абітурієнтів вигадує свої завдання на вступний екзамен. І ряд відповідей на кожне запитання. Якщо відповідь потрапляє в приведений ряд – ти проходиш... – тихо пояснила Міраї. Юкі-сан була приголомшена такою відповіддю.

Раптом у вестибюлі заметушилися, було чути, як всі із захопленням перешіптувалися: «Дивіться, дивіться – ось вони!». Кімната вестибюлю була округлої форми з просторими сходами посередині,

⁶ -san, -sama – ввічливе звертання із проявом поваги до малознайомої людини у Японії.

встеленими вишневим оксамитом та обрамленими шикарними перилами, що вели на другий поверх. Вгорі вони розходились вліво та вправо, за площадкою в місці розгалуження було величезне вітражне вікно і старовинний годинник із маятником, прикрашений безліччю кованих звивистих елементів. Із обох сторін сходів до площадки почали спускатися викладачі майбутньої групи. Усі застигли, затамувавши подих, заворожені тим що відбувалося. Цей професорський склад виглядав наче легіон чарівників. Усі вони були одягнені в одну і ту ж уніформу, яка, здавалося, ще з Європи минулого століття: чоловіки – у костюми із штанів, жилету та білої сорочки, жінки – у довгі спідниці із широким поясом на талії та блузки кремового кольору із пишними рукавами та жабо на грудях, застебнутими сяючими брошками на шиї. У одних форма була темно-сірого кольору, у інших світло-коричнева, темно-зелена або темно-синя. Всі жінки мали акуратно зібране ззаду волосся. Майже половина викладачів була в окулярах і всі вони до єдиного були високого зросту – чоловіки не менш, ніж 180 см, жінки – не менш, ніж 175 см. Жінок була більша половина – приблизно 17-18 осіб. Всі, крім двох, віком близько тридцяти, решта близько шістдесяти років, серед чоловіків четверо віком менше тридцяти, решта близько тридцяти п'яти-сорока років і один близько шістдесяти років. Та всі вони, попри різний вік, виглядали абсолютно рівноцінно. Кожен своїм виглядом і навіть емоціями на обличчі підкреслював високий статус Академії.

Вони були просто вражаючими. Викладачі вистроїлися в один ряд, заклавши руки за спину, і публіка вибухнула шаленими оваціями.

Наші дівчата теж захоплено спостерігали, Міраї просто не могла відвести погляд: «Які ж вони всі надзвичайні...» – і від цієї думки їй стало ще сумніше. «Можливо, я бачу їх вперше і востаннє... Угх, клятий екзамен!» – подумки злісно викрикнула Міраї. Аж ось поперед цих тридцяти двох вийшла дівчина, на вигляд років двадцяти п'яти. Вона була одягнена в таку ж уніформу вишневого кольору, лиш ще з жакетом поверх блузки. От тільки зростом вона була трохи менше, ніж усі інші. У неї було довге, пишне, злегка хвилясте волосся пшеничного кольору, із довгою гривкою, та вузькі окуляри в червоній оправі.

- Це директор «Єви», Ширао Мізү. – захоплено промовила Намі.

- Вони всі просто неймовірні...

- Міраї, – Намі повернула голову до неї, – я впевнена, що ти пройдеш... – і щиро посміхнулася, підморгнувши їй.

Вона сумно посміхнулася у відповідь зі співчуттям до самої себе і опустила голову.

Директор владним та дзвінким голосом почала розповідати невеличку історію виникнення «Єви», її правила і досягнення, рівень і принцип освоєння знань, і ще, і ще... Потім вона представила кожного викладача. Під кінець промови Мізү-сама побажала присутнім удачі, незалежно від того, хто

буде прийнятим, а хто ні. Її виступ тривав близько півгодини і всі швидко розійшлися.

Після виступу директора Міраї із новою подругою вирішили прогулятися подвір'ям Академії.

- За правилами «Єви» кожен студент потрапляє на навчання до одного із тих викладачів.

- провадила далі Намі.

- Звідки ти це все знаєш? – перебила її Міраї.

- Мама розповідала. Отож, – продовжила дівчина, – таким чином кожен викладач отримує свого «особистого студента», якого навчає на протязі трьох років. Хотілося б потрапити до якогось крутого професора... – Намі аж зашарілася. – Ти ж теж цього б хотіла?

- А? Ну... мені якось байдуже, хто це буде...

- Е-ех... так не цікаво... А чому ти так рвалася в «Єву», що ледь батьків вмовила?

Міраї зупинилася і опустила голову.

- Вони вирішили віддати мене заміж... І я не те, щоб не бачила його - навіть імені не знаю. Його вибрав мій батько і лише він знає, хто той чоловік...

Намі вражено дивилася на Міраї і не знала, що сказати.

- Я, – продовжила вона, – втекла від них сюди, в Академію... Якщо провалюся - погоджуся вийти заміж за обраного моїми батьками...

- Оце ти мене шокувала... Надворі уже ХХІ століття, Міраї... а тебе примусово віддають заміж?!

- Я не можу нічого вдіяти! Мій тато дуже строго ставиться до традицій сім'ї. Із моєю матір'ю вони

одружилися так само, але вони були знайомі ще до того і симпатизували одне одному... Я не знаю, чи мені пощастить так само... Уявлення не маю, хто він і який... – Міраї геть засмутилася.

- О-ох, це таки проблема... – Намі аж сама засмутилася. Та раптом у неї з'явилась ідея. – Ей... ти ж завжди можеш утекти..!

- Що..? – здивувалась Міраї. – Куди?

- Емм... – Намі задумалась... – Та навіть у мене житимеш. Як моя сестра! – Намі аж утішилась від власної ідеї.

- О-о... тобі не здається, що це буде якось неправильно..?

- Ей! А вийти заміж за чоловіка, якого геть не кохаєш, бо його тобі нав'язали батьки - це правильно?

Міраї була зовсім здивована.

- Я... так не можу...

Аж ось усі почали заходити в приміщення. Намі глянула на годинник.

- О! Нам вже час, там має бути список! Пішли! – і кинулась вперед.

У вестибюлі зібрались чи не всі. На стіні висів довгоочікуваний список. Молодь товпилася навколо того списку і багато хто із них був із розчарованим виразом на лиці. «Страшно... як страшно...» – Міраї сильно розхвилювалась. Вони підбігли до того натовпу. На мить Намі зробила зосереджений вигляд, наче шукала вирішення, а потім схопила Міраї за руку і швидко почала проштовхуватися поміж людей. Підібравшись до списку, вона кілька

секунд розглядала його і, знайшовши у ньому своє прізвище, полегшено зітхнула:

- Ех, нудьга смертельна...

На сходовій площадці стояла директор та професор Хімура і уважно спостерігали за тим, що відбувалося біля списку.

- Он вона, бачиш? Темноволоса... – професор звернувся до директора. – Вона написала лише одне слово... Дуже цікава відповідь, проте вона не входить в список допустимих...

- Що вона написала?

- «Свобода» – і професор допитливо глянув на Мізу-сан.

Ширао з хвилину придивлялась до дівчини, очевидно прокручуючи в голові водночас кілька думок:

- Он як, значить... – задумливо промовила вона. – Прийнята. – Байдуже вирішила Ширао, одразу розвернулась і пішла. Після її слів останнім, тридцять другим, на очах у всіх в списку з'явилося ім'я Міраї і професор Хімура ступив слідом за директором.

Глава четверта Тридцять другий студент

Міраї стояла перед списком і боялась в нього глянути. Намі уважно подивилась на неї і поклала їй руку на плече.

- Ну ж бо! – посміхнулася вона.

Міраї підвела голову. Кинула поглядом на список, розгублено ковзаючи по іменах. Раптом аж серце сильніше заколотилося. «Я у списку..! Остання...»

- Я є там... ось, остання... - тицьнула вона пальцем.

- От бачиш? – радісно вигукнула Намі. – Я ж казала тобі, казала! – вона аж підстрибувала на radoщах і кинулась обіймати Міраї. – Це просто чудово! Я встигла знайти подругу ще до того, як потрапила у групу.

Міраї від щастя не могла заспокоїтися.

- Ей, мерщій телефонуй батькам! Ти виграла!

Аж тут телефон і сам задзвонив. Дівчата здригнулися від несподіванки.

- Мама... – Міраї глянула на Намі з таким виглядом, наче запитувала, що їй відповісти. – Алло...

- *Доню, привіт! То як там у тебе справи? Ти вже здала екзамен?*

- Я... я пройшла, мам... мене прийняли в групу...

- *Справді?! –* скрикнула мати. – *Це... добре... – і притишила голос. – Що ж, ти змогла використати цей шанс у свою користь...*

- Дякую, мамо... дякую...

Міраї опустила телефон. В голосі матері чітко відчувалась доля розчарування.

- Схоже, мама не зовсім рада, що я вступила... – вона опустила голову.

Намі, кілька секунд обдумавши ситуацію, тихо

промовила:

- Ти добилась того, що хотіла. Вони дали тобі можливість і ти впоралась. Годі думати про те, схвалюють батьки твій успіх чи ні. Ти зможеш влаштувати життя на свій розсуд, так, як тобі подобається. - Намі пильно дивилась в очі Міраї. - Починаючи від цього дня, все зміниться на краще. Отож, не переставай бути впертою!

Міраї вдячно посміхнулася. Ця дівчина була такою рішучою, що Міраї на мить почала нею захоплюватись. Саме такої впевненості в собі їй не вистачало. Схоже, що Намі мало хвилювало щось інше, окрім її прагнень, та й невдачами вона, мабуть, не особливо переймалась.

Але насправді ця дівчина просто носила маску безтурботної та дещо байдужої, «так – то так, ні – то ні». Вона жила тільки із матір'ю і та намагалась дати дочці все, що могла, аби Намі легше довелося в житті. Так само і в Академію її відправила, мовляв, навчившись магії, можна значно спростити собі негаразди. Намі не могла перечити матері, оскільки розуміла, що та їй добра бажає, хоч і не всі мамині настанови подобались дівчині. От вона і поступала переважно так, як мати веліла. Намі звикла, що її життя якимось іде собі на самотік і їй мало що хотілося змінювати, щоб не виникало зайвих проблем. Отож вона просто собі посміхалася і не показувала оточуючим, ніби насправді щось не так.

- То що, ходімо в гуртожиток? – Намі весело глянула на Міраї і відволікла її від роздумів.

- А... Так, ходімо!

Щойно прийняті студенти розділилися на дві групи - хлопці окремо від дівчат. Кожну з груп зайняли коменданти обох гуртожитків і повели показувати кімнати.

- Юнарагі Міраі, ось ця – ваша кімната, а ось ключ. – комендант віддала його Міраі.

- Кімната 216..?

- Можете поселитись коли завгодно – сьогодні чи завтра. Та зверніть увагу, що завтра ви ще повинні встигнути на вступну церемонію, де нових студентів будуть розподіляти між «особистими» викладачами. Таке дуже важливо не пропустити. – комендант мило посміхнулася і повела решту студентів далі.

Міраі ввійшла всередину. Кімната була вельми просторою та світлою, з високою стелею. Зліва та навпроти входу було два великих вікна від самої підлоги і аж доверху, увінчані білою невагомою тюлю та важкими шторами темно-зеленого кольору. На підлозі був простелений кучерявий коричневий килим, надзвичайно приємний на дотик. Міраі навіть подумала про те, що на ньому можна було б і спати. Вікно навпроти вело на просторий балкон. Звідти удень в кімнату попадало яскраве сонячне світло, а з лівого вікна ранішнє проміння. Майже посеред кімнати стояло велике ліжко із опорами, зеленими занавісками та балдахіном, вкрите таким же зеленим покривалом із золотистою бахромою та китицями. Обабіч ліжка стояли маленькі тумбочки, а у лівому куті велике дзеркало у повний зріст, із туалетними поличками по обидва боки і табуреткою. Справа біля вікна стояв кутовий

робочий стіл із безліччю шухляд, поличками із книгами, очевидно підручниками, настільною лампою та комп'ютером. Посередині кімнати стояв журнальний столик, справа від нього півкруглий диванчик, зліва - два пуфи. Біля вхідних дверей розміщувалась простора шафа. Справа від неї - вхід на маленьку кухню, справа від входу - в душову кабінку, заклеєну матовим склом, та туалет. На кухні теж було південне вікно, холодильник, газова плита, раковина і невеличкий обідній столик. Загалом, кімната була просто з королівськими умовами.

«Ого... нічого собі апартаменти... - Міраї вражено розглядала кімнату. - Якщо б Академія була на слуху у всіх, а не тільки на ледь примітних листівках в надто обмеженій кількості, то стала б, напевно, найпрестижнішим закладом у Японії... Хм, цікаво, чому вони її так слабо рекламують..?»

Приїхавши додому, Міраї зустрілась із батьком, який якраз вернувся з роботи.

- То що? - осміхнувшись, запитав він.

- Я... пройшла... Завтра розподіл між викладачами... - ніяково відповіла.

- Он як. Я й не очікував... Ну, тоді вітаю! - батько наче й зрадів цьому.

- Ага... - Міраї щось все-таки гнітило. Мабуть, то був мамин якийсь сумний вираз на обличчі. Вона була таки незадоволена успіхами дочки, проте намагалась приховувати це за стриманою усмішкою.

Міраї обернулась до управляючого:

- Рюске-сан, я зберу речі і через годину

відвезеш мене у гуртожиток Академії.

- Так, Міраї-сан.

- Що? Ти не залишишся на цю ніч вдома?

- Вибач, мам... але завтра розподіл проведуть із самого ранку. Я не хочу запізнитися. – сухо мовила Міраї і пішла в свою кімнату. Зайшовши, вона обперлась на двері і з полегшенням зітхнула. В душі дівчина була задоволена, але матерна реакція її таки непокоїла. Міраї почала збирати речі і скоро вийшла із валізкою. В гостьовій сиділи батьки, мати читала, а тато, як завжди, пив каву.

- Мамо, тату – до зустрічі, я поїхала! – вдавано посміхнулась Міраї.

- О, уже? Ну, удачі тобі. – батько посміхнувся. – Дивись мені! Погано вчитимешся - заберу тебе звідти і видам заміж!

- Не хвилюйся, я старатимусь!

- Телефонуй нам! – додала мати.

- Авжеж! Ну, до зустрічі і дякую! Рюске-сан, поїхали! – Міраї рішуче попрямувала до дверей і слідом покійно почимчикував управляючий.

ХАТАЇ

Глава п'ята *Розподіл*

На вході у гуртожиток дівчину зупинила комендант.

- Міс! – окликнула вона Міраї.

- Доброго вечора! – вона швидко підбігла до віконечка.

- Я видам вам пропуск і уніформу. Завтра ви маєте її одягти. Назвіть, будь-ласка, своє прізвище.

- Юнарагі.

Комендант переглянула пропуски і здивувалась.

- Ого, схоже, у вас особливий пропуск, Юнарагі-сан. – вона посміхнулась.

- А? Що це означає? – Міраї здивувалась не менш.

- Зовнішня сторона золотиста, бачите? Це означає, що вас прийняли в групу із особливого інтересу.

- Особливого інтересу? Це як?

- Хтозна... – комендант лише знизала плечима.

- Мені цього, на жаль, невідомо... Який у вас розмір одягу і взуття?

Міраї назвала і комендант видала їй комплект.

- Тут блузка, жилет, жакет та спідниця, а також бант, туфлі і портфель.

- Ага... – Міраї загрузла в розмірковуваннях.

- Та не хвилюйтесь ви так! Зазвичай це не

означає нічого поганого, а навпаки!

- О... дякую...

Зайшовши в свою кімнату, Міраї все ще не могла перестати думати про той особливий пропуск. Раптом у двері постукали.

- Відчинено!

- Нарешті ти приїхала! – в кімнату ввірвалась щаслива Намі і кинулась обіймати здивовану Міраї.
- Я вже не могла тебе дочекатися! Моя кімната 218, майже поруч. Слухай, та тут просто королівські кімнати, навіть власна кухня є! – Намі не вмовкала. Міраї лише ніяковіло посміхнулась.

- Так, умови шикарні... О, до речі. В тебе теж вже є пропуск? Можеш показати?

- Ось. А нащо він тобі? – Намі присіла поруч на ліжку.

- Глянь на мій... – Міраї протягнула їй свій.

- Ого... Золотистий? – Намі здивовано розглядала пропуск. Раптом хитро посміхнулась. – То ти у нас улюбленичка!

- Я не зовсім розумію... – зітхнула Міраї.

- Такі пропуски видають тим студентам, які є родичами когось із викладачів, дітьми політиків (тут і такі є), а також тим, у кого помітили приховані особливі здібності.

- Як це?

- Ну-у... Ти ж прийшла в Академію, щоб набути магічних знань, так? Так от – у декого є і вродженні магічні здібності, просто вони про це не знають. Кажуть, що Мізу-сама бачить в студентах такі здібності і тому їм видають особливі пропуски.

Як ідентифікатори.

Міраї була приголомшена таким поясненням. Вона слухала слова Намі з роззявленим ротом і не могла повірити, що у неї можуть бути вроджені здібності. Не інакше – вона ж не була ані родичкою якогось викладача, ані із сім'ї політиків.

- Схоже тут все не так просто, як я собі думала... – Міраї знову замислилась.

«Отже, я маю бути більш обережною...»

- Ей, це ж чудово! Бути ідентифікованим студентом – це честь для тебе! Нічого поганого в цьому нема! – Намі весело підморгнула, та Міраї наче щось підказувало, що тут і доброго нічого. – Ну, піду вже, я зазвичай швидко лягаю спати! Побачимось завтра! І не грузись дурницями!

«Якби ж то були дурниці...» – Міраї понуро опустила голову. «Це ж треба...» - вона відкинулась назад і лягла на ліжко, одразу закутавшись думками. Все розмірковувала над тим, яким же чином їй дістався той «золотий» пропуск. «Ех... у списку я була остання. Напевне, всіх хороших викладачів швидко розподілять, а мені трапиться один із найгірших, а то і невдаха якийсь... З моїм-то везінням! Угх! – Міраї зажмурилась і похитала головою - Від такої думки я вже сама себе невдахою почуваю...»

Дівчина різко піднялась. «Хай вже буде, як буде...» – вона сама себе заспокоїла і взялась розпаковувати речі. Розібравши валізку, Міраї пішла оглядати кухню. На диво, холодильник був забитий

овочами і фруктами. Також там було молоко, кілька йогуртів, масло, сир, куряче м'ясо, гриби та риба. У верхніх тумбочках Міраї знайшла мелену каву і два сорти китайського чаю, цукор, різні приправи та спеції і навіть хліб та печиво. Посуд, кухонні рушнички та миючі засоби, туалетний папір – все це було в нижніх тумбочках. У душовій стояв шампунь, мило, гель для душу, кілька чистих рушників, зубна паста і, навіть, щітка.

«Вау... Але звідки все це?» – дівчина була геть здивована. Вона спустилась сходами до кабінки коменданта.

- Там... У холодильнику повно продуктів... Звідки?

- О, це, так би мовити, стартовий набір. Вам не потрібно купувати продукти, кожного тижня їх привозять безкоштовно і ви просто берете собі все необхідне. Предмети гігієни також. – комендант лише мило посміхалась.

- Це що, привілеї «золотого» пропуску?

- Ні, це для кожного студента.

Міраї була вражена.

«Королівська кімната, така приємна комендант, власна кухня, повний холодильник – куди я потрапила? Цікаво, чи було б тут все так само, якби «Єва» була б більш відомою широкому загалу?»

За мить у Міраї піднявся настрій. Все йшло просто чудово, та, хоч вона й не знала, що її чекає завтра на розподілі, це вже майже не хвилювало. Повернувшись у кімнату, вона лягла на ліжко і задоволено зажмурила очі...

Вранішнє сонячне проміння розбудило Міраї досить рано, заливши всю кімнату яскравим світлом. Вчора вона так і заснула, навіть не роздягнувшись. Прокинувшись, прийняла душ. Коли заходилась робити ранкову каву, в двері постукала комендант.

- Доброго ранку! Ось вам карточка. Там розписано, о котрій і де ви повинні прийти на розподіл. Гарного вам дня!

- Спасибі...

«Отже, *«внутрішнє академічне подвір'я, 11:00 дня...»*, і карта-схемка є... Чудово!» – підбадьорила себе дівчина і почала помалу збиратись. Через кілька хвилин в її кімнату, як і вчора, знову ввірвалась Намі.

- Ну, як? – вона весело покрутилась перед Міраї.

- О, уніформа тобі дуже личить! Свою я ще не одягала...

- Як же вона мені подобається! – Намі виглядала такою щасливою, що навіть Міраї дещо заспокоїлась від того її радісного сміху.

Дівчата зібрались і швидко вийшли із гуртожитку. Погода надворі була просто чудова – тепла, небом пропливали білі хмарини, часто закриваючи сонце, легенький вітерець. Внутрішнє подвір'я розміщувалось з іншої сторони від головного входу. Його оточувала Академія, основний корпус якої був у формі незамкненого п'ятикутника. Прохід між правим та лівим крилом основного корпусу був направлений на північ. Він

вів із внутрішнього подвір'я у великий фруктовий сад. Головне подвір'я розміщувалось із південної сторони. Південна та прибічні ліва і права «грані п'ятикутника» основного корпусу вміщували жіночий гуртожиток зліва на другому поверсі та чоловічий – з правої сторони, посередині були адміністративні кабінети, в тому числі і директора Ширао Мізу. На першому поверсі під гуртожитками розміщувалися викладацькі кабінети – по шістнадцять кабінетів з кожної сторони входу, тобто по тридцять два на кожну «грань». Тридцять два кабінети центрального коридору займали викладачі цьогоорічної групи – тієї, в яку потрапила Міраї. Вікна кабінетів та гуртожитків виходили на основне подвір'я. Перехід від коридору до кабінету кожного викладача був у вигляді кам'яної алейки із перилами та колонами по обидві сторони. Між алеями росли низькі фруктові дерева під відкритим небом. Із другої сторони коридору центральної «грані» не було ні вікон, ні входів – за стіною розміщувався вестибюль, від якого вели ще два внутрішні коридори правого та лівого крила, вікна аудиторій виходили у два зовнішні коридори прилеглих «граней», що теж вели до персональних викладацьких кабінетів. Дві крайні «грані» мали відгалуження – по два додаткових правих та лівих крила, де також розміщувались навчальні аудиторії, але вже з обох боків коридорів. Центральний вхід вів широкою плиточною алеєю із такими ж колонами у вестибюль півкруглої форми із широкими сходами, посередині яких була площадка

із вітражним склом та величезним маятниковим годинником, які далі розгалужувались вліво та вправо і вели на другий поверх. Із обох боків сходів були невеличкі коридорчики, що виходили у внутрішнє подвір'я.

- Тут і заблукати не важко... - про себе мовила Міраї. - Добре, що на листівці є схема корпусу.

- О, а тут, схоже, зібралась не тільки наша група, а й усі студенти Академії. - здивовано сказала Намі, коли вони вийшли у центральний двір.

Студенти, які уже навчались в Академії, розмістились по периметру внутрішнього подвір'я в два ряди. За ними стояли, очевидно, персональні викладачі кожного студента. Груп там було, напевне, чотири чи п'ять. Перед великим вітражним вікном, тим, яке розміщувалось за центральною сходовою площадкою у вестибюлі, було підвищення, схоже на невелику сцену, посередині якої за трибуною стояла директор Мізу. Тридцять двоє нових студентів розташувались в дві шеренги зліва та справа від підвищення. Коли всі зібрались, директор попросила присутніх дотримуватись тишини. Нарешті гамір вщух і кожен в очікуванні затамував подих. І ось нізвідки почали з'являтися і самі викладачі. Вони виникали просто з повітря навколо директора, неначе ангели, з напівпрозорими крилами за спиною, які складали, приземлившись, і ті одразу зникали. Останніми з'явилися викладач-екзаменатор із вступної групи, в яку потрапила Міраї - Хімура-сенсей і ще один викладач із довгим сріблястим волоссям, що

прикривало більшу частину його обличчя. Коли всі викладачі вистроїлись попереду директора в дві шеренги по обидва боки від неї, останні двоє стали поруч самої Ширао-сан і одразу стало зрозуміло, що вони, очевидно, із її найближчого оточення. Враз повітря здригнулось бурхливими аплодисментами – так студенти вітали викладачів. Дехто навіть присвистував від захвату.

- Наче ангели з небес зійшли... – ледь чутно видихнула Намі, вражена такою появою викладацького складу нової групи. Міраї була в такому ж захваті, як і всі навколо. Зрештою, вітання припинились і директор почала свою промову. Збоку від її трибуни стояв стос папок із документами кожного студента нової групи. Спочатку вона пояснила принцип навчання студента у особистого викладача, те, про що Намі розповідала Міраї, а потім перейшла до основного:

- Отож, почнемо розподіл студентів. Зверніть увагу, що кожен викладач підібраний вам випадково, не враховуючи ніяких особливостей, незалежно від статі, віку чи спеціалізації. – вона зробила невеличку паузу, покопирсавшись у своїх папірцях. – Так... перший студент... – директор глянула у список. – Адзічі Юмі, прошу сюди.

Із лівої шеренги студентів несміливо вийшла дівчина і стала попереду шеренги викладачів біля трибуни директора так, що її бачили всі присутні.

- Викладач, – продовжила Ширао-сан, – Накамүра Аі.

До директора підійшла жінка середніх літ,

взяла папку із документами студентки і стала позаду неї. Кожен наступний студент, якого викликали, ставав поруч попереднього і так само позаду нього ставав викладач.

Двадцять дев'ять студентів уже вийшло на сцену. Директор продовжувала називати прізвища.

- Юкі Намі...

- Щастя тобі! – прошепотіла Міраї. Вона все непокоїлась, коли ж викличуть її, та коли почула прізвище подруги, занервувала ще більше. Намі вийшла на сцену.

- Викладач - професор Хімура Аято!

Хімура-сенсей, який стояв поруч директора, ледь помітно посміхнувся.

- Хм... - тихо промовив срібноволосий викладач до професора, скося поглядаючи на його новоспечену студентку. - Чому тобі завжди дістаються останні?

- Іди до біса! – жартівливо озвався у відповідь Хімура. – Молись, аби тобі не перепало студентки...

- Годі! – сердито прошипіла Мізу-сан до нього.

Срібноволосий здивовано глянув на друга і за мить роздратовано хмикнув та зник зі сцени.

Міраї помітила ту хитрувату посмішку професора Хімури і згадала вчорашній непростий екзамен. Це по його волі у групу потрапила Міраї. Відповідь на екзамені, яку вона написала, не входила в ряд допустимих, але те одне слово, невпевнено нашкрябане нею, надзвичайно зацікавило Хімуру-сенсея і він наполог саме на її кандидатурі. Ось чому ім'я Міраї потрапило в список пізніше інших, ще й

останнім по алфавіту. Вийшовши у вестибюль, професор одразу помітив, як ці дві дівчини - Міраї і Намі стали подругами. Він все розраховував на те, що до нього потрапить *інша* студентка, але так навіть цікавіше. Принаймні, він собі так розмірковував.

На сцену вийшов передостанній студент і Міраї залишилась стояти сама. Та раптом вона помітила, що цьому студентові дістався останній викладач. Дівчину майже охопила паніка.

«Так... не може бути! Більше нікого...»

Всі присутні теж помітили. Дехто із викладачів нової групи здивовано переглядались між собою. Зчинився легкий шум.

- Останній студент нашої групи... - після деякої паузи промовила директор. Міраї відкрила очі. На неї дивилась директор... і всі решта теж. Міраї ніяк не могла себе опанувати. - Викладач... доктор Сандервік Хатае!

Раптом всі припинили і перезирнулись між собою. Запанувала мертва тиша.

- Що? - із натовпу почувся здивований чоловічий голос - за хвилику на сцену повернувся той молодий викладач із довгим сріблястим волоссям. - Що... це означає? - тихо звернувся він до Мізу-сан.

- А що таке, якісь проблеми? - хитро осміхнулась Ширао, підперши рукою підборіддя, і подивилась доктору в очі.

- Ширао, якого дідька? - неголосно, але злісно мовив Хатае. - Ти ж знаєш, що я вже стільки часу не приймаю особистих студентів. Та ще й дівчат!

- Що тебе не влаштовує? – Ширао уже й не дивилась на нього. – Я маю прогнати останнього студента, бо ти розкапризувався?

Хатае був вкрай роздратований.

- Годі прикидатися! Ти сама забираєш останнього студента, коли не залишається викладачів!

- Я роблю це, коли викладачів *зовсім* не залишається. Але ж вільний викладач ще є, чи не так?

Тепер Хатае остаточно розгнівався.

- Юнарагі-сан, підійдіть сюди... – продовжила директор.

Міраї ледь зрушила з місця. Вона йшла надто повільно, ноги трусилися. «Страшно... і що там взагалі відбувається?»

Всі навколо мовчки напружено спостерігали за розмовою директора і викладача, а Міраї невпевнено крокувала на сцену.

- Послухай, Ширао... це вже не жарти. Я на це не... – раптом поруч них зупинилась Міраї, ніяково опустивши голову, і доктор враз замовк, перевівши погляд на дівчину. Його обличчя миттєво перемінилося – він був надзвичайно вражений і не міг відвести погляду від неї. Невисока, худенька, довге, злегка хвилясте волосся темного, майже чорного кольору із довгою гривкою та великі блакитні очі, ледь прикриті довгими густими віями, тоненькі акуратні брови і ніжної форми губи, фарфорова шкіра і тендітні руки... Хатае аж затамував подих. Міраї дивилась на викладача

таким же поглядом, теж приголомшена його величним виглядом.

- Ось папка із документами студента... - спокійно сказала директор, відволікши обох та вказавши на столик поруч неї. Хатае перевів погляд на Ширао і хотів щось сказати, та Міраї перебила його.

- Не треба... - тихо промовила вона і директор та викладач здивовано глянули на неї. - Я... все зрозуміла... Якщо не хочете - я піду... - вона протягнула руку до папки із документами, та враз Хатае зупинив її, схопивши за зап'ястя. Він розсерджено зітхнув:

- Гаразд. - доктор знову перевів погляд на директора. - Я візьму її...

- Ні! - Міраї аж викрикнула із розпачем у голосі. - Не треба себе змушувати! Мені не потрібен викладач «через-не-хочу»! Краще я піду!

Хатае здивовано дивився на дівчину, але не відпускав її руку. Всі навколо геть припинили, з нетерпінням чекаючи, що ж буде далі.

- Я... не маю права залишити тебе можливості вчитися тут лише через власні примхи чи несподобання... - тихо, якось надто спокійно чи то лагідно вимовив Хатае. Та раптом владно підвищив голос. - Ти залишишся! Ширао, давай сюди папку!

Міраї не могла зрозуміти, що відбувається. Ще мить назад цей чоловік не виявляв ніякого бажання її навчати, та швидко змінив думку. Він став в ряд до інших викладачів і потягнув Міраї за собою. Вона неохоче стала попереду. Рука Хатае була така

гаряча, що їй аж в жар кинуло. «Та що з ним не так?!»

- На сьогодні все. Ще хочу звернути увагу новеньких - у вестибюлі на стіні висить Статут Академії. Кожному без винятку наполягаю його прочитати і строго дотримуватися наведених правил. Порушення карається виключенням із Академії як студента, так і викладача. Отож, вітаю вас - тепер всі ви - офіційно прийняті в Академію! - Мізу-сан хитро посміхнулась і попрямувала всередину Академії. Присутні студенти голосно зааплодували, а потім всі вони та їх викладачі почали теж помалу розходитися. Міраї все ще не могла прийти до себе. Вона наче знала, що все буде не так, як у всіх. Дівчина завжди потрапляла в такі ось незручні ситуації і це їй сильно гнітило. Вона незворушно стояла, втупившись широко відкритими очима у землю перед собою. Раптом доктор Сандервік поклав руку їй на плече і сухо мовив:

- Кабінет 16 на першому поверсі. Завтра після занять. - і пішов.

«Хочу додому...» - Міраї все ще стояла там. До неї підбігла Намі.

- Все гаразд?

- Не... знаю... - розчаровано прошепотіла Міраї.

- Годі тобі... Ох, у мене такий красень, я напевно весь час червоніла, стоячи поруч нього, - Намі аж сяяла від щастя, - та й у тебе теж красень, молодий і такий гарячий!

- Справді?! - Міраї спантеличено глянула на

подругу. – І з якого ж боку він *гарячий*? Ти бачила, як *охоче* він мене прийняв?! Угх... схоже, що все до цього моменту було просто раєм...

- Ей... Ти все надто серйозно сприймаєш. А ти помітила, як він на тебе глянув, коли ти на сцену вийшла? Йому аж мову відняло! Це не просто так...

- загадково усміхнулась Намі. – Ти ж у нас все-таки красуня!

Міраї розлютилась.

- Що за дурниці ти верзеш?! – та одразу розчаровано понурила голову. – Мені взагалі здається, що я потрапила до якогось деспота...

Та Намі все ще задоволено хихотіла. Вона взяла Міраї за руку і повела в гуртожиток.

Глава шоста *Особистий викладач*

Всю другу половину дня Міраї провела в кімнаті. Їй не хотілося нічого робити. Навіть встати з ліжка. Навіть їсти. Та реакція викладача на неї не виходила у дівчини із голови. Їй і справді хотілося додому, адже вона не знала, що чекає на неї завтра.

«Ну чому все склалося саме так? Викладач, який погодився навчати мене через силу... Хоч... він і справді красень... Заглянувши в його очі, можна потонути... от тільки в чому потонути..?»

Вона думала про те, що Намі надзвичайно пощастило із особистим викладачем - професор Хімура ще на вступному екзамені здався їй таким

привітним, спокійним, елегантним, таким впевненим і серйозним. Не те, що її. Грубий, похмурий, якийсь наче загублений. Хоч справді дуже красивий. І ті його очі - глибокі і такі сумні, пронизливий пустий погляд і гаряча рука, якою він тримав її руку... Аж досі відчувала той дотик. Та на серці неспокійно було. Передчуття того, що вона може сильно обпектися до того тепла гнітило її весь день.

Міраї так нічого і не їла. Спала вона теж не дуже добре. Надто дивний сон снівся їй уночі. Наче той срібноволосий викладач тримав її за руку, не відпускаючи, але тепер його рука була холодною, як лід. І пустий погляд. Раптом він зник, відпустивши Міраї. Навколо непроглядна темрява і якась жінка штовхає її у прірву. Обличчя її не видно. Земля зникає з-під ніг. Хочеться кричати і не виходить. Вільне падіння... хвилину... п'ять... годину... І знову фари, авто..!

Яскраве сонячне проміння збудило Міраї. Воно знову заливало всю її кімнату.

«Треба було заслонити вікно...» – подумала вона, неохоче піднімаючись із ліжка. На годиннику була сьома двадцять п'ять, а заняття починалися о восьмій тридцять. Сонце піднялося досить високо і невеликий промінь потрапляв на ліжко Міраї. Вона заснула в такому положенні, що те проміння світило їй просто в очі.

«Так не піде... Я маю розібратися з цим і хай

буде як буде...» – подумала дівчина. Вона швидко зібралась, захопила деякі зошити і ручку і вийшла із кімнати.

Спустившись коридором у вестибюль, Міраї швиденько перевірила розклад, дещо записала у блокнот і вийшла у зовнішній коридор. У Академії ще нікого не було видно. Навколо панувала тиша, лише ранішні пташки весело щебетали, пурхаючи поміж гілками фруктових дерев.

«Кабінет 16...» – Міраї роззирнулась і помітила на стіні коридору таблички із номерами навпроти кожної алейки, які вели до викладацьких кабінетів. Вона згадала, як Намі говорила, що багато з викладачів там і живуть, тобто кабінет викладача – це наче його квартира. «Отже, він мав би бути там... А ось і 16-й номер...» – Міраї зупинилась навпроти алейки, що вела в кабінет її викладача. Їй бракувало рішучості, та за хвилину вона себе опанувала і підійшла до дверей. Тільки вона замахнулась, щоб постукати, як двері різко відчинились і на порозі став здивований Хатае. Він був одягнений у свою уніформу – білосніжну сорочку, штани та жилет темно-зеленого кольору і руді замшеві черевики на товстій підошві. Його сріблясте розтріпане волосся із довгими пасмами гривки спереду трохи прикривали широко відкриті очі кольору світлої кориці, в яких відбивалась чи не вся його душа. Та враз він стримано посміхнувся.

- А ось і ти. Я чекав на тебе, та не думав, що так рано прийдеш.

Міраї аж розгубилась від несподіванки.

- Проходь! - Хатає був якийсь надто збуджений. Та й чи він це був? Вчора Міраї бачила зовсім іншу людину і навіть уявити не могла, що він уміє посміхатися. Вона ввійшла. Всередину кабінету вів невеличкий коридорчик і кількома сходинками вниз переходив у простору кімнату. Прямо посередині кімнати знаходилась кухня, якщо це можна було так назвати. То був стіл Г-подібної форми, більше схожий на барну стійку, кілька високих табуретів перед ним і диван справа від нього, перед яким був невеличкий столик. З другої сторони столу була плита та раковина, кілька тумбочок, очевидно із кухонним приладдям, відгороджені від столу-стійки вузькими стелажними поличками, на яких стояло безліч пляшечок із якимось рідиною різноманітних кольорів, горщики із невідомими дівчині рослинами. Справа тієї кухні кімната була відділена стіною-стелажем із книгами, за якою стояло широке ліжко, а в другій частині кімнати - громіздка шафа.

В лівій частині кабінету розміщувався великий робочий письмовий стіл, завалений невпорядкованою купою якихось паперів, книг, знову пляшечок; за столом біля лівої стіни - широкий камін, по обидва боки якого стояло багато коробок, кошків із різними ганчірками, сушеними травами, стосами згортків із пожовклого паперу, ще кілька невідомих вазонів у старих потріпаних горщиках. Зліва від столу знову стелажі із книгами. Загалом, весь кабінет був заставлений непотрібними речами і куди не глянь - суцільний безлад. Стеля цієї

кімнати була засклена кольоровими скельцями, завдяки чому в кімнату потрапляло райдужне проміння. Вікна були високими, із темними жалюзі, але відкриті і тому кабінет був дуже світлим. Попри весь цей хаос, атмосфера тут була надзвичайно приємною і легкою, такою затишною... Міраї аж на мить забула, чого прийшла. Та враз вона здригнулася від голосу Хатае.

- Присядь. - тихо промовив він, відсуваючи один із тих високих табуретів і обійшов стіл з іншої сторони. - Ти любиш каву з молоком? - запитав він Міраї.

- А... Ем... Напевне люблю... - вона здивувалась поведінкою доктора. Сьогодні він був такий спокійний і навіть якийсь задоволений.

- Ось... - він протягнув Міраї чашку. - А ось і млинці до кави. Ти, схоже, ще не снідала.

Міраї остовпіла. Та раптом згадала, чого прийшла.

- Ей! Досить вже цього! - грізно grimнула вона.

Хатае завмер і здивовано подивився на неї, очевидно, не розуміючи, що відбувається.

- Ви що, знущаєтесь із мене? Взагалі-то я прийшла забрати свої документи і піти звідси! Де вони?

- Е? - Хатае ще більше здивувався. - Чого це ти?

- Годі! Я добре пам'ятаю вашу вчорашню реакцію. Не знаю, чим я вам так не сподобалась... Отож, краще я піду і не створюватиму проблем. Зрозуміло, що мені тут не місце... Хоча, дідько із ними, з тими документами... - Міраї гнівно

розвернулась і вже хотіла попрямувати до виходу, як раптом Хатае спіймав її за руку.

- Стоп-стоп-стоп! Заспокойся і сядь... І хто тобі взагалі сказав, що ти мені чимось не сподобалась?...

Після таких слів Міраї геть розгубилась. Вона сіла на табурет і Хатае сів поряд з нею.

- Зовсім навпаки... – продовжив він і дещо знітився. – Ти пробач мені, що я так себе вів... Насправді я зовсім не проти особистого студента...

- Що..? Тоді чому..?

- Все досить складно... Цього року студентів у групу потрапило на одного більше, ніж зазвичай, а Ширао приймає на навчання студента лише тоді, коли абсолютно всі викладачі зайняті... Прошло вже чотири роки, як я не приймаю особистих студентів... А все через те, що між мною і останньою моєю студенткою стався досить прикрий інцидент і мене ледь не вигнали із роботи. Коли студент сам відмовляється від свого викладача – ні до чого доброго це не призводить. Її тоді забрала на навчання сама Ширао, проте це принесло неприємності як і мені, так і Норі. Так її звали... – на мить Хатае погруз у спогади. Міраї слухала його із крихтою співчуття на обличчі. Він це помітив і вдавано посміхнувся. – Все гаразд. Насправді я просто боявся, що таке повториться, але потрібно рухатися вперед, чи не так?

Міраї не знала, що сказати. Вона знітилась, почувши таку розповідь.

- Пробачте... Я мала б спокійніше розібратися у всьому... – тихо мовила вона. Дівчина відвела

погляд від викладача і замовкла. Хатає посміхнувся.

- Тобі треба поснідати. Так що... склади мені компанію.

- О... ну гаразд... – вона відкусила шматок млинця і враз захоплено вигукнула. – Нічого собі! Так смачно...

Хатає засміявся.

- До речі, називай мене просто Хатає і на «ти». Тут так прийнято. Викладач і його студент повинні стати хорошими друзями. Це запорука успіху твого навчання, я гадаю. Міраї...

Її ім'я прозвучало так ніжно з уст Хатає, що Міраї аж зникнула.

- Гаразд, сенсей...

- Що? Ні-ні, ніякого «сенсей»! Тільки по імені! Ха-ха-ха! – Хатає сміявся так, наче вчора і справді це був зовсім інший чоловік. Міраї справді стала краще себе почувати. Наче гора спала з пліч. Вона й собі посміхнулась. Дівчині було дещо соромно за те, що вона так грубо повелася, адже й справді можна було спокійно поговорити і прояснити ситуацію. Вона дивилась на те, як її викладач сміється і бачила в ньому геть іншу сторону - спокійну і лагідну, і той його сміх зачаровував її. Та раптом Міраї схопилась:

- Ой, мені пора вже! І, – вона глянула на Хатає, посміхаючись, – дякую за сніданок, він був надзвичайно смачним.

- О, та нема за що, можеш хоч кожного ранку заходити..! Ей, і не забудь зайти після занять!

- Окей! – і вибігла у коридор. За дверима його кабінету вона призупинилась і дещо стривожилась.

«Ну і що це було?...» – подумки запитала себе. «Кого я бачила вчора? І що ж таке трапилось із тією *Норою*, щоб чотири роки відмовлятися від студентів? Та ще цей сніданок... хоч і справді смачно, але... звідки він знав, що я прийду зранку?» – всі ці думки не давали їй спокою. Її погляд упав на табличку із номером кабінету доктора. «16... 216...» – і тут Міраї згадала, що у неї золотий пропуск, ідентифікатор. Чи означало це їй те, що і викладач у неї не простий? Вона їй не помітила, як пройшла у вестибюль. Там Міраї зауважила Статут і підійшла ближче. Правил у ньому було не багато: «*Суворо заборонено застосовувати магічні здібності на інших студентах...*», «*Заборонено покидати територію Академії у нічний час за виключенням тих випадків, коли відсутність студента підтверджена його батьками в разі їх відвідування студентом та повідомлено про його місцезнаходження...*» Та одне правило найбільш зацікавило дівчину: «*Наявність між студентом та його викладачем близьких стосунків, за винятком дружніх та професійних, карається негайним виключенням студента із Академії, в окремих випадках обох; із неможливістю подальшого вступу до Єдиного Вищого Університету Магії та Чарівництва...*»

«...Між мною і останньою моєю студенткою стався досить прикрий інцидент і мене ледь не вигнали із роботи...» – Міраї зненацька пригадалися слова Хатае і вона мимоволі схвилювалась від власної здогадки.

- Ех, нудьга смертельна, цей Статут!

Міраї оглянулась. Позаду неї стояв

симпатичний високий хлопець із скуйовдженим темним волоссям на голові, одягнений у світлу футболку із довгими рукавами, темні джинси і зелені черевики. На лівій його руці дівчина помітила кілька шкіряних браслетів із металічними фігурками.

- О, а ти теж новенька, правда? – посміхнувся він Міраї. – Мене звуть Енто, а тебе?

- Ем... Юнарагі Міраї... – вона відчула себе дещо незручно поруч із ним.

- Яке гарне ім'я, звучить дуже впевнено і, схоже, цілком підходить під колір твоїх очей – таке ж світле. – і він знову посміхнувся, злегка примружившись.

- Не варто робити одразу стільки компліментів незнайомій дівчині. – зневажливо кинула Міраї. Хлопець не очікував такої відповіді і засміявся.

- А й справді, але ми вже познайомились!

Міраї зніяковіла.

- Ти студент? А чому не в формі?

- О, комендант не змогла знайти мій комплект. Сьогодні після занять повинна видати. Ах, нам варто поспішити, вже час. Ну, побачимось!

«Угх! Годі вже думати про цих бісьоненів⁷! Я не за цим сюди вступила!» – подумки насварила себе Міраї і попрямувала у аудиторію.

- О, Міраї! Сюди! – вартувало їй тільки ввійти, як Намі вже весело вигукувала її ім'я. Вона сиділа аж

⁷ *Bi-shonen* – хлопець красивої, модельної, дещо жіночої зовнішності і переважно високого зросту у Японії.

на останньому ряду в аудиторії.

- Від тебе стільки шуму... - роздратовано промовила Міраї.

- Ти чого це з самого ранку така? Не виспалась? Чи не поснідала? Між іншим, люблю сидіти в таких аудиторіях у найвищих рядах. Тут добре видно все, і чути. І поговорити можна! - хихикнула подружка.

Міраї важко зітхнула.

- Спала я не дуже добре, а от поснідала геть непогано... Я ходила до свого сенсея.

- Так рано? - Намі здивувалась.

- Ага, хотіла забрати свої документи у нього і піти геть звідси... Та коли прийшла, то зустріла зовсім не того чоловіка, що бачила вчора...

- Е? Ти що не в той кабінет зайшла?

- Та ні же! То був доктор Сандервік, але якийсь інший. Він був такий привітний і спокійний, що я навіть забула, по що прийшла. І пригостив мене сніданком...

- Ого...

- А ще він пояснив, чому так поведився. Виявляється, із останньою його студенткою щось не склалося і він ледь не попросився із місцем викладача у «Єві». Тому чотири роки він не навчав особистих студентів після цього...

Намі здивовано слухала Міраї.

- «Хатае»... Він сказав, щоб я називала його просто по імені...

- Схоже... перші наші заняття саме у нього... - тихо сказала Намі, показавши поглядом униз. В кабінет увійшов Хатае. По аудиторії пройшов

легкий шум. Дівчата захоплено перешіптувались, розглядаючи викладача, та він і поглядом не кинув ні на когось із них, втупившись у класний журнал. Раптом він підвів голову і всі замовкли.

- Доброго дня. – байдуже промимрив і, повернувшись до дошки, нашкрябав крейдою кілька ієрогліфів. – Я доктор Сандервік Хатае. Спеціалізація, яку ви вивчатимете на моїх заняттях, називається «Зіллеваріння із натуральних природних органічних компонентів», простіше кажучи – все про рослини і те, що можна із них приготувати! – він посміхнувся і провів поглядом по аудиторії. Кілька дівчат, зашарівшись, одразу зніяковіло поопускали голови.

- А він і справді красень... – захоплено прошепотіла Намі. – Тобі пощастило з таким викладачем.

- Годі! Ти Статут читала? Здається, від однієї лише думки про якісь стосунки вигнати можуть! Я не за цим сюди прийшла, Намі...

- Ум... так не цікаво, – скривилась Намі, – у мене викладач теж красень, але якийсь він надто серйозний. Тому я ні на що не розраховую... – якимось розчаровано вже протягнула вона.

- Що ж, давайте перевіримо, чи усі присутні. – Хатае знову опустив голову у журнал. – Отож, я називаю прізвище та ім'я, чий власник піднімається і каже, що це й справді він! – вже більш жартівливо продовжив сенсей. – Адаічі Юмі?

- Тут!

- Викладач?
- Накамура Аі.
- Добре. Наступний...

Хатае читав імена, щось позначав у журналі. Студенти один за одним піднімались.

- Сідзукамі Енто!

- Я! – кількома рядами нижче з місця піднявся той хлопець, якого Міраі зустріла у вестибюлі. Вона здивовано перевела погляд на нього і він, наче відчув це, обернувся і посміхнувся їй. Міраі різко відвернулась і почервоніла. «Якого дідька?!» – роздратовано запитала себе подумки. Намі помітила це і лише прохихотіла, прикривши рот рукою.

- Я просто познайомилась із ним, коли читала Статут! – гнівно прошепотіла вона Намі.

- Ага, ага... – хихотіла подружка.

- А чому на вас немає уніформи? – доктор здивовано звернувся до хлопця.

- Ем... просто комендант не змогла її знайти і сказала, що віддасть сьогодні після занять. Пробачте...

- О, це нічого, таке стається. Викладач?

- Наото Міранда...

Дійшла черга Намі. Та коли вона піднялась, він чомусь і не глянув на неї.

- Викладач?

- Хімура Аято.

- О, вам пощастило із викладачем! – він підняв очі вгору і тут помітив Міраі, що сиділа поряд Намі. Спочатку він здивувався, а потім злегка посміхнувся і за кілька секунд продовжив.

- Юміко Нанае?

- Тут.

- Викладач?

- Сакамото Шин.

Раптом Хатае зупинився. Опустивши голову в журнал, він про щось задумався. Намі зацікавлено глянула на Міраї. Та сиділа, понуривши голову і чекала. Раптом доктор підняв голову і жваво промовив:

- Нарешті, дозвольте вам представити *мою* особисту студентку – Юнарагі Міраї! Піднімісь, будь-ласка! – Хатае широко посміхнувся.

Раптом всі студенти повернулись і втупились на Міраї, а вона від такого представлення не знала, куди подітися. Намі ледь стримувалась від захоплення, спостерігаючи за тим, як почервоніла Міраї.

- О боже, як це мило... – вона ледь не розпливлась по столу від вигляду подруги.

- Замовкни вже... – роздратовано промовила Міраї і сіла, опустивши голову.

Заняття тягнулося надто довго. На перерві у коридорі Хатае зустрів Аято.

- Як тобі нова група? – поцікавився Хімура-сенсей.

- Ем... Нічого так, а що?

- У тебе цікава студентка...

- Справді? А по-моєму, нічого особливого. Просто симпатична.

- Ага, я б сказав неймовірно симпатична,

справжня красуня!

- Ти перебільшуєш, Аято. - зніяковіло посміхнувся Хатае.

- А знаєш, - Аято дещо притишив голос, - Ширао видала їй «золотий» ідентифікатор.

Хатае здивовано подивився на друга.

- Окрім того, вступний екзамен вона проходила у мене. - продовжив Аято. - Відповідь Юнарагі-сан здивувала як мене, так і Ширао...

- І навіщо ти мені про це говориш? Я й так не в захваті, що цього року у мене студент. Чотири роки минуло, я вже й відвик. Та й зрештою, вона така ж, як і всі нові студенти...

- Хтозна, хтозна... - Аято хитро посміхнувся і пішов собі.

Глава сьома *Відчуття польоту*

Після закінчення сьогоднішніх занять, Хатае якимось нетерпляче чекав на свою нову студентку. Щоб заспокоїтися, він став готувати пізній обід. Минула година, дві... І тут у двері постукали. Хатае відчинив і замер: на порозі стояла Міраї в короткій суkenці ніжного світлого кольору, коричневих панчішках і таких же світлих туфлях.

«Якщо *так* піде і далі, то добром це для мене не закінчиться...» - подумав про себе Хатае.

- Що? - запитала вона, зніяковівши.

Хатае відвів погляд.

- Мм... нічого такого. До речі - вхід у мій кабінет захищений магією і двері впускають лише мене, без всяких ключів. Торкнися ручки долонею і вони тебе «запам'ятають». Зможеш заходити, не стукаючи.

- О... Ти впевнений, що це буде правильно..? Що, як я прийду невчасно?

- Такого не буде. - посміхнувся Хатае. - Ну ж бо!

Міраї невпевнено схопила дверну ручку. Раптом кожен вирізьблений елемент на дверях засяяв по контуру яскравим блакитним світлом і самі двері затремтіли, а від ручки, наче по поверхні води, розійшлися кругами хвилі.

- Ого... - захоплено прошепотіла Міраї.

- Проходь. - Хатае лише посміхався. - Ти обідала?

- А, так...

- Кави?

- З молоком?

- Звичайно, ха-ха! - Хатае дещо розслабився.

Міраї сіла на табурет і роззирнулася, крадькома поглядаючи на викладача. Він здавався їй справжнім чарівником - спостерігаючи за тим, як вправно він готував каву, вона мимоволі уявила, що це не кава насправді, а якась чарівне зілля, і замість цукру та молока він додає туди порошки якихось засохлих невідомих рослин. От тільки заклинань ніяких не говорив. Вона не зауважила, як посміхнулась, та Хатае спіймав цей момент.

- Не хвилюйся, це просто кава. - сказав він,

знову посміхнувшись.

- О, я й не подумала нічого такого... - Міраї почервоніла і відвернулась.

Хатае лише хитро промовчав. Приготувавши каву, він уместився поруч неї.

- Я не взяла нічого із собою...

- А тобі нічого й не потрібно. - він відкрив папку із документами дівчини. - Отже, із магією ти стикаєшся вперше?

- Ага...

- Не страшно?

- Ні, навпаки!

- Статут читала?

Міраї ствердно кивнула. Хатае кілька хвилин над чимось задумався.

- А що привело тебе в Академію? - він зацікавлено глянув на свою студентку. Вона не очікувала такого запитання і, знітившись, відвернула голову.

- Я запитав те, що не треба?

- Ні... все гаразд... - і за хвильку продовжила. - Я втекла сюди від батьків...

- Що?! - викладач аж онімів.

- Ні, вони знають про це... Але... Якось вони мені сказали, що збираються видати мене заміж. І я навіть не знаю, за кого...

Хатае шокувала така відповідь. Він не знав що сказати.

- Та потім, - продовжила дівчина, - я знайшла в своїй кімнаті листівку про цю Академію. Спочатку було важко повірити, що таке існує, та, набравши

вказаний номер, мені повідомили, що вступити може хто завгодно, варто лише заповнити анкету і прийти на вступний екзамен за вказаною адресою... Приїхавши сюди вперше, я була геть здивована... Академія здалась мені надзвичайно величною і таємничою... І всі ці викладачі нової групи, що з'явилися немов ангели... – Міраї розповідала із таким захватом, що Хатае не зміг стримати широкої посмішки.

- Ось воно як... Так все складно виходить... – задумано промовив він. Та раптом Міраї посуворішала.

- Через тебе я вже мало не розчарувалася в усьому цьому!

- О, вибач, вибач... – винувато посміхнувся Хатае. – Це було звичайне непорозуміння... – і враз вони обоє щиро розсміялися. Така душевна розмова сподобалась Міраї. Здавалось, що вона давно знає цього чоловіка і спілкуватись із ним було дуже легко і невимушено.

- Розкажи мені, як ти став чарівником? – після деякої паузи несміливо запитала Міраї.

- Чарівником? – Хатае здивовано перепитав. – Не називай мене так, я всього лиш викладач у Академії Магії.

- Аякже, просто викладач... – вона засміялась. – Двері твого кабінету захищені твоїми ж чарами, самі по собі світяться і у тебе за спиною з'являються крила... Геть нічого незвичайного!

- Ось такі? – Хатае встав з табурету і розправив

свої напівпрозорі крила. Міраї аж рот роззявила. Вона ж і раніше їх бачила, але так близько...

- Вау... А можна торкнутися? – захоплено запитала дівчина.

- Вони не мають відчутної на дотик форми. Твоя рука лише пройде крізь них і все. Проте, ними можна захистити від найсильнішої зброї. Крила – це привілей викладача Академії, які дарує Ширао. Якщо я піду звідси, то залишуся без них.

Міраї нічого не сказала. На мить їй навіть стало сумно. Шкода було б, напевне, залишитися без такого неймовірного атрибуту. Вона опустила голову.

- Літати... Напевне, це так прекрасно...

Хатае уважно глянув на Міраї.

- Хочеш спробувати? – хитро запитав він.

- Що-о?! – та Хатае вже не слухав її. Він схопив Міраї за руку, так, що вона ледь не упала із табурету і витягнув на середину кімнати.

- Стривай... Що ти..?

- Міраї, закрий очі...

- Ні! Я не... – дівчина злякано пробувала вирватись.

- Хм... А ти смілива! – і він різко обняв її та піднявся угору.

- Там... Там же вікно, ми поранимось..! – але на диво вікно у стелі *не розбилось*, вони наче пройшли крізь нього. Хатае піднімався все вище й вище. Міраї було страшно. Вона міцно притулилась до нього і зажмурила очі. Серце шалено билось, наче ось-ось мало вистрибнути із грудей, забивало подих.

Піднявшись настільки високо, що вже їй не можна було внизу роздивитись людей, Хатае, обернувшись у повітрі, зупинився і розпростер крила. Міраї все ще не могла розплющити очі.

- Ей... Ти жива? – посміхаючись, тихо промовив він.

Вона повільно відкрила очі.

- Дивись...

Міраї повернула голову. Перед нею розкрилися безкрайні простори навколо Академії, які заливало червонуватим світлом призахідне сонце. Внизу, за подвір'ям Академії простягався невеличкий хвойний ліс, за ним поодинокі невисокі скелі, зрідка вкриті рослинністю. За тими скелями ще виднівся шматочок океану, поблискуючи дрібними хвилями, змішаними з відбитим сонячним світлом. Небо на заході було неймовірного поєднання відтінків – від багряно-фіолетового аж до лазурного над горизонтом. Високі шаруваті хмари злегка прикривали барви неба над сонцем, сяючи золотавим контуром. Те чарівне проміння освітлювало захоплене обличчя Міраї, виблискувало в її очах, сягнувши самого дна душі. Вона була настільки здивована та вражена побаченим, що геть забула про страх. Від такої надвечірньої краси перехоплювало подих.

- Таке не побачиш там, внизу... – чи то з жалем, чи з розчаруванням сказав Хатае і одразу наче щось згадав. – Ну, помилювались та й годі!

Отямилась Міраї уже в кабінеті. Довго дівчина не могла опанувати себе. Ноги їй руки тремтіли, а

думки в голові спіталися в неясну павутину. Вона дивилась перед собою у стіл, за яким сиділа, не зводячи очей і навіть не рухаючись. Хатає вкрай здивувався такій реакції і не знав, з яких слів почати розмову і що запитати.

- Мм... Ти вибач мені, Міраї... Не думав, що ти так відреагуєш... – винувато посміхнувся він. Міраї глянула на нього і зітхнула, підперши голову обома руками.

- Все... гаразд... – нарешті змогла сказати. – Я ніколи не забуду таке почуття польоту... Ох... мені й досі трохи не по собі. Ти не проти, якщо я ще тут посиджу?

- Звісно, ні. – посміхнувся Хатає. – Я зроблю тобі чай із лавандою, може трохи заспокоїшся.

- Мені вже страшно подумати, що ти ще вмієш... – розгублено промовила вона.

- Ну, думаю, на сьогодні досить з тебе магії.

Хатає зробив чай і заходився розпалювати вогонь у каміні. Міраї повернулась, спостерігаючи за ним. Її обличчя було якесь наче сумне, чи то неспокійне.

«Свобода... Так ось яка вона... Надто боляче відчувати її саме так, знаючи, що все швидко закінчиться. Краще б ти цього не робив, Хатає...» – Міраї й справді трохи шкодувала, що відчула той політ. Хатає вовтузився біля каміну. Як він розпалив багаття, Міраї не помітила. «Напевно, знову магію застосував...» – подумала вона. Його сріблясте волосся аж іскрилося навпроти вогню. Він виглядав таким незвичайним і якимось трохи дивним. Міраї

згадала розподіл. Тоді Хатае був зовсім іншим. І причина, чому він так тоді відреагував, була геть не та, яку він назвав Міраі. Принаймні, вона так міркувала.

- Я піду... Вже пізно і мені треба відпочити... – вона втомлено піднялась. – І... спасибі тобі. Я ще ніколи не бачила такої краси...

Хатае розгубився і зніжковів.

- Перш, ніж навчити тебе магії, ти повинна відчути її на собі. Іноді вона й не зовсім приємна, а іноді така ж захоплююча, як цей політ.

Міраі мовчала. Щомиті їй ставало все більш і більш неспокійно. Замислившись про те, яка непроста ця Академія і всі люди, що тут знаходяться, Міраі повільно вийшла від Хатае і попрямувала у свою кімнату. Було вже пізно, і академічні коридори здавалися такими пустими, що аж моторошно ставало. Проте, нічого містичного в Академії не відбувалося, і дівчина спокійно прямувала собі до гуртожитку. Раптом вона почула ледь чутну розмову. Голоси долинали із головного подвір'я Академії. Здавалося, що розмовляли двоє хлопців просто біля входу, але Міраі нікого не помітила. Та ось в процесі того обговорювання промайнуло прізвище її викладача і вона прислухалась.

- ... Не думаєш, що він якийсь дивний, цей Сандервік? – задумливо промовив один із них, голос якого видався Міраі якимось знайомим.

- Ти теж помітив? – озвався другий.

- Ага...

- Ех, а студентка його... Таке враження, наче вони вже знайомі були до цього...

«Що? Якого дідька?!» – Міраї вже розгнівалася від таких безглузких здогадок хлопців.

- А? Ти про Міраї?

- Ти її знаєш?

- А... Так, заговорив із нею першого ж дня у вестибюлі...

- О-о...

- Я ще на вступному екзамені її помітив... А коли почув, що викладачем її буде цей доктор, аж занепокоївся... Я чув, що темний він тип. Не варто такому довіряти... – хлопець на хвилюку замовк. – Ця дівчина, наче тоненька гілочка сакури в негоду... Сильніше торкнешся – і зламаєш.

- Енто...

«Енто!!! Той хлопець у вестибюлі, що не був уніформі!» – Міраї не знала, як правильно відреагувати на почуту розмову, зокрема Енто. Плітки двох друзів надто вже дратували її, хоч з іншої сторони було трохи приємно, що вона так швидко встигла привернути до себе увагу. Їй набридло це слухати і вона вже хотіла підійти до них і виговорити все, про що думала, як Енто озвучив дещо цікаве.

- Знаєш, я вирішив, що повинен уберегти її від того учителя, інакше він не залишить від неї нічого, окрім бездушної оболонки. Сандервік все-таки маг і хтозна, як хитро він може її використати, щоб продовжити своє існування...

Почувши це, Міраї аж залякла. Очевидно,

хлопці знали про її викладача щось таке, що, можливо, абсолютно відповідало його поведінці на розподілі. Та продовжувати підслуховувати вона не стала і миттю повернулася назад та попрямувала у гуртожиток. Її непокоїли слова Енто, але ще більше вона злилась сама на себе за те, що не змогла проігнорувати ту розмову. Весь вечір вона відганяла від себе настирливі думки про того привітного хлопця і хитрого особистого викладача. А їй справді, його посмішка здавалась не такою вже їй справжньою. Міраї все гадала, що якась із сторін Хатае є фальшивою, але ніяк не могла зрозуміти, яка саме.

Глава восьма

Енто

Наступного дня Енто часто траплявся їй на очі. Авжеж, вони ж у одній групі. Побачивши Міраї ще здалеку, він радісно і гучно привітався, махаючи їй рукою, на що дівчина здивовано і трохи роздратовано пхикнула і відвернулася. Та при кожній наступній зустрічі він лише надзвичайно мило їй посміхався і складалось враження, що він умисне намагається пересіктись із дівчиною і поглядом шукає її у натовпі. До кінця занять вона уже звиклась із цим і навіть подумала, що це в нього такий спосіб привернути до себе увагу. Мабуть, вона йому просто подобається. Але тут же згадала вчорашню розмову про її сенсея і знову

нахмурилась.

Уже втомлено пересидівши останнє заняття, Міраї разом із Намі відправились у бібліотеку за необхідними підручниками. Вони планували кілька годин провести над вивченням способів маніпуляції зі світлом. Намагаючись швидше впоратись із пошуками потрібних книг, дівчата розділились.

Бібліотека Академії виглядала безмежно величезною. Там було зібрано сотні тисяч магічних підручників із усієї планети. Усі вони були такими старими і пошарпаними, що навіть страшно їх брати в руки. Раптом розсипляться. Тут були книги японською, китайською, англійською, німецькою, арабською, старослов'янською, саксонською, грецькою і навіть на латині. Бібліотекара у «Єві» наразі не було, тому існувала система індивідуального магічного запису книги на ім'я студента – на спеціальному столі у приміщенні бібліотеки була вирізана спеціальна ніша, куди вставлялася книга. Студент ставив на неї долоню і на реєстровому списку збоку з'являвся запис про те, хто саме взяв книгу. Дозволялося брати їх лише на тиждень, після чого книга сама зникала і поверталась у бібліотеку на своє місце. Таким чином жодна із них нікуди не пропадала.

За хвилин десять дівчата знайшли одна одну і взялись переглядати стос підручників, які вони змогли знайти. Не вистачало тільки однієї і дівчата знову розділились і відправились на пошуки. Міраї обійшла три стелажі, але нічого не знайшла. Обійшовши четвертий з однієї сторони, знову ж

таки їй не пощастило, і дівчина взялась розглядати іншу. Ковзнувши поглядом по шостій полиці, запримітила одну книгу.

- Намі! Здається, я її знайшла... - і вона спробувала дотягнутись до неї. Та раптом позаду Міраї хтось значно вищий дістав рукою до тієї книжки і тицьнув у неї пальцем.

- Ось ця? - дівчині знову посміхався Енто.

Вона здивувалась і навіть трохи зніяковіла.

- Допоможеш мені її дістати? - невпевнено попросила. Хлопець встав навшпиньки і витягнув підручник.

- О... «Основи люмінології»? Тобі таке подобається? - зацікавлено розглянув книжку Енто.

Міраї вихопила її із рук хлопця і роздратовано буркнула:

- Це для наступного заняття... Я не сильна у фізиці світла, отож намагатимусь підтягнутись.

- Хм... можу я тобі допомогти? - хлопець ще більше зацікавився.

Міраї вже трохи розсердилась. Їй здавалось, що Енто проявляє до неї забагато інтересу. «Мені не варто зав'язувати стосунки із кимось з Академії... Я повинна зосередитись на навчанні... І відмовитись від пропозиції».

- Ні. У мене вже є репетитор. - суворо відповіла вона. Раптом до них підійшла Намі і Міраї різко звернулась до подруги. - Я знайшла книгу, ходімо.

Намі лише здивовано поглянула на неї і направились слідом.

- Здається, ти йому симпатизуєш... - задоволено прошепотіла вона Міраї, коли дівчата уже прямували із бібліотеки. Міраї лише байдуже глянула на подругу.

- У тебе лиш одне на думці... Тебе й справді так цікавить протилежна стать? - так само байдуже запитала.

- А тебе хіба ні?

- Ні.

- Еге ж! - хитрувато заперечила Намі. - А ти не думала, що, знайшовши тут кохання, зможеш втекти від шлюбу, нав'язаного твоїми батьками.

Міраї зненацька зупинилась і ошелешено обернулась до Намі.

- Що? Що не так? - вона аж злякалась того її погляду.

Та Міраї наче провалилась в роздуми. Подруга була права - вартує їй закохатися і вона отримає таку бажану свободу. Той хлопець, Енто, ще сказав, що хоче її захистити...

- А, нічого... Я просто задумалась. - тихо відповіла дівчина.

- Здається, він непоганий хлопець. Можеш до нього придивитись. - порадила Намі.

- Годі, Намі... - дівчина знову трохи розізлилась, роздумуючи про те, що все це штовхає її на зовсім неправильний шлях. «Хіба просто успіхи у навчанні магії мені не допоможуть позбутися небажаного заміжжя?»

Та от Енто, здавалося, і не збирався відступати.

Спочатку він спробував запросити Міраї кудись сходити, так би мовити на чашечку чаю чи кави. Але вона відмовилась. Потім запропонував піти разом на бал-маскарад в честь щорічного святкування заснування Академії, але вона й тут відмовилась, склавши компанію Намі. Далі він виручав її у різних неприємних ситуаціях – неправильно приготоване зілля, забуте у гуртожитку домашнє завдання, неримовано складене заклинання, насмішки заздрісних дівчат і надокучливість хлопців. І тоді, як він нарешті заступив її собою, коли в неї ледь не влучив невдало випущений якоюсь студенткою світловий згусток енергії, і добряче через це поранився, Міраї здалась.

Довідавшись, що у Міраї з'явився шанувальник, Хатае все ніяк не знаходив собі місця, та намагався не показувати цього перед нею. А вона і не здогадувалась, тому, що аж ніяк не очікувала такого від свого викладача. Він усе гадав, що ця дівчина потрапила до нього на навчання не просто так, тож скоріш за все він її не відпустить. Оскільки Сандервік помічав, що Міраї все ще якось вагається, вирішив поступово підсилювати їй це відчуття. Якщо йому вдасться завоювати довіру студентки більше, ніж тому її одногрупникові, то втримати дівчину буде набагато простіше. Та зовсім швидко викладачеві трапилась така ситуація, в якій і сама Міраї допомогла, анітрохи не підозрюючи своєї участі.

Іноді ревність чи заздрість дівчат не має меж. І діставшись до Міраї, дві подруги-фанатки її популярного і вкрай миловидного бойфренда не змогли зупинитись. Довге до пояса волосся Міраї одного ясного і сонячного ранку просто залишилось на подушці.

- Ні... Ні-і... - простогнала дівчина, стискуючи в руках пасма свого волосся. Вона боязко підійшла до дзеркала. – За що..?

Тепер її зачіска була довжиною лиш до пліч, а, може, й трішечки довшою. Ще й обсмикано як-небудь. У розпачі Міраї аж присіла і затулила обличчя руками. Їй було не стільки шкода свого волосся, як прикро за те, що із нею таке зробили. Від образи сльози невпинно котились по її обличчі. Вона підійшла до дзеркала у ванній і, взявши ножиці, сяк-так підрівняла кінчики. Потім зв'язала волосся в пучок і закрутила навколо, заколовши кількома шпильками.

Найгірше було те, що у Міраї навіть не було жодної здогадки, хто б то міг бути. Вона понуро брела коридором Академії на перше заняття. Коли ввійшла в аудиторію, усі студенти групи уже позбирались і безтурботно собі про щось гомоніли то там, то там. Дівчина ввійшла і кілька дівчат здивовано оглянули її нову зачіску. Так Міраї ще ніколи не з'являлась.

- О-о, ти змінила зачіску? Мило! – весело защебетала до неї одна із них. Здається, її звали Хіна.

Міраї нічого не відповіла. Їй було надто боляче щось вимовити на рахунок свого волосся. Хіна лише

здивовано провела її поглядом. Енто ще не було і Міраї уже лякала зустріч із ним. Що, як ті заздрісниці накинуться на неї і цього разу волоссям не обійдеться? Дівчина понуро сіла на своє місце і втупилась у стіл.

Весь день вона намагалась уникати Енто, але їй цього не вдалося і після другого заняття він таки спіймав її у коридорі.

- Ти сьогодні якась не така. - підозріло підмітив хлопець. - І нащо ти так зав'язала волосся? Зовсім не пасує... - і він раптом витягнув шпильки, якими був закріплений пучок волосся Міраї. Воно розсипалось короткими пасмами ледь накривши плечі. Енто застиг від подиву, а Міраї лише винувато опустила голову.

«І чому я почуваю себе так, наче зробила щось не те..? Хоч, я не можу йому сказати, що сталося насправді. Напевне, не повірять...» - дівчина аж розхвилювалась.

Хлопець кілька хвилин розглядав її нову зачіску, а потім байдуже випалив:

- Хм... то он воно що. Ти обстригла своє чудове волосся, нічого мені не сказавши, та ще й приховувати надумала...

- Я не... - почала була Міраї, та він її перебив.

- Виглядає жахливо... - сухо докинув Енто і пішов геть.

Міраї приголомшено дивилась йому вслід. «Що... це було?» - вона аж ніяк не очікувала такої реакції хлопця і у грудях уже збиралась злість.

Раптом вона помітила неподалік двох дівчат. Хто вони були, Міраї не знала, адже ті дівчата не були із її групи. Очевидно, вони спостерігали за розмовою Міраї та Енто і якимось насмішкувато кривились. Зауваживши, що дівчина їх помітила, швидко обернулись і теж кудись щезли. Раптом Міраї згадала, що зовсім недавно бачила, як вони крутилися біля Енто і голосно хихотіли. Чи могли б то бути вони? Та доказів дівчина не мала, а питатись їх про це просто не було сенсу. Вона лише важко зітхнула і зав'язала волосся знову в пучок – їй було надто огидно ходити з такою зачіскою.

Сама не помітивши того, Міраї понуро припелася в кабінет Хатае і, сівши на той високий табурет, мовчки опустила підборіддя на стіл. Викладач здивовано оглянувся на дівчину, а потім сів поруч неї.

- З тобою все гаразд? – несміло запитав він.

- Не знаю... - промимрила Міраї.

- Взагалі-то можеш мені розказати, я тебе завжди підтримаю.

Та з чого почати, дівчина не знала. Вона мовчки розв'язала пучок.

- О, ти підстриглась? – здивувався Хатае. – А тобі личить! – і якимось задоволено посміхнувся.

Якусь мить Міраї уважно дивилась на нього, а потім знову опустила голову на стіл, ще більш розчаровано.

- Угу...

- Ну що? Ти обстригла волосся і сама цьому не рада чи що?

- То... не я... - тихо прошепотіла дівчина і на її очі набігли сльози. Викладач приголомшено замовк. За кілька секунд вона продовжила. - Прокинувшись зранку і піднявшись із ліжка, я зрозуміла, що моє волосся... просто залишилось на подушці... Я й не уявляю, кому воно заважало...

Хатае шоковано витріщився на неї. Та потім встав зі стільця і задумано підійшов до вікна. На його обличчі було помітно гнів і у Міраї склалось таке враження, що він знав, хто то зробив.

Авжеж, Хатае знав. Він давно помітив, як фанатки Енто проводжають поглядом безпечну Міраї. Наче загризти готові. Та втручатися він в це не збирався, лише вичікував підходящого моменту. Раптом він обернувся до студентки і впевнено промовив:

- Не хвилюйся. Я знайду винних і покараю. Будь певна в цьому.

Міраї здивовано глянула на нього.

- Не варто... Від цього моє волосся швидше не виросте... - байдуже сказала вона і пішла геть.

«Як знати...» - хитрувато подумав Хатае і взявся готувати якесь зілля.

Глава дев'ята

Захисник

На приготування того зілля пішов майже весь день. Перше одразу відправилось у смітник. Друге Хатае уважно вивчав майже дві години, перевіряв

його, домішуючи різні речовини, та результат його, схоже, не вдовольнив і він відправив його вслід за першим. Із третім теж було щось не так. Воно вийшло зовсім не тієї консистенції, що мало б і Хатае роздратовано жбурнув його у камін. Він сів за свій робочий стіл і задумався, схопившись за голову. Нічого не придумавши, викладач зняв із полиці кілька старезних книг і взявся їх гортати. Кілька із них так і не стали у пригоді. Він відкрив уже, мабуть, п'яту, перегорнув кілька сторінок і натрапив поглядом на одну схему. Уважно розглянувши її, витягнув із шухляди деякі порошки із коріння рідкісних рослин і змішав у відповідних пропорціях. Потім додав туди води і поставив на вогонь. Коли зілля закипіло і запінилось, додав до нього по кілька капель настійки з кореня гобо⁸, настійки із бобів софори та бамбукових стовбурових волокон. Нарешті рідина вийшла такою, як потрібно. Хатае задоволено відкинувся на спинку стільця і став чекати ночі.

А Міраї, повернувшись у свою кімнату, все ще не могла опанувати себе після розмови із Енто та Хатае. Хлопець, що стільки добивався її уваги, не зміг підтримати. І викладач, який більше розізлився, ніж вона сама. Вона кілька годин намагалась виконати домашнє завдання, але нічого так і не виходило. Голова зовсім не думала, настрій не покращувався, їсти не хотілося і від усього цього сил точно не добавилось. Зрештою, відчувши виснаженість, Міраї

⁸Гобо – овочевий лопух.

обезсилено впала на ліжку і заснула. Спала вона, наче мертва, і їй навіть не снилось про те, як нечутно в її кімнаті з'явився Хатае. Викладач підійшов і тихенько сів на край ліжка. Коротке волосся дівчини, скупенькими пасмами розкидане на подушці, чарівно виблискувало місячним промінням, що падало на неї крізь вікно. На мить Хатае завмер, зворушено розглядаючи її спокійне обличчя і те сяюче волосся. Та раптом згадав, за чим прийшов, і витягнув із кишені пляшечку із приготовленим зіллям, над яким ламав голову весь день. Якомога обережніше розправив пальцями волосся Міраї, а потім відкоркував пляшечку і почав розбризкувати рідину на її голову. Краплини зілля розсипались у повітрі на сяючі пилинки і нечутно опускались на волосся. Коли Хатае використав необхідну кількість, воно на кілька секунд засяяло і після цього він пішов.

Прокинувшись, Міраї відчувала себе надзвичайно паршиво. Голова була важкою, ніби свинцева. Сяк-так дівчина піднялась із ліжка і в'яло почимчикувала у ванну. Нахилившись над умивальником, в нього спало із плечей кілька пасм волосся. Раптом вона поглянула у дзеркало і вражено завмерла. Міраї не повірила своїм очам і потягнулась руками до волосся. Воно було таким довгим, як і раніше. М'яке і шовковисте, блискуче...

«Мені це сниться..?» - але то був не сон. Зілля подіяло на славу і повернуло зачісці Міраї попередню довжину. Та навіть краще - волосся

виглядало таким живим і привабливим, що дівчина ледь не розплакалась. Вона торкалась його руками, смикала, розчісувала, все ще не вірячи, що воно знову таке ж, як і було. За мить вона все зрозуміла. Швидко зібравшись і навіть не поснідавши, Міраї вилетіла із кімнати і направилась у кабінет викладача.

Хатае й сам лише недавно прокинувся і вовтузився за столом, розбираючи розкладені вчора папірці і книжки. Раптом у кабінет ввірвалась захекана Міраї. Учитель обернувся і дівчина *кинулась йому на шию*.

- Хатае... дякую... Моє волосся... я знаю, що це ти... дякую... дякую... - шепотіла вона, міцно обіймаючи його, і з очей від щастя котились сльози.

Хатае здивувався, проте не відповів нічого, лише добродушно посміхнувся. Раптом Міраї опанувала себе і, знітившись, відпустила його.

- Я... піду... мабуть... - ніяково сказала вона і, обернувшись, зникла так само швидко, як і з'явилась. Та злість Хатае нікуди не пропала, лише, може, трохи зм'якла і він відправився на заняття професорки Наото, ретельно обдумавши подальші дії.

- Доброго ранку, Мірандо-сенсей! – Хатае різко ввірвався у аудиторію, де професорка-ілюзіоніст проводила лекцію у студентів другого курсу навчання. – Я займу у тебе трохи часу. – твердо вказав він і став перед студентами, заклавши руки за спину й зловісно прищурившись. Учні злякано

принишкли.

- Звісно. - Міранда покірно кивнула, знаючи, що із сердитим Хатае краще не сперечатись.

- Отже, - він зробив невеличку паузу і обвів поглядом аудиторію, - Хімеко Рін-сан і Танаморі Мікото-сан, прошу сюди.

Але дівчата лише понуро попустили голови і навіть не ворухнулися. Вони знали вже, що Сандервік-сенсей - особистий викладач тієї дівчини, якій вони обскубали волосся, і заявився він сюди не з добром.

- Ну ж бо! Чого соромитесь?

Дівчата неохоче встали і повільно почали спускатись униз. Кожна з них намагалась не зустрітись із пронизливим поглядом викладача.

- Сміливіше, станьте так, щоб вас усі бачили! - презирливо наказав Хатае і вони обоє зупинились неподалік від нього. Одна із них, Мікото сильно розхвилювалась.

- Сенсей, я... - нервово почала вона, але Хатае різко обернувся до неї і сердито гаркнув.

- Мовчати! Говорити буду я. - він піднявся кількома сходинками вище і став поміж рядами парт. Професорка Наото лише занепокоєно дивилась то на нього, то на тих двох. - Скажіть мені, дівчата... Ніхто із вас ніколи не мріяв стати перукарем? Ні? Хм... Шкода, із вас би вийшли справжні професіонали! - раптом він знову підійшов ближче і в'їдливо шепнув одній із них просто у обличчя. - У вас таке гарне й довге волосся, Мікото-сан... Ніколи не думали його обрізати?

Дівчина винувато відвернулась.

- Що б ви сказали, - продовжив Сандервік, - якби одного чудового ранку ви прокинулись і зрозуміли, що ваше волосся раптом стало коротше в три рази? А решта його просто залишилась на подушці... Гм?

Танаморі-сан аж зіщулилась від того грізного голосу учителя.

- Думаю, їй би це не сподобалося... - відповіла інша, спробувавши захистити подругу.

- Справді?! - здивовано перевів на неї погляд Хатае. - Дівчині, якій ви обрізали майже все волосся, теж це не сподобалось... На її місці я б зробив із вами те ж саме.

- Що? - Міранда-сенсей підійшла до дівчат і приголомшено витріщилась на них. - Ви обрізали Міраї волосся? Та що ви собі дозволяєте?!

- А все через вашого особистого студента... - слова Сандервіка прозвучали якось погрозливо і професорка здивовано обернулась до нього. - Ревність - вона така...

По аудиторії пройшов легкий шум. Студенти занепокоєно переглянулись між собою.

- Тихо! - гаркнув Хатае і всі вмиль замовкли.

- Пробачте за це... - зненацька тихо промовила світловолоса Мікото.

- Від твого «пробачте» волосся у неї не виросте... - відрізав Хатае і байдуже додав. - В якості покарання вас обох відсторонено від аудиторних занять на три тижні.

- Що?! - викрикнула Хімеко-сан. - Це

несправедливо!

- Це ще не все! На протязі цього часу вам також заборонено покидати територію Академії. Продуктами нас забезпечують кожного тижня, отож із голоду не помрете... Прошу покинути заняття негайно! – байдуже наказав Хатае і Рін злісно рвучко обернулась, кинувшись геть із аудиторії. Слідом за нею ледь не в сльозах вийшла Мікото. – На сьогодні все, дякую за увагу... - Хатае вдавано посміхнувся і теж зник.

По закінченні заняття уже ледь чи не вся Академія шуміла про покарання нахабних фанаток Сідзукамі Енто. Звісно, це дійшло і до Міраї. Здивована Намі все допитувалась, що сталося. Дівчата розмовляли у коридорі, як до них раптом підійшов і сам хлопець. Вигляд у нього був не те, щоб стривожений, а навіть сердитий. Він ухопив Міраї за руку і потягнув за собою. Виволікши її аж на подвір'я Академії, різко обернувся.

- І як це розуміти?! – злісно обізвався він до неї. – Якого дідька ти додала мені такої темної слави? Я уже бачу заголовки газет: «Фанатки популярного першокурсника Академії ледь не зробили його подружку лисою!»

- Що?! Я тут ні до чого! – розлютилась дівчина. – Між іншим, ті гієни обрізали моє волосся! І я навіть не знаю, хто це був! Якби не Хатае...

- Якби? А нічого, що твій викладач сує свій ніс у наші з тобою стосунки?!

- Отже, тим дівулям можна?! – ображено

гримнула Міраї і тут раптом Енто замахнувся, щоб ударити її, як зненацька з'явився Хатае і схопив його за руку.

- Знову ви?! Вона моя, сенсей, не...

- Помиляєшся. – спокійно сказав Хатае і, узявши Міраї за руку, зник разом із нею.

З'явилися вони обоє у його кабінеті.

- Та що з тобою?! – Міраї гнівно вихопила свою руку. – Годі вже всюди за мене заступатися, від цього лише ще більше проблем! Що тобі від мене потрібно? Нащо ти це робиш?

Хатае стояв спиною до дівчини і байдуже мовчав. За якусь мить тихо озвався.

- Бо... *люблю*...

Міраї ошелешено завмерла.

- Ти... що? – промовила вона тремтячим голосом.

Хатае неохоче обернувся і якось знесилено уперся спиною в стіл, а потім глянув на дівчину таким поглядом, що вона аж зніяковіла. Хатае простояв так кілька секунд, прокручуючи в голові все, як би він мав сказати їй, далі невпевнено підійшов і хотів узяти за руку, та вона відступилась. Міраї несподівано для самої себе згадала ту розмову Енто із другом, в якій йшлося про те, що Сандервік не залишить від неї нічого, окрім бездушної оболонки. Та поки-що Хатае нічого поганого не зробив. Навпаки...

- Я *кохаю* тебе, Міраї...

«Що відбувається?!» - дівчина вже почала

панікувати. До неї з важким трудом доходили слова викладача. Не схоже, що він жартує, але їй повірити у це складно. Чи, може, вона просто сама відмовляється вірити у це?

- Ти що, геть з глузду з'їхав?! – крикнула вона і розвернулася, щоб піти, як Хатає таки схопив її за руку і дівчина зупинилась. Він обійняв студентку за плечі і заплющив очі.

- Міраї... залишся зі мною...

- Забудь про це. – перебила вона його тремтячим голосом. - Якщо хтось дізнається, мене виженуть звідси. Або, чого доброго, й тебе теж... Я зі всіх сил намагалась потрапити у Академію! – з вуст Міраї злітали геть не ті слова, які справді хотілося сказати. Та вона не могла собі дозволити такий розвиток подій. Вона і викладач? Ні, цього не може бути, такі стосунки заборонені і покарання її не уникне.

- Не говори так! Ніхто не дізнається. Я не дозволю...

- Хатає...

- Навіть якщо й так – я піду звідси за тобою... - не здавався він. – Я зроблю все, щоб ти була щасливою поряд зі мною. Я дам тобі її, ту *свободу*, якої ти так прагнеш. Тобі ж потрібна вона? – Хатає схвильовано зазирнув у очі Міраї і дівчина розгублено відвернулася. – Невже ти нічого до мене не відчуваєш..?

Шукаючи відповідь, вона завмерла. Чи відчувала вона щось до нього? Міраї дивилась у його глибокі очі і їй здавалось, що ось-ось вона потоне у

них. Страшно...

- Я... мені треба... треба подумати. Не можу... розібратись в собі... - дівчина мимовільно відступила назад і зникла за дверима кабінету.

«Я втратив її зараз..? Де ж я помилився?» - нервово розмірковував Хатае, так і залишившись стояти перед дверима.

Міраї ні разу не задумувалась над тим, що відчуває вона до свого викладача. Він не був їй байдужим, та чи кохання це? Все перед очима було наче в тумані. Про Енто їй згадка вивітрилась - зараз усі її думки заповонив Хатае і вона вперто шукала серед них правильну. Це до біса неправильно - вони ж такі різні. Він - маг, а у неї їй натяку на магічні здібності. Та їй старший Хатае на років дев'ять. Зрештою, він викладач! А вона просто його студентка. Ні, це неправильно. В кінці кінців хтось таки дізнається і її виженуть із Академії. Чи їй справді Хатае готовий піти за нею? Чи готова вона сама..?

«О Господи, та що ж коїться? Чому я вагаюсь? Потрібно було йому одразу відмовити та їй усе! От же наївна! Уже їй забула, що доля не іде мені назустріч останнім часом... Але, здається, що не тільки ти, а й я сама страждатиму від того, що відмовлю тобі. Я егоїстка, Хатае... Ні... Ні, ні!» - думки спліталися в сірий клубок, від якого з кожною секундою важчала її голова. Міраї не могла зрозуміти саму себе. Зараз їй хотілось, щоб кілька хвилин назад Хатае не відпустив її, та гарячково заперечувала собі бажати цього. Дівчина не знала, що робити - чи заборонити собі такі стосунки, а чи

прийняти власні почуття. Серце і здоровий глузд, як ангел і демон – одне нашіптє «кохай!», а інше опирається...

Глава десята *Правильне рішення*

Як потрапила у свою кімнату, Міраї не пам'ятала. Як і коли заснула – теж. І як пройшли заняття наступного дня, згадати не могла. Весь цей час її переслідувало вчорашнє признання викладача і дівчина й не зглянулась, як настав час іти до нього на індивідуальні заняття. Тіло відмовлялось рухатись у тому напрямку, але Міраї вирішила, що ігнорувати таку ситуацію не можна.

- Привіт... - невпевнено сказала вона, переступивши поріг кабінету доктора Сандервіка. Хатає сидів за столом. Коли дівчина ввійшла, він припинив писати, проте на неї навіть не глянув. Важко зітхнувши, Міраї наважилась озвучити те, над чим думала чи не всю ніч.

- Просто забудь про вчорашнє... - байдуже озвався Хатає і встав з-за столу.

Міраї здивовано заклякла.

- Якого біса?! - викрикнула вона злісно. - Просто забудь?! Я всю ніч провела в роздумах, намагаючись зрозуміти, що відчуваю до тебе!

Хатає розгублено глянув на розлючену студентку й сам не знав, що сказати.

- Я й справді небайдужа до тебе! Тоді, на

розподілі ти сказав, що не маєш права залишити мене можливості вчитися тут... Я теж не маю права не дати тобі жодного шансу... - випалила Міраї і зашарілась.

Якусь мить Хатае дивився на неї, не знаючи, що їй відповісти. Мимовільно він ступив крок назустріч їй і обійняв. Здавалось, вона задихнеться у тих обіймах...

- Ану повтори! - Намі з вкрай приголомшеним виглядом ледь із лавки не упала в академічному саду. - Ти... і доктор Сандервік... що?

Міраї лише ніяково відвернулась. Вона довго думала над тим, чи варто розповідати подрузі, яку вона не так добре знає, про свої стосунки із викладачем, якого знає не більше... Але Намі попри здивування ще їй радість показувала. Вона їй справді щиро хотіла, щоб Міраї знайшла у Академії своє кохання. Можливо, це врятувало б її від небажаного заміжжя. Але аж ніяк не могла припустити, що це буде не хтось із студентів. На запитання, чому це не Енто, Міраї лише подумки розізлилась. Що зможе дати їй цей егоїст? Друга справа - Хатае. Дорослий чоловік, що ні від кого не залежить і нікому не підкорюється. Який сам вирішує свою долю. І зможе вирішити її. Лише одне непокоїло дівчину - зізнання Хатае видалось їй не таким вже й щирим...

Ну звичайно, Хатае, як сильний маг і один із дійових осіб Академії, міг вирішувати складні питання. І то геть неочікувано. Він твердо постановив: якщо хоч хтось із «Єви» дізнається про

їхні стосунки, Сандервік покине її разом із Міраї. Її навчання як мага може продовжуватися й за межами Академії і потім вона зможе вступити у Єдиний Вищий Університет Магії і Чарівництва. Тому, що її підопічний – один із засновників Академії. Хатае був готовий до цього і втрачати йому нічого. Тому, що вона йому потрібна...

Так проминуло кілька місяців і перший навчальний рік нарешті завершувався. Кожен день дівчина проводила із своїм викладачем і щомиті закохувалась у нього все сильніше й сильніше. Хатае був напрочуд спокійним за своєю натурою і достатньо привітним. І завжди ніби бажання вгадував. Він знав, коли і що їй було потрібно, які емоції вона приховує і про що думає. Та поряд із ним Міраї відчувала себе не тільки впевненою, але і якоюсь дуже втомленою. Її часто можна було побачити сонною, дратівливою. Часто вона падала непритомною просто посеред коридору. Та академічний лікар лише розводив руками і посилався на перевтомлення. Але Міраї не настільки сильно працювала над своїм навчанням і магією, щоб аж свідомість втрачати. Хатае теж нічого не міг сказати на рахунок цього. Він тільки замріяно усміхався, спостерігаючи, як вона, черговий раз упавши в обійми Морфіуса, умиротворено сопе на дивані у його кабінеті.

У п'ятницю надвечір до Міраї зателефонувала мати. Розмова виявилась не зовсім приємною і

дівчина панічно розхвилювалась. Допомогти чи просто заспокоїти міг лише Хатае.

- Міраї... щось сталося? – викладач здивовано втупився на бліде обличчя студентки.

Вона безнадійно опустила руки і голову, важко зітхнувши.

- Недавно телефонувала мама... вона сказала, що у неділю відбудеться знайомство... із тією людиною, за яку мене планують видати заміж... - запинаючись, Міраї ледь видавила із себе слова.

- Ну от... нарешті дізнаєшся хто він. – Хатае спробував підбадьорити її, але все вийшло навпаки.

- Е-е?.. Якого дідька?! Вони ж мені обіцяли, що не віддадуть мене заміж, якщо моє навчання тут піде належним чином! – викрикнула розлючено.

Хатае лише спокійно посміхнувся і підійшов ближче.

- Заспокойся. – він зазирнув у її очі. – Це ж просто знайомство, чи не так?

- Але ж...

- Послухай... - перебив він її. – Нічого страшного не станеться, якщо ти не перечитимеш батькам. Не думаю, що вони силою поведуть тебе післязавтра під вінець із тим чоловіком. Мм?

- Ти... правий. – вже спокійніше відповіла дівчина, проте все ще з таким схвилюваним виглядом.

- Та й, зрештою... Спробуй поговорити із ним. Що, як він пожаліє тебе і погодиться відмовитися від цієї ідеї?

Міраї здивовано підвела погляд. Це була

хороша ідея і могла б спрацювати. Якусь мить вона дивилась у його очі і нервово підбирала слова.

- Хатае... я боюсь...

Не задумуючись, він її поцілував, обійнявши за талію. Злегка підхопивши, Хатае відніс дівчину у спальню і вклав у ліжку, обсипаючи поцілунками.

- Тільки скажи і я негайно зупинюсь... - прошепотів він.

Міраї лише налякано дивилась у його обличчя, та заперечити не змогла...

Увесь ранок сонячне проміння заливало чарівне личко Міраї і Хатае майже годину не міг відвести очей. Нарешті вона прокинулась і зніяковіло відвернулась, а він лише посміхнувся, нічого не сказавши.

По дорозі додому їй було над чим подумати. І про що похвилюватися. Страшно... А переступити поріг дому - іще страшніше. Завтра у цьому будинку, завжди спокійному і затишному, на дівчину чекало щось таке, до чого життя не встигло її підготувати.

Мама та обидві покоївки метушилились увесь день. Наче до зустрічі з імператором готувались. У цій метушні швидко пролетів день і настала неділя. Ні вчора, ні сьогодні дівчина не хотіла навіть із кімнати виходити.

Із самого ранку Міраї була, як на голках. І як тільки-но подзвонили у двері, усе її єство зіщулилось.

Міраї зажмурилась, намагаючись вгамувати

хвилювання.

На якусь мить запала мовчанка. Та розплющити очі вона побоялась.

- Міраї..? - раптом почувся знайомий здивований голос і серце дівчини шалено заколотилося.

Хатае...

Уже коротковолосий, проте із все ще такими ж довгими і неслухняними пасмами, що прикривали його бездонні очі, він розгублено стояв у дверях поряд із своїм батьком і дивився на дівчину.

- Хатае? - ледве видихнула вона, розплющивши очі.

Троянди, які Сандервік тримав у руках, розсипались по підлозі. Він, не вимовивши ні слова, ступив назустріч і закрив її у обіймах.

- Я... люблю тебе... - зі сльозами на очах прошепотіла Міраї. - *Люблю...*

Батьки лише приголомшено спостерігали, не знаючи що сказати, і тільки батько Хатае загадково посміхався.

Коли нарешті всі заспокоїлись, Вінсент Сандервік розповів неймовірну історію про те, що знайомство Міраї та її магічного викладача не було випадковим. Усе влаштував батько Хатае - побачивши дівчину у лікарні, він вирішив просити її руки для свого сина. Оскільки Юнарагі Такаро був його добрим знайомим, то Вінсент одразу зрозумів, що це не складе йому труднощів. Отож, він підкинув у кімнату дівчини ту листівку про Академію Магії і Чарівництва, знаючи, що Міраї знайде її як єдиний

вихід із ситуації. А далі все очевидно – остання студентка у списку і викладач, який в останню чергу прийме особистого студента. Все склалося якнайкраще і Вінсент чи не вперше в житті відчував безмежне задоволення від такого вдалого плану.

ЯН

Глава одинадцята Справжнє знайомство

Літні канікули тягнулись неймовірно довго. Хоч і більшу частину їх дівчина провела у всіх можливих родичів, зустрілась із друзями та однокласниками зі школи, ще трохи у неї гостювала Намі, тривожне відчуття не покидало її ні на мить. Вона сумувала за Хатае, із яким зустрілась лише два рази за весь час канікул – на фестивалі-конкурсі піаністів, що проходить у Сендаї раз у три роки, й тоді, коли він один раз наважився запросити її на побачення.

Зустріччю із ним у перший день другого навчального року у «Єві» Міраї не могла натішитися. А от Хатае поведився так, мов бачив її кожен день і тому не особливо радів. Наче й не помітив її відсутності. Таким він був останніх три дні: вкрай виснаженим, неуважним та якимось стривоженим. Допитатися, в чому причина, дівчина так і не змогла.

Перший тиждень навчання добігав кінця. Ближче вечора Міраї вийшла із кабінету Хатае і рушила по коридору в сторону гуртожитку, поринувши в роздуми. «Якийсь він сьогодні не такий... І що з ним коїться? Хатае точно щось від мене приховує, і надто часто у останні дні...» - її дуже непокоїв стан вчителя. Він був якимось розсіяним, весь час в роздумах, схвильованим, та нічого не

говорив. Враз Міраї зауважила невиразну постать в другому кінці коридору. Обличчя не було видно, оскільки на нього падала тінь. «Мабуть, хтось із викладачів...» – сказала вона про себе. Раптом у неї сильно розболілася голова. Вона йшла все повільніше і повільніше, похитуючись, перед очима розпливалося. Дівчина обперлася рукою об стіну.

«Ох... Що це зі мною... ноги геть не слухаються...»

Ще кілька кроків – і вона упала посеред коридору. Помітивши це, незнайомиць вийшов із тіні і рушив у її сторону. Підійшовши ближче, він глянув на дівчину і закам'янів. Кілька хвилин він нерухомо роздивлявся її обличчя, не в змозі повірити у те, що, а вірніше – *кого* бачить перед собою. Зіниці його очей розширились, руки затремтіли, а в голові вмить змішалися всі думки, сірою павутиною обснувавши його здогадки.

- Господи... - ледь видихнув він. Чого-чого, а такої зустрічі хлопець геть не чекав. Та все ж опанував себе і, спочатку оглянувшись навколо, а потім перевіrivши на руці Міраї пульс, вже хотів було взяти її на руки і повернутись, як вона ледь чутно застогнала і відкрила очі, ширше і ширше, здивовано розглядаючи обличчя навпроти, і раптом вони засяяли. Саме так – внутрішній край райдужки ока сяяв яскравим блакитним мерехтінням. Незнайомиць вражено завмер.

- Що за... аагх..! - він відчув, що його очі теж засяяли, аж запекло у голові і злякано зажмурився, зціпивши зуби. Те сяйво було лише на кілька секунд

і раптово згасло. Він повільно відкрив очі і побачив, що Міраї так і не прийшла до тями.

«Що це було?! Невже примарилось..?» – ніяк не міг взяти себе в руки. Всього кілька секунд він дивився у її сяючі очі, а здавалось, що насправді цілу вічність. Та раптом невідомо за що розізлився сам на себе, підняв дівчину і рушив у тому напрямку, звідки прийшов. Лише одного він не помітив – дивної постаті, що прошмигнула в іншому темному кінці коридору...

Поки Міраї була непритомною, той незнайомиць сидів поруч дивану і розглядав її бліде обличчя, все ще не вірячи в таку несподівану зустріч. Пройшло три роки, як він востаннє був ось так близько. Уже й забув, як посміхався, спостерігаючи, коли вона неспокійно спала, примружуючи очі і стискаючи губи. Так близько... Він навіть міг торкнутися її щоки, губ, волосся... Та не посмів би. І гіркий біль від усвідомлення цього промайнув по його обличчі.

Десь через півгодини дівчина отямилась. Вона лежала на дивані, вкрита пледом. Відкривши очі, Міраї не змогла впізнати місце, де знаходилась і занепокоїлась. Вона сіла і різко схопилась за голову, яка все ще боліла. Все було таке розпливчате перед очима, і тут вона помітила когось поруч дивану. Міраї протерла очі і навколо трохи прояснилося.

- З тобою все гаразд? – на неї дивився молодий чоловік пронизливим поглядом зелених очей крізь вузькі окуляри в темно-зеленій оправі. Він стояв біля

дивану на колінах, одягнений у викладацьку уніформу коричневого кольору. Волосся у нього було світле, коротке, стирчало пасмами на всі сторони, злегка прикривало чоло. Збоку на щоці під правим оком у нього була родимка. Акуратний рівний ніс, вузький, абсолютно чоловічі риси обличчя і правильної форми губи. Він дивився на дівчину прямо в очі допитливим поглядом. Міраї здивувалась і опустила голову, знову схопившись за неї руками.

- Де це я... І хто ви? – тихо промовила.

«Який приємний голос...» - незнайомець підвівся і сів поруч неї на край дивану.

- Не хвилюйся. Я знайшов тебе у коридорі непритомну і приніс сюди, у свій кабінет. Я новий викладач, тут лише кілька днів... Ось, випий, тобі стане краще. – і подав їй склянку з якоюсь рідиною. – Воно не надто приємне на смак... – але Міраї взяла напій і, не роздумуючи довго, миттєво випила і скривилась.

- Фу... гидота.

Викладач здивовано посміхнувся.

- Дякую, та я вже піду... – дівчина в'яло піднялась. Чоловік ще більше здивувався.

- Ти впевнена? Виглядаєш не дуже...

- Все гаразд... Я почуваю себе набагато краще...

Коли вона вийшла, викладач важко зітхнув і спохмурнів.

«Такої зустрічі я геть не очікував. Йшла і упала посеред коридору... Ох, не до добра це... І що я бачив

у її очах..?» – він стривожено задумався.

Міраї і не помітила, як прийшла в свою кімнату. Почувала себе вона не найкраще – втомленою, сил геть не було. Голова все ще крутилася, але боліла вже не так сильно. Вона упала на ліжку і втупилась в стелю. «Новий викладач..? На кого ж він так схожий? Мм, не можу згадати... І такі зелені очі... Ох, я навіть не запитала, як його звуть, хоча... Дідько! І чому я про нього думаю?! Угх...» – раптом вона згадала про Хатае і засумувала. Її непокоїло, чому він такий схвильований і мовчазний останнім часом, а ще зловила себе на тому, що це вперше сталося, коли *не він* її знайшов у такому стані, а хтось інший...

Коли вона зранку прокинулась, до початку занять лишалось майже п'ятнадцять хвилин. Міраї злилась сама на себе, що так незручно заснула, та ще й пізно прокинулась. Поснідати уже не встигла, голова ще трохи боліла. Сяк-так зібрала кілька зошитів і вибігла з кімнати. На заняття вона запізнювалась, а тому пришвидшила ходу.

В аудиторію ввійшов молодий світловолосий викладач і всі студенти переглянулись між собою. По залу пройшов легкий шум.

- Доброго дня! – впевнено почав він. – Знаю, знаю, ви здивовані, але тепер цей предмет вестиму я. Ви, напевне, в курсі, що попередній викладач покинув цей заклад через геть неприємні обставини. Тому мене взяли на його місце... – він зробив невеличку паузу. – Що ж, почнемо із традиційного

знайомства...

Почувся стукіт у двері і всередину зайшла Міраї.

- Пробачте, що... - і раптом вражено замовкла.

- О, я так і знав! Моє перше заняття, а без запізнень студентів не обійтись... - викладач, обпершись на трибуну і заклавши руки, повернувся до Міраї і примружився. - І хто це у нас?

Міраї завмерла від подиву. Всім своїм виглядом викладач намагався показати, що вчора нічого не сталося і він взагалі вперше бачить дівчину. Ним був той молодий чоловік, який вчора знайшов її у коридорі. Той, *смарагдовий погляд* якого Міраї запам'ятала ледь чи не назавжди...

Запала тиша. Опанувавши себе, вона тихо промовила:

- Міраї... Мене звуть Юнарагі Міраї, викладач Хатае Сандервік. А ви хто?

Схоже, викладача не дуже здивувало почуте, хоч на те пояснення він не знайшов, що сказати. Та одразу швидко приховав свої емоції, хитро засміявся і повернувся до аудиторії:

- Отож будемо знайомі: я - доктор Ян Сандервік...

Всі вражено дивились на викладача, та ніхто й слова не промовив.

- Що за..? - Намі аж рот роззявила від несподіванки і перевела погляд на подругу.

Міраї не могла зрушити з місця. Вона була вкрай приголомшена почутим. «Ще один... *Сандервік..?* Я правильно почула?»

Аудиторія здивовано спостерігала за її реакцією, дехто тихо перешіптувався.

- Щось не так, Юнарагі-сан? – сенсей звернувся до неї.

Міраї аж здригнулась.

- Все гаразд... – знітилась вона. – Пробачте...

- Сідай вже. – сухо сказав він. Потім повернувся до дошки і написав крейдою своє ім'я. – Я доктор-органік, спеціалізуюсь на створенні рідин з магічними властивостями за принципом поєднання натуральної та синтезованої хімічної органіки із словесною магією. До цього відносяться практично всі види зілля, зв'язаного із заклинаннями. Теоретичний курс по предмету ви вже закінчили, то ж я зможу перейти до практичного застосування ваших знань, але сьогоднішнє заняття ми присвятимо повторенню пройденого матеріалу та знайомству із вами. Почнемо із перевірки присутніх...

- Міраї? – допитливо глянула Намі.

- Не питай мене... Я сама це вперше почула...

- прошепотіла.

- Хатае говорив тобі щось про свою сім'ю?

- Нічого такого. Рідних братів чи сестер у нього немає, мати померла, коли йому було 15 років... Я уявлення не маю, ким би міг йому доводитися цей викладач. Може це просто збіг?

- Думаєш? Яюсь надто вони схожі, як для випадковостей...

І тут Міраї згадала, як і сама вчора подумала, що Ян сильно когось їй нагадує. Та от кого? На Хатае

він був мало схожий, хіба лише такий же високий. Та Намі вона нічого не сказала про вчорашню пригоду.

Після занять Міраї пішла до Хатае.

- Ян Сандервік, хто він? – ледве зайшовши в кабінет, вигукнула вона.

Хатае здивовано обернувся. Він сидів за кухонним столом і щось писав у записник.

- Де ти чула це ім'я? – перепитав він.

- На першому занятті. «Заклинальне зілляваріння». Це новий викладач.

- Викладач? – Хатае ще більше здивувався.

- Так. *Ще один* доктор Сандервік...

- Яким вітром..? – тихо промовив про себе Хатае і спохмурнішав.

- То хто він? Брат?

Він зітхнув.

- Так, Ян – мій двоюрідний брат. У сім'ї Сандервік було троє дітей – два сини – мій і його батько, і дочка...

- Чому ти нічого не говорив мені..?

- У цьому не було потреби! – грізно перебив її Хатае і Міраї замовкла.

Після тривалої мовчанки він вже спокійніше сказав:

- Гаразд. Давай краще повторимо вправи із переміщенням предметів.

- Добре...

Та як вона не старалася, нічого не виходило. Хатае заглибився у свої роздуми, а Міраї непокоїла розповідь про його брата і сьогоднішнє знайомство

із ним. Після годинних неуспішних тренувань вона тяжко зітхнула.

- Я втомилась... пробач, але я, напевне, піду. Мені б відпочити...

- Все гаразд?

- Так, не хвилюйся. Завтра побачимось.

- Я ще хотів тебе дещо запитати... - Хатае на мить задумався.

- Так?

- Скоро бал... Академія святкуватиме чергову річницю і...

- А й справді - минулого року ти не був присутнім на маскараді...

- Так склалися обставини... Цього разу я не пропущу таку подію. - він повернувся до Міраї і лагідно усміхнувся. - Ти підеш туди зі мною?

- Що-о?! - Міраї зніяковіла. - Хіба... це буде нормально? Всі здогадаються про нас.

Хатае засміявся.

- Ні. В цей день дозволено. Кожен викладач може супроводжувати будь-яку леді, навіть свою студентку.

- Справді..?

- Але цього разу то вже буде не маскарад, а просто бал.

- Що? Ем... я не знаю... - Міраї зашарілася.

- Просто намагайся вести себе більш природно, бо якщо так червонітимеш, то всі точно щось запідозрять. - Хатае геть повеселішав, жартуючи із Міраї.

- Годі тобі! - викрикнула вона і притишено

додала. – Я... я не проти.

- От і чудово!

- Ну все, досить на сьогодні. Я іду в свою кімнату! – роздратовано мовила Міраї і хутко вийшла від нього.

За дверима вона зупинилась і полегшено зітхнула. Їй було приємно, що Хатае запропонував піти разом на бал, але все це ставало таким незручним. І зненацька вона згадала про Яна й подумала, що було б добре зайти до нього і подякувати за вчорашнє.

«Так і зроблю...» – зібравши сміливість, вона сама себе підбадьорила і попрямувала до його кабінету. Та от який саме це був кабінет – дівчина ніяк не могла згадати. Воно і не дивно, адже почувала тоді себе не найкраще. Інтуїція підказувала на останні двері – крайній кабінет з другого кінця коридору. Вона підійшла до дверей і постукала.

Двері відчинились і на порозі став Ян.

- Міраї? – здивовано перепитав він. – Не очікував тебе побачити в такий час. Проходь.

Вона несміливо ввійшла. Кабінет Яна являв собою велику кімнату із дещо схожим плануванням, як у Хатае. Посередині кімнати була така сама «кухня», у стіні справа розміщувався камін, у якому горів вогонь. Перед каміном стояв диван, позаду дивану - великий письмовий стіл, на якому лежав ноутбук і кілька невеликих стосів паперу. Ліва частина кімнати була відгороджена стінкою, за якою, очевидно, розміщувалась спальня. Попід тією

стілкою стояв стелаж із книгами, а перед стележем високий стіл, на якому був мікроскоп, безліч пляшечок, колб, мензурок і багато іншого хімічно-біологічного приладдя. Вікна, заслонені невагомими білосніжними занавісками, займали передню та праву стіну, ліва була суміжною із сусіднім кабінетом. На підлозі був простелений густий килим із нечітким візерунком. Все було дуже функціонально розміщено, стримано і не заставлено зайвими речами, як у Хатае.

- Я слухаю тебе. – Ян звернувся до Міраї.

- Ем... я просто хотіла подякувати за вчорашнє. Викладач розсміявся.

- То ти, значить, студентка Хатае? Яка іронія...

- Ян примружився, відвівши погляд і все так само зневажливо посміхався.

- А..?

- Послухай... – він різко підійшов до Міраї, та так близько, що вона відступила назад впритул до кухонного столу. Ян уперся руками у стіл, загородивши ними Міраї з обох боків і зазирнув у її очі. Вона аж злякалася його нахабного вигляду. – Ти вже, напевне, здогадалася, хто я такий?

- Ти кузен Хатае... він... він сказав мені...

- І це все, що ти знаєш? Хм, небагато... – Ян навіть дещо здивувався. – Хоча... мені байдуже, що він тобі розказував, мене твоє життя *вже* не стосується, і взагалі – мене дратують такі, як ти! Тож не плутайся під ногами і не потрапляй мені на очі, це й для тебе краще! Все, нам більше нема про що розмовляти. – сказав він і відступився від Міраї. Вона

не могла їй поворухнутися, здивована їй збентежена такою поведінкою викладача. Та раптом неначе отямилась і кинулась із кабінету. Дівчина була вкрай зла. Опустивши голову, вона швидко прямувала коридором, що вів до гуртожитку. Ввійшла в кімнату і гримнула дверима.

«Та що він собі дозволяє?! Оце ж нахаба... Як грубо – ось так розмовляти із дівчиною. Підійти так близько...» - Міраї не могла знайти собі місця. Вона нервово ходила по кімнаті із одного краю в інший. Нарешті, заспокоївшись, сіла під вікном на підлогу і знову задумалась. «Ох... Як я втомилась... І що коїться зі мною останнім часом? Зовсім сил немає...» – вона почувала себе такою замученою, що ледве могла стояти на ногах. Підійшовши до ліжка, упала на нього і швидко заснула, не повечерявши і навіть не роздягнувшись.

Глава дванадцята *Знесилення*

Два дні вона не ходила на заняття. Дівчина не почувала себе хворою, лише надто знесиленою, щоб взагалі встати з ліжка. Бокове вікно її кімнати було не зачинене весь час, проте заслонене шторами і в кімнаті було темно. Намі вона відправила повідомлення, що із нею все гаразд, просто не хоче нікого бачити, отож подруга до неї навіть не заходила. Хатає не користувався мобільним телефоном, лише стаціонарним, що стояв в його

кабінеті, і то дуже рідко. Він захотів її провідати, та з'явиться в її кімнаті не зміг. Викладач занепокоївся і постукав у двері. У відповідь почулося:

- Я не хочу нікого бачити...

- Міраї, це я. З тобою все гаразд? Ти не приходила ні вчора, ні сьогодні. Я хвилююсь...

- Я в порядку... просто... хочу нормально побути на самоті... виспатись...

- Тобі справді не потрібна допомога? І навіть ти поставила захист?

- Не хочу, щоб мене хтось турбував... Не переживай, зі мною все добре...

- Тоді... повідом, якщо щось буде потрібно, гаразд?

- Угу...

Наступного дня Міраї відчула себе вже набагато краще. Вона прокинулася досить рано. В кімнату пробивалося ранішнє проміння і це трохи підняло їй настрій. Дівчина одразу написала Намі, щоб зайшла до неї перед заняттями, прийняла душ і заходилась готувати сніданок. Їй не хотілося ні про кого думати – ні про Хатае, ні про його грубуватого кузена. Зате не давало спокою неймовірне бажання прогулятись десь за межами Академії.

- Міраї! – в кімнату, як завжди – наче вихор, влетіла Намі і кинулась її обіймати. – Я так хвилювалась за тебе... Що сталося? Ти хворіла? Хоча... виглядаєш цілком непогано.

- Заспокойся, – посміхнулась Міраї, – я не хворіла. Просто була в жахливому стані, наче з мене

кожної хвилини хтось витягував усі сили. Навіть ходити толком не могла. Але все добре, сьогодні я значно енергійніша. Давай прогуляємось трохи після занять?

- Чудова ідея, - зраділа Намі, - нам обом піде на користь!

Поснідавши разом, дівчата хутко зібрались і побігли на заняття.

- А... з Хатае ти бачилась за цей час? - несміло запитала Намі.

- Ні. Він приходив, але я і його бачити не хотіла... Нікого.

- Він хвилювався за тебе... Не менш, ніж я.

- Знаю... - і раптом Міраї замовкла. Навпроти них коридором ішов доктор Ян Сандервік із вкрай незадоволеним виглядом і недбало ніс в руці журнал. Міраї зупинилась. Вона не очікувала отак з самого ранку зустріти цього нахабного викладача і настрої її одразу ж упав. Ян теж, очевидно, не чекав цієї зустрічі, проте майже не подав вигляду і мовчки пройшов повз дівчат, наче й не помітив їх. Та щось мов змусило його зупинитися і обернутися. Він кілька секунд дивився їй вслід, а потім здивувався сам собі і пішов далі.

- Угх... його я найбільш не хотіла б бачити... - злісно промовила Міраї. - Дивний він якийсь...

- Між вами щось сталося? - здивовано запитала Намі.

- Ем... Ні, нічого. Просто він мені неприємний. Дівчата зайшли в аудиторію і зайняли свої

звичні найдальші місця у верхньому ряду. До дзвінка залишалось хвилин п'ять. Міраї сиділа мовчки і роздумувала над тим, чому останніми днями вона так не хотіла бачити Хатае, чому він так неспокійно відреагував на появу брата і чому нічого про нього не розказав. І чому його кузен так ненависно до неї поставився, адже вони навіть не знайомі. Намі копирсалася в своїй сумці і, коли дістала з неї все необхідне, повернулася до Міраї.

- Слухай... від мене важко щось приховати. У тебе на лобі написано, що щось відбулося між тобою і цим вчителем. Може, ти знала його раніше?

Міраї здивовано глянула на неї, а потім важко зітхнула.

- Кілька днів назад я поверталась від Хатае і знепритомніла просто в коридорі. Прийшла до тьми в кабінеті у доктора Яна. Він пояснив, що знайшов мене без свідомості і я пішла, навіть не запитавши, хто він. Наступного дня ми всі із ним познайомились на першому занятті «Заклинального зіллеваріння». Тоді я здивувалась, почувши його прізвище. Хатае якось неприємно відреагував, коли я його запитала, хто такий Ян Сандервік і сказав лише, що він його двоюрідний брат. Пізніше я вирішила піти і подякувати доктору Янові, та він прийняв мене дуже грубо і сказав, що його дратують такі, як я...

- Що?! Оце ж нахаба! - Намі аж сама розізлилась.

- Угу... - якось розчаровано протягнула Міраї.
- Я подумала так само. Цікаво одне - чому я його так швидко стала дратувати, адже він ледь устиг зі мною

познайомитися... – і в цей момент продзвенів дзвінок і в аудиторію ввійшов Ян.

- Що?! – ледь не скрикнула Міраї. – Намі, тільки не кажи мені, що зараз його «зіллеваріння»!

- Ти що, геть забула, які у нас заняття? Предмет доктора Яна у нашої групи два рази в тиждень. – прошепотіла подруга.

- Краще я б і сьогодні не виходила з кімнати... – понуро опустила голову Міраї.

Заняття у Яна пройшли на диво спокійно. Півтори години він змішував якісь рідини і трави, бурмотів якісь замовляння і вони то сяяли різними кольорами, то диміли, то кипіли, то шипіли... Він без упину щось пояснював до кожного зілля, дівчата їхньої групи захоплено охкали і ахкали, Ян навіть деколи посміхався, але ні разу так і не глянув в бік Міраї. Спочатку вона теж не дивилась на нього і не слухала, що він там розказував, поки не помітила однієї із його посмішок і вкрай здивувалась, що той грубіян може посміхатися. Хоча... він таким і був – надто грубий, проте день не міг прожити, не насміхаючись і не подразнивши когось, хто б це не був – студентка чи студент, чи хтось із викладачів. На перший погляд здавалося, що це приносило йому задоволення, але насправді Ян робив це умисне, щоб спостерігати реакції різних людей на флірт чи неординарні відверті жарти. То у нього було таке хобі. Ян завжди мало що про себе розповідав і лише одна особа із самого дитинства завоювала його абсолютну довіру. Самі жінки мало

цікавили Яна, до них він ставився переважно зверхньо і зневажливо, але не пропускав можливості пофліртувати, щоб знову ж таки просто поглянути на їхню реакцію. Із раннього віку його навчали магії і лише вона цікавила Яна найбільше. Так і дотепер.

Спостерігаючи за викладачем, Міраї раптом зловила себе на думці, що він надто вже притягує її погляд. «І чому він мене так цікавить..? Чи не тому, що Хатае нічого про нього не розповідав, а сам Ян вкрай непривітно до мене ставиться..?» – Міраї розгублено розмірковувала, підперши голову. «І що мені робити? Ніяк не покидає відчуття, що він знає мене набагато довше, ніж я його»...

Глава тринадцята
Пекельна собака
і несподіваний рятівник

Минуло зовсім небагато днів Янового викладання у «Єві», проте йому вже остогидло все навколо – як студенти, так і багато викладачів. А ще тут коїлося дещо загадкове, навіть містичне, і йому здавалося, що він єдиний це помічає. От і сьогодні – проходячи зовнішнім коридором, він зауважив якісь дивні знаки на підлозі. Вони були у вигляді собачих слідів, оточених по колу дивними візерунками, але такі великі, що та істота, очевидно, за розмірами була як слон, а то й більшою. Ті сліди заледве можна було побачити і вони були наче якимись випаленими. У повітрі стояв запах сірки і в деяких

місцях виднілися також плями від слини пурпурного відтінку. Яна це трохи занепокоїло, адже, коли він зупинився на кілька хвилин у пустому і тихому коридорі, то запримітив, як повітря навколо ледь відчутно бриніло. Ніби десь далеко відбулось виверження вулкана і сюди доходили тільки вібрації. Або не виверження, а чийсь рев. Викладач вирішив прослідкувати за тими слідами. Вони привели його у вестибюль до підніжжя сходів, а потім повернули назад. «Що ж за..?!» - схвильовано подумав Ян, підозрюючи щось недобре.

Тим часом Міраї, яку із заняття відправив Юдзі-сенсей, професор-спіритолог у кімнату-склад пережитих книг і атрибутів по якісь шарові кубки для сеансу. Не встигла вона відчинити двері того забутого студентами кабінету, як просто із сутінків приміщення на неї вилетіла морда жахливого собакоподібного чудовиська із великими ненависними очиськами, що палали фіолетовою гептаграмою, складеною із дивних звивистих візерунків; жовтими іклами і пурпурним язиком. Та істота була покрита темно-сірою скуйовдженою шерстю і з її роззявленої пащі вивалювались шматки піни такого ж кольору, що й язик. Від жаху дівчина ледь не вмерла і упала на землю, але, на її щастя, та собацюра застрягла в дверях. Міраї налякано тремтіла, та насилу змогла взяти себе в руки і, скориставшись тим, що чудовисько не змогло пролізти крізь двері, кинулась тікати. Та довго воно не вовтузилось – відчуваючи нестримну жагу перекусити чимось, ще раз влетіло у дверний прохід

і, виваливши з обох боків по шматку стіни, метнулось навздогін дівчині.

У вестибюлі все ще стояв Ян, зосереджено і занепокоєно розмірковуючи над тими дивними слідами і придумуючи, що б то таке могло їх залишити. Та враз він помітив, що вібрації повітря ставали дедалі сильнішими і більш відчутними. Він обернувся у бік правого крила Академії і став насторожено прислухатися. Звідти доносився чим раз дужчий гуркіт. Раптом почувся крик – у вестибюль із правого внутрішнього коридору влетіла до смерті налякана Міраї, оглядаючись на те чудовисько, що гналося за нею. На щастя, в приміщенні студентів було небагато, але й ті, що були, підняли несамовиту паніку. Дівчина щосили намагалась втекти, але чудовисько зненацька схопило її за талію і потягнуло назад. Довго не роздумуючи, Ян ухопив Міраї за руку і, змахнувши крилом, наче катаною⁹, відтяв той довгий хвіст, яким воно обвилось навколо неї, і собацюра з різким пронизливим криком відступила трохи назад.

Все відбулось настільки швидко, що Міраї не втрималась і упала просто Янові на груди. Та раптом він обійняв її міцніше, наче намагаючись захистити від чергового нападу істоти, а другу руку протягнув уперед і утворив щит-захист, що огорнув їх зеленуватою напівпрозорою сферою і, коли чудовисько стрибнуло уперед до них, відкинув його

⁹ Катана - японська велика двуручна шабля дайто з клинком, завдовжки більше 60 см.

на кілька метрів назад, ударивши об стіну. Від того удару посипалось розбите декоративне оздоблення і уламки штукатурки. Та воно не здавалося і, вдало приземлившись, стрімголов знову направилось назад, на Яна. Викладач кинувся назустріч. Коли пекельна істота зависла у стрибку, летячи просто на нього, він різко пригнувся і ударив її кулаком у груди, вигукнувши якесь заклинання. Від місця удару по тілі собакоподібного зеленкуватими хвилями розійшлась Янова магія, паралізувавши його і воно, перелетівши через хлопця, закам'янілою тушею упало просто під ноги Міраї, а із його шкіри в кількох місцях просочився їдкий дим і з роззявлених щелеп почала витікати бура кров. Дівчина аж залякла, спостерігаючи за всім цим, загалом, як і решта приголомшених студентів. Та за якусь хвилю вони вибухнули оваціями і захопленими вигуками. Викладач лише роздратовано поглянув на них, а потім мимоволі підійшов до Міраї.

- З тобою усе гаразд? - він якоесь байдуже зазирнув їй у очі.

- А... ага... - дівчина була настільки налякана, що їй не знала, що сказати. Їй аж перехоплювало дихання, але чи то від страху, а чи від того незрозумілого відчуття, коли вона опинилась у Янових обіймах, студентка не знала. Тільки-но він допоміг їй встати, як у розгромленому вестибюлі, почувши весь цей шум, з'явився Хатае, а згодом і сама директор. Від несподіванки Ширао завмерла, витріщивши очі.

- Щ... що тут... відбулося? – вона вкрай здивовано розглядала ту істоту, що нерухомо важко сопіла.

- Нізвідки взялась ця студентка, за якою гнався несамовитий йокай¹⁰ ... – спробував роздратовано пояснити Ян.

- Інуґамі¹¹? Але хто б його міг *нацькувати*? – Ширао у ступорі розглядала тіло пекельного собаки.

- Уявлення не маю... – буркнув Ян і вже хотів іти, як Міраї тихо озвалась.

- Яне-сенсей! Дякую...

Він трохи здивовано оглянувся, але потім грізно озвався до Хатае.

- Пильнуй краще свою студентку! А то не доживе до випуску... Ходяча неприємність!

Міраї наче струмом ударило від таких слів.

- Що?! Я тут взагалі ні до чого! – розсердилась вона, та Ян уже не слухав її і зник з очей. – Я й справді не винна, Мізу-сан... воно з'явилося із покинутого кабінету спіритизму і одразу кинулось на мене...

Ширао нічого не відповіла і, торкнувшись рукою морди того чудовиська, зникла разом із ним.

Після того випадку директор та викладачі майже два дні розбирались, звідки з'явився той йокай і хто винен, але так нічого й не довідались. Професор Сарамору лише перелякано пояснював,

¹⁰ Йокай – клас надприродних істот в японському фольклорі.

¹¹ Інуґамі – в синтоїзмі – злий дух собаки (йокай). Створити демона Інуґамі можна, поставивши перед голодною собакою миску із їжею так, щоб вона не могла дотягнутися до неї. Коли вона дійде до крайнього виснаження і оскаженіння, відтягати голову.

що він і знати не знав, чому в тому покинутому кабінеті ховалось таке люте чудовисько і відправив він туди саме Міраї, а не пішов сам за необхідними для заняття речами.

Сама ж Міраї лише налякано прокидалась серед ночі і їй щоразу здавалося, що за дверима її кімнати знову скрадається черговий йокай, полюючи на неї. А ще більше її непокоїло те, що це вже не вперше, коли їй на допомогу приходить доктор Ян, а Хатае тим часом носить десь невідомо. Щось із цим учителем явно не так і дівчина уже підозрювала, що він тут з'явився не просто викладачем, а з якоюсь іншою ціллю, та ще й слідкує за нею. А, може, то просто випадковість?

Намі дізналась про той випадок із демоном Інугами лише на третій день опісля, та й то не від Міраї, а від когось із дівчат. Вона довго розпитувала подругу про те чудовисько, як Ян-сенсей її захистив від нього, чому не Хатае-сенсей прийшов на допомогу і чому Юдзі-сенсей відправив у той зловісний кабінет саме її. Вивідавши достатньо інформації, Намі так і не змогла скласти все до купи, а, отже, все ще нічого не зрозуміла і пекельна собака для обох залишилась суцільною загадкою. Після обіду дівчата зібралися у місто на прогулянку. Намі більше нічого не запитувала про дивного йокая, Яна чи Хатае – сама щебетала ні про що, не вмовкаючи навіть на хвилину. За кілька годин вони встигли відвідати безліч магазинів, сходити в парк атракціонів і з'їсти стільки морозива, що Міраї вже й сама була не рада, що вирішила прогулятися разом

із Намі.

- Ох, я тебе геть замордувала... - винувато промовила подруга, коли вони вже підходили до Академії.

- Ну що ти, зовсім ні. Я давно хотіла ось так погуляти.

Підійшовши ближче, дівчата почули якусь розмову у коридорі Академії, що вів до вестибюлю. Міраї одразу впізнала голос Хатае.

- Т-с-с-с... - прошепотіла вона Намі. - Там обидва Сандервіки, давай послухаємо, про що йдеться...

Дівчата причаїлися неподалік і стали слухати. Розмова братів видалась не найприємнішою.

- Тебе це не стосується! - різко озвався Ян.

- Е? Чого це ти? Ми стільки часу не бачились, а ти навіть не сказав нічого про те, що збираєшся тут викладати.

- Так склалося... Я не можу весь час сидіти у Англії на чийсь шиї, от і звернувся до Ширао. Всеодно довелося чекати, поки звільниться місце викладача. Тебе задовольнила моя відповідь?

- Яне, яка муха тебе вкусила? Ми разом із самого дитинства, а ти поводишся так, наче я уже й не брат тобі.

Ян зневажливо посміхнувся.

- Видно, ти не знаєш всієї правди про неї...

- Неї? Ти про кого? - Хатае ніяк не міг зрозуміти, про що говорив Ян.

- Ех, досить з мене цього... Ряд недавніх подій

змусив мене переглянути своє ставлення до тебе. Число людей, на яких я міг би покладатися, невпинно скорочується, так що тепер я сам по собі і не надто горю бажанням з тобою спілкуватися. Вінсент правду говорив, що мене повинна цікавити лише магія, отож пора вже серйозно прислухатися до його слів.

- Про що це вони? - Намі зацікавлено поглянула на Міраї.

- Не знаю... Схоже, між ними щось сталося. Та я не збираюся розпитувати Хатае - минулого разу, коли зайшла розмова про його кузена, він чітко дав мені зрозуміти, що це не моє діло.

- Думаю, що він сам тобі розповість, коли захоче... Ходімо в гуртожиток. - Намі поклала Міраї руку на плече, стараючись її підбадьорити і вони пішли.

По дорозі Міраї звернулася до подруги.

- Слухай, Намі-тян... Я зовсім забула - скоро свято - чергова річниця Академії. І бал... Хатае запропонував піти разом із ним...

- Ого, це ж чудово! - вигукнула Намі і аж засяяла. - Боже, як же це романтично...

Міраї зніяковіла.

- Нічого подібного! В такий день викладачеві дозволяється прийти в парі зі своїм студентом. І... мені потрібна сукня...

- Ей!!! Ми з тобою весь день сьогодні потратили на магазини, а ти тільки зараз говориш про сукню?!

- Я ж кажу - забула... - Міраї винувато

опустила голову.

- Та не хвилюйся ти! У мене є номер телефону одного чудового салону. Просто довірся мені і завтра тобі доставлять найчарівнішу сукню!

Міраї лише вдячно посміхнулась.

- Ні про що не турбуйся! – кинула Намі, відчиняючи двері своєї кімнати.

Глава чотирнадцята
Річниця заснування Академії.
Кривавий бал

Настав день балу. Міраї була вкрай схвильована. Її сукня приїхала пізніше на два дні, ніж планувалося, та й то лише за кілька годин до початку святкування і це її геть розізлило і довело до паніки. А ще вона нічого не могла зробити зі своїм волоссям і над ним чаклувала Намі. Нічого не виходило і Міраї дратувалась ще більше. Та перш за все її хвилювало те, що вона іде туди з Хатае. З Хатае! Хоч викладачам і дозволено привести «попід ручку» своїх студенток, та все ж це надто незручно. Нарешті дівчата заспокоїлись і розчаровано поопускали голови.

- Міраї, я не знаю що робити... Давай, зробимо перерву. Я повернусь до тебе через годину...

- Гаразд, не хвилюйся.

Намі вийшла із кімнати подруги і втомлено зітхнула. Повернувшись у свою кімнату, вона одразу сіла за комп'ютер і почала дописувати свій блог.

«Нарешті настав цей день. Хоча... нічого не змінилось. Я купила досить дорогу для моєї кишені сукню, кольє із перламутрових бусин... І взяла свої найкращі туфлі. Та чи помітить це хоч хтось...

Сьогодні у коридорі я зустріла незвичайну жінку. Я ніколи її тут раніше не бачила. Висока, худорлява, років двадцяти трьох на вигляд, із довгим, густим, неслухняним карміновим ¹² волоссям і такою ж неслухняною гривкою, пронизливими світлими смарагдовими очима, широкою фальшивою усмішкою і рівненькими зубами, вузьким прямим носом. Її погляд хитрий і проникливий, наче бачить наскрізь. Коли я глянула на неї, вона мені посміхнулась, намагаючись виявити привітність, та мені так не здалося. Щось мені підказує, що ця жінка - дуже сильний маг і вона неспроста тут...

Гаразд, просто побажайте мені удачі сьогодні!»

Намі опустила голову на стіл, в якій крутилися думки про те, яке в неї нецікаве життя, і заплющила очі. Через дурний характер нишпорки їй завжди доводилось потрапляти в різні заплутані ситуації, в які краще ніколи не пхати свого носа, особливо коли вони тебе не стосуються. Але така вже вона є - помічати різні дурниці - це наче її покликання. Принаймні, так собі думала дівчина. Ця безглузда посилена спостережливність зі сторони Намі часто приносила одні неприємності, отож їй довелося навчитися мовчати, аби не ляпнути зайвого. Через

¹² Карміновий - яскравий оранжево-червоний відтінок волосся.

те і друзів Намі мала не так багато, хоча була достатньо привітною.

Посидівши так кілька хвилин, вона почала збиратися.

«Цього разу я іду туди сама... Навіть без Міраї» - дівчина подумала про те, що її викладач - професор Хімура - геть недогадливий. Міг би її запросити піти разом на той клятий бал. Але вона не може нікому показати своє небажання туди іти: «Сама - ну то і нехай!»

Намі мусила сама себе підбадьорити і вийшла із кімнати. Тільки вона ступила за поріг, як тут же помітила що у коридорі коїться щось дивне - сяйво яскравого фіолетового кольору у формі химерних орнаментів хвилями проступали на підлозі зі всіх сторін у напрямку до кімнати Міраї. Перед дверима її кімнати стояла та рудоволоса жінка, яку Намі сьогодні зустріла у коридорі. Протягнувши вперед праву руку і розпростерши долоню, яка сяяла таким же світлом, вона щось тихо шепотіла незрозумілою мовою. Навколо наче здіймався вихор і від цього її одяг та волосся розвівалися. Раптом вона помітила Намі і обернулась у її бік, а потім швидко кинулась сходами геть із жіночого гуртожитку. Намі звернула увагу, що її очі горіли таким же несамовитим фіолетовим вогнем.

- Гей! А ну стривай! - крикнула Намі і кинулась її наздоганяти, та коли вона підбігла до сходів і глянула униз, то тієї жінки уже й слід простиг. Вона швиденько спустилась вниз у зовнішній коридор і роззирнулась, та навколо нікого не було видно. Тоді

вона підбігла до кабінки коменданта і запитала про незнайомку, але та тільки скрушно похитала головою, мовляв, нікого не бачила.

«Та що ж таке коїться?!» - Намі ніяк не могла зрозуміти, хто була та рудоволоса і що вона таке робила під дверима кімнати її подруги. Проте, вона вирішила нічого не розповідати Міраї, змусила себе заспокоїтися і повернулась назад.

- Я вже готова... - тихо сказала вона, зайшовши в кімнату Міраї. Намі ледь стримувала занепокоєння тим, що відбулось щойно в коридорі. Міраї була вже одягнена, причесана і навіть підвела очі.

- Ого... І коли це ти встигла? - здивувалась подруга.

- Я просто трохи більше зосередилась...

Намі якось сумно зітхнула.

- Я й забула, ти ж не сама ідеш... - та раптом вдавано повеселішала. - Ну, тоді я піду перша! Може, зустріню когось із дівчат. А ти дочекайся свого принца!

- Чекай, Намі!..

- Зустрінемося та-а-ам! - протягнула вона і вийшла.

У церемонній залі, яка була чимось схожа за формою і організацією на вестибюль, лише більш вишукана і багатша оздобленням та прикрасами, і з такими ж величними сходами, що розходились в обидві сторони, ведучи на другий поверх, та величезною мозаїчною картиною позаду центральної площадки, зібралось безліч народу -

студенти й студентки, викладачі - годі їй впізнати когось! Всі такі ошатні і прибрані, леді в надзвичайної краси сукнях, підборах, з святковими зачісками чи просто ідеально укладеним волоссям; джентльмени - в елегантних костюмах. Хоч цього разу бал обійшовся без масок - впізнати кого було так само важко. Все виглядало так вишукано, чоловіки-викладачі жваво обговорювали політику, жінки - літературу та мистецтво, студенти переважно говорили про навчання та магію - справжній аристократичний бомонд. Всі були такими щасливими і захопленими дійством, що Намі аж тошно стало від цієї награності емоцій. Здавалось, що вона єдина була не рада цьому заходу. Вона й справді зустріла кількох подруг із групи, які не були зайняті кавалерами, але їхня щаслива і безглузда балачка швидко їй набридла, і дівчина відійшла убік, розглядаючи фуршетний стіл і роздумуючи над тим, чим би себе пригостити. Аж ось вона побачила, як тими сходами по смарагдовому оксамитовому килимі спускався Хатае, обережно тримаючи за руку Міраї. Хатае виглядав таким неймовірним, особливо із коротким волоссям та в ретро-костюмі у ледь помітну клітинку. А поруч нього - Міраї, така незрівнянно красива. Вона просто світилася від щастя і була трохи збентежена. Зате Хатае виглядав так невимушено, наче то й не його наречена була. Багато присутніх, хто помітили цю вражаючу пару, не змогли приховати свого здивування, але їй захоплення теж, і почали перешіптуватись. Також у

залі вже була Мізу-сан у супроводі професора Хімури. Хоч Намі й знала, що вони лише добрі друзі ще із самого дитинства, їй все-одно неприємно було бачити їх разом на цьому вечорі. Хатае разом із Міраї підійшли до Ширао та Аято і між ними почалася жвава розмова. Вона сумно і вже дещо роздратовано спостерігала за ними, як Хімура-сенсей зауважив її і здивовано поглянув. Намі дещо знітилась і відвела погляд. Та раптом до неї підбігли ті ж самі подружки, яких вона зустріла, тільки прийшовши сюди - Сайко і Хіна.

- Ох, я так довго чекала цього дня... Сподіваюсь, мені пощастить з кимось потанцювати... - весело прошебетала Хіна.

- Що?! А як же той хлопець, що ти від нього отримувала любовні записочки? - озвалась Сайко.

- Е-е? Він прийшов сюди із якоюсь іншою дівчиною... А, мені байдуже, він мені і так не дуже подобався, надто самозакоханий якийсь...

«Як же дратують ці їхні пусті теревені... Мені б ваші проблеми, дівчата...» - Намі стояла, понуро опустивши голову.

- Е-е? Намі-тян? А ти що така невесела?

Намі лише промовчала, аби не лягнути нічого грубого чи неприємного.

- Леді! Дозвольте, я вкраду вашу подругу на танець? - позаду дівчат стояв Аято, злегка примруживши очі, і посміхався.

Намі аж ніяк не очікувала такого запрошення, та ще й від нього і аж зашарілась від несподіванки.

- Ми вже йдемо, вже йдемо..! - Сайко швидко

схопила Хіну попід руку і кудись потягнула, хитро підморгуючи Намі.

А Намі не знала, куди мала подітися. В цей момент їй захотілося просто зникнути, лиш би професор не дивився на неї так і не бачив її зашарілого обличчя, хоч чекала вона того запрошення потанцювати ледь чи не все життя. Та Аято і не думав відступати.

- То як, ти не відмовиш мені? - він знову посміхнувся і протягнув їй руку.

Намі зібрала сміливість і підійшла ближче, ніяково посміхнувшись у відповідь.

- Авжеж ні...

Дівчину настільки переповнювали емоції, що аж ноги підкошувалися, все тремтіло і ставало дедалі душно. Вона відчувала, як її обличчя горить, а тому старалась не піднімати голову, щоб професор цього не помітив. Аято виглядав геть спокійно, лише час від часу добродушно посміхався. Він помітив, що його студентка вкрай схвильована, і вирішив трішки розрядити обстановку.

- Пробач, я мав би здогадатися запросити тебе прийти сюди разом.

- В... все га..разд. - Намі зрозуміла, що не тільки її ноги тремтять від хвилювання, але й голос теж.

- Ну, тоді чого ти така напружена? - Аято обійняв її міцніше. Намі ще більш зніяковіла. Її серце так шалено билосся, що, здавалося, ось-ось вискочить із грудей, або ж вона просто зомліє. Аято трохи нахилився і тихо сказав:

- Намі... Це просто танець, який нічого не означає. Спробуй заспокоїтися.

Вона аж перемінилась.

«Авжеж... і справді, чого це я? Дурепа... понавигадувала собі тут, дідько знає, що...» - фразу Аято вмить змусила її заспокоїтися. «Якого біса тоді ти мені отак посміхаєшся?!» - Намі вже злилась на себе, що погодилась на цей танець. Та ось музика закінчилась. Неподалік стояли Хатае з Міраї та ще якась пара і всі вони радісно сміялися. Напевне, просто зіткнулись, танцюючи. Вся ця обстановка вже почала пригнічувати Намі, та професор повернувся до неї і знову м'яко посміхнувся.

- Ти тільки не думай нікуди тікати, гаразд?

Намі здивувалась і нічого не відповіла. Аято підійшов до Хатае та Міраї, поруч з якими стояли ще професор Рей Джеймсон, професорка Наото Міранда та доктор Сарамору Юдзі. За кілька хвилин до них підійшла і Ширао із ще однією жінкою, якої раніше в Академії не було.

- Панове, прошу хвильку вашої уваги! - голосно промовила Ширао і всі присутні одразу затихли і повернулись до тієї невеличкої компанії. - Це наша нова бібліотекарка - Елеонора Мілтон. Потурбуйтеся про неї! - Ширао злегка посміхнулась.

«Елеонора... Нора... НОРА?!! Та сама?» - Міраї приголомшено дивилась на рудоволосу і нічого не розуміла. Вона думала, що в зв'язку з тим, що сталося, ту жінку більше не приймуть у Академію. А може, то й не вона... Міраї глянула на Хатае і, схоже, він був вкрай незадоволений її появою тут. На його

обличчі чітко проступав гнів і прихований біль. Це відчувалося і в тому, як міцно він стискував руку Міраї. Хатае опустил очі додолу і нічого не сказав.

- Давно не бачились, Норо... - якось зневажливо, але ввічливо привітався Аято.

Нора нічого не відповіла, лише вдавано йому посміхнулася, приховуючи неприязнь.

- Пробачте, мені потрібно відійти... - Міраї опустила голову і попрямувала до виходу надвір. Жовтневий вечір був напрочуд теплим. Вона спустилась кількома сходинками, що вели із зали, і попрямувала в бік саду. Дівчині потрібно було остудити голову. Думки плутались і вона ніяк не могла зрозуміти, чому ця Нора з'явилась так несподівано. І Хатае це теж не сподобалося. Але, глянувши на нього, Міраї помітила тінь неприємних спогадів на його обличчі. «Та що ж таке коїться?! Якого біса все це? Не до добра вона тут, хай їй грець!» - вона сіла на лавочку і поринула в роздуми. Дівчина згадувала, як познайомилась із Хатае. Тоді у нього було довге волосся, проте їй подобається його нова коротка стрижка. Вона кожен день бігла до нього в кабінет, аби щораз довідатись щось нове як про магію, так і про нього самого. А потім вона дізналась, що той чоловік, за якого її хотіли віддати заміж - то був він. І Міраї трепетно прийняла його, адже Хатае для неї був абсолютно відкритий. Спочатку... Останніми днями з ним відбувалось щось геть дивне. Він був мовчазним і задуманим. Про брата нічого їй не розказав. І про Нору теж, бо у Міраї склалося враження, що він знав про її

нинішню появу в Академії. «А що, як вона прийшла забрати його у мене?» - з жахом подумала вона. Раптом Міраї помітила якусь постать неподалік. Вона не розгледіла, хто це такий, лише зрозуміла, що то був чоловік. Та за кілька секунд постать загубилась між деревами і Міраї повернула назад до Академії дещо стривоженою.

Після того, як Міраї відлучилась, Хатае неоднозначно поглянув на Ширао, і теж відійшов убік, не сказавши ні слова. Аято пішов за ним.

- Ти ж знав, чи не так? - він звернувся до Хатае.

- Ні. Міраї це не сподобалось...

- Ех... не хвилюйся ти через дурниці. Навіть якщо вона тут через тебе, я впевнений, що ти зможеш через це переступити і йти далі, адже майбутнє і так поряд з тобою. - Аято щиро посміхнувся. Такі слова підбадьорили Хатае.

- Ти правий, друже. Дякую...

- Ну що ти! О, а де моя леді поділась... - весело пробурмотав Аято і відправився на пошуки Намі.

Глава п'ятнадцята *Непроста колишня студентка*

«Хм, схоже, ця руденька має якийсь зв'язок із *братиком*. Невже любовний трикутник? Як цікаво...» - на сходах, що вели в ліву частину другого поверху, обпершись на перила, стояв Ян, виглядаючи із-за великої куліси із емблемою Академії, що прикривала відгалуження сходової

клітки. У нього була досить вигідна позиція, щоб поспостерігати за всім, що відбувалося в залі. Спускатись йому не хотілося, адже там внизу всі танцювали, а Янові не пригледілась ні одна із дам, яку можна було б запросити. Проте, виглядав він відповідно дресс-коду - білосніжна сорочка із розстебнутим верхнім гудзиком, умисне недбало підв'язана тоненькою краваткою. Зверху він одягнув жилет і засукав рукава своєї сорочки. На зап'ясті лівої руки блищав дорогий годинник на шкіряному ремінці, який Ян майже ніколи не знімав. Він помітив, як Міраї невдоволено вибігла із зали і хотів було підійти до Хатае та подратувати його, але щось його зупинило. «Це ж не моє діло...» - подумав він. Внизу Ширао з рудоволосою приєднувались то до одних, то до інших, всі вони щось розпитували новеньку бібліотекарку і вдавано посміхалися. Аж ось знову почався танець, до Мізу-сан підійшов хтось із викладачів і, напевне, запросив на танець, та вона ввічливо відмовилась, і той джентльмен потягнув танцювати Нору.

«Боже мій, як зухвало... Ото невіглас!» - зневажливо подумав Ян, спостерігаючи за ними. Аж ось він помітив Аято, який вже знайшов свою студентку і швидко тягнув її за собою, тримаючи за руку, прямисінько до Хатае.

- Хатае! Зникни! - Аято владно, але тихо наказав йому, хитрувато посміхаючись і міцно схопивши його за руку.

- А? - Хатае здивовано роззявив рота і раптом вони щезли всі троє.

- О, це підійде. Дякую, ти можеш йти! - Аято вдячно поплескав його по плечу, коли вони перемістились у сад. Намі взагалі не змогла нічого промовити, здивована поведінкою свого викладача, який тут же кудись попрямував і повів її за собою. Хатае, здогадавшись, лише вражено посміхнувся, і знову зник, повернувшись назад.

- Аято-сан, куди ти мене тягнеш? - він йшов так швидко, що дівчина не встигала за ним, заплутуючись у довгій сукні. Враз викладач різко зупинився і повернувся до неї.

- Я ж казав тобі - нікуди не зникати. - і він знову лагідно посміхнувся.

- Ем, я... - Намі збентежилась. Серце знову шалено забилося, та аж ніяк не від того, що вона так швидко йшла.

- Намі, скажи: ти читала Статут Академії?

- Е? Авжеж читала, я знаю правила майже напам'ять.

- Готова порушити одне із них?

- Щ... що? - Намі розгублено дивилась на професора. - Але... ну, я... я ніколи не порушувала ніяких правил і...

Поцілунок Аято змусив її замовкнути. Все сталося так швидко і несподівано, що Намі ледь не задихнулася. Весь світ наче перевернувся з ніг на голову, думки розлетілися геть, а сама вона мов провалилась в якусь безодню. Від всього цього запаморочилось у голові. Він глянув їй у очі і тихо промовив:

- Ніколи не подавай вигляду, що я для тебе не

просто викладач, гаразд? Порушувати правила потрібно так, щоб про це ніхто й не здогадувався.

- Я зрозуміла... - Намі відвернулась і почервоніла.

В той час Хатае, помітивши, що Міраї надто неспокійно відреагувала на появу Нори, пішов її шукати. Він вийшов на вулицю, роззирнувся і попрямував у сад. Але там він її не знайшов. Потім зайшов у Академію через інший вхід і обійшов кілька коридорів, але й там її не було. Це вже почало його дратувати і він подумав, що вона у своїй кімнаті і спробував туди переміститися, проте там теж виявилось пусто. Хатае ще раз повернувся на вулицю, оглянув внутрішнє подвір'я, ще раз заглянув у сад. Міраї ніде не було. Тоді він вирішив, що дівчина вже повернулась в залу, поки він її шукав і пішов туди. Картина, що відкрилась його очам, була просто жахливою...

Міраї ж, повернувшись із саду, й справді зайшла до зали, де відбувався бал. Вона погано себе почувала і вирішила повернутися в свою кімнату, піднявшись тими великими сходами на другий поверх і перейти коридором у гуртожиток. Якраз, коли вона зайшла всередину, почався новий танець і їй довелося пробиратися крізь весь той натовп. Підійшовши ближче, вона помітила Нору, яка стояла на центральній сходовій площадці і спостерігала за тим, що робилося внизу. Міраї невдоволено скривилась, але продовжила підніматися по сходах. Тільки-но вона ступила на

останню сходинку, як тут пролунав голос Нори:

- Ти Міраї, правда?

Міраї підвела голову. Та дивилась на неї зверхньо і трохи насмішкувато.

- Елеоноро-сенпай¹³?

- Хм, і що ж він такого в тобі знайшов..? - задумливо протягнула вона якимось презирливим тоном.

Міраї здивовано глянула на неї. Таке відношення нової бібліотекарки її дещо розгнівило.

- Послухайте... Не знаю, що вам від мене потрібно, але...

- Ти заважаєш! - злісно прошипіла вона крізь зуби і... *зіштовхнула Міраї зі сходів*... В цей момент до зали ввійшов Хатае і закам'янів...

- Ти що витворяєш, дурепо?! Геть мізки розгубила? - Ян, який все ще стояв там, різко схопив Нору за руку і потягнув вверх по сходах.

Перш ніж хто-небудь із присутніх зрозумів, що відбулося, Нори вже там не було. Музика і пари, що танцювали, зупинилися. Ніхто не зміг і поворухнутися, нажахані тим, що відбулося. Внизу, під сходами лежала непритомна закривавлена Міраї. Кров текла у неї із носа і вуха, із розбитої губи. Першою підбігла Ширао і присіла біля неї, намагаючись хоч щось зробити, але магія тут навряд чи б допомогла.

¹³ Сенпай - у Японії звертання до старшого за віком чи становищем. Буквально - «наставник».

- Лікаря сюди! *Звичайного* лікаря! Негайно! - кричала Ширао, обережно піднявши голову дівчини, і прислухалась, чи вона дихає. Ті, що танцювали, помітили Хатае, який стояв у дверях, наче вкопаний, і розступилися, тихо перешіптуючись. Обличчя його потемніло, очі люто палали. Він повільно рушив уперед, так само повільно розправляючи свої крила. Вся його постать була настільки окутана ненавистю і гнівом, що люди, повз яких він проходив, відступали назад. Ширао налякано дивилась на нього і не знала, що робити - чи теж відступити, чи залишитись на місці. Вона вже бачила такого Хатае і знала, до яких важких наслідків може призвести його лють чи глибоке розчарування, чи навіть печаль. В такому стані він може руйнувати все навколо або ж просто перетворювати в ніщо. Ось і зараз - плитка, якою була встелена підлога зали, в тому місці, де він ступав, розсипалася у пісок.

- Геть!!! - гнівно наказав він і Ширао вмить відступилась, не сміючи їй заперечити.

Хатае нахилився над Міраї і взяв її на руки, обережно, наче крихкий фарфор. Піднявшись, він змахнув крилами, та так сильно, що квіти у вазах і келихи з напоями, які стояли на фуршетному столі, попадали геть до єдиного. Він відштовхнувся від землі, ще кілька раз змахнувши крилами, невисоко піднявся у повітря і зник.

Ян, схопивши Нору за руку, зник разом із нею, тільки-но вони зайшли за ту довгу кулісу, що

заступала сходи. Він перемістився у зовсім інший кінець Академії неподалік від викладацьких коридорів і, схопивши її за горло, притиснув до стіни.

- Ти що, зовсім з глузду з'їхала?! - гнівно прошипів він.

- Це... це не... я... вона... кхе... вона сама... упала... Пусти...

Ян відпустив її. Нора зробила переляканий вигляд і невинно опустила голову.

- Думаєш, я зовсім сліпий? Я ж стояв там! І все бачив! А внизу купа людей, які теж могли тебе помітити.

Раптом Нора тихенько захихотіла, а потім і справді розсміялась.

- Мм... і що ж ти хочеш за те, що прикрив мене?

- Ей! Це абсолютно не смішно! Ти ж могла її вбити!

- Авжеж, саме це я й планувала... - Нора насмішкувато поглянула на Яна своїми пронизливими зеленими очима.

- Що..? - він геть здивувався, нічого не розуміючи.

- Вона заважає! Саме тому я тут. - грайливо мовила вона і швидко втекла, зникнувши за рогом коридору.

- Стривай! - Ян кинувся за нею, але Нори й слід простиг. Він зовсім розгубився. Тепер хлопець думав, що даремно він її прикрив, хай би всі побачили, по якій причині насправді Міраї упала зі

сходів. Та, зрештою, хіба це його справа? Зараз він вже злився сам на себе і вирішив повернутися в свій кабінет, щоб все як слід обдумати. Він не знав, хто така Нора, але помітив у її очах несамопитий вогонь того ж роду, що й у Хатае, лише набагато сильніший. «Хм... Значить, теж паразит, та ще й мисливець... І який зв'язок між нею і Хатае..?» - Ян сів у крісло і задумався. Він трохи хвилювався за Міраї, проте, сам собі це заперечував. Але, оскільки Хатае її забрав, то все мало б бути добре?

Міраї отямилась через кілька днів у лікарні. Поруч сидів Хатае. Очевидно, він весь цей час не відходив від неї, отож втомився і заснув, поклавши голову на край ліжка. Голова у дівчини сильно крутилася, її нудило і водночас хотілося їсти. А ще в палаті було душно. Вона перевела погляд на Хатае, кілька секунд розглядала його сріблясте волосся, і ледь посміхнувшись, погладила його по голові. Він прокинувся.

- Міраї? Ти прийшла до тями? Я покличу лікаря...

- Зачекай... - вона схопила його за руку. - Не потрібно... Скільки я була без свідомості?

- Три дні...

Міраї відвернулася.

- Як я сюди потрапила?

- Я тебе приніс... Я зайшов у той момент, коли...

- Ясно...

Дівчина замовкла. Вона думала про те, що

насправді бачив Хатае. Чи знає він, що це Нора? І чи взагалі хтось бачив те, як вона штовхнула Міраї?

Хатае теж мовчав. Він не знав, які слова підібрати, щоб висловити свій жаль. Весь цей час він звинувачував себе за те, що не був поруч.

- Знаєш... - знову почала Міраї. - То була вона...

- Вона? Хто?

- Нора... То вона мене штовхнула...

Хатае здивовано дивився на Міраї і не вірив у те, що чув.

- Ні, вона не могла...

- То була вона! - з боєм вигукнула дівчина. - Чи ти не віриш мені?

- Міраї... Ти сильно вдарилась, коли упала... Лікар сказав, що у тебе струс мозку...

- Що..? - вона з шокованим виразом обличчя дивилась на нього, не розуміючи, на чийй він стороні.

«Ударилась головою, значить... Але ж я... пам'ять не втратила» - гірко розмішляла Міраї.

- Я хочу побути сама, залиш мене...

Пізніше Хатае повернувся. Перед тим до Міраї ще заходив лікар, розпитував, як вона себе почуває, відкрив вікно, щоб трохи провітрити палату, поправив крапельницю, перевірів температуру і пульс, знову розпитував. Лише їсти заборонив, мовляв, ще не можна.

У Хатае був пригнічений вигляд. Він мало говорив, та і Міраї теж.

Сяк-так вона відійшла. Хатае навідувався кожного дня, іноді ночував у палаті, хоч і Міраі просила його повернутись в Академію. Він не повідомив її батьків про те, що сталося, і те ж саме попросив зробити Ширао та Намі з Аято. Так пройшов місяць. Щось змінилось у ставленні Хатае, та він намагався це приховувати і якнайкраще доглядав за дівчиною.

Наступив день, коли Міраі виписали із лікарні. По неї, звичайно ж, прийшов Хатае і допоміг зібрати речі. Повернулись вони у Академію пізно, так, щоб ніхто не бачив. Всю дорогу він майже не говорив. Уже в кімнаті Міраі важко зітхнув і почав розмову.

- Я маю тобі дещо сказати...

- Мм?

- Мені дуже шкода, що все це сталося із тобою... це я винен, що не уберег...

- Хатае... - здивовано перебила його Міраі. - Чого це ти, все ж гаразд.

- Ні, послухай... - йому важко було приховувати хвилювання і складалося таке враження, що він якимось вимушено говорив. Ніби не хотів, але мусив. - Ти будеш нещасна поряд зі мною. З тобою завжди стаються неприємні речі і в тому моя вина... - він знову важко зітхнув. - Думаю, нам не варто далі продовжувати...

Міраі приголомшено дивилась на нього. Видно було, що Хатае і справді боляче давалося сказати ці слова.

- Що..? Тобто ти...

- Міраі...

- Ти хочеш... залишити мене? – Міраї ледве стримувала чи то сльози, чи то гнів. У горлі наче застряг клубок. Хатає мовчав. Він відвернув погляд убік і зціпив зуби. Врешті він насмілився щось сказати, та Міраї злісно і ображено перебила:

- Геть!

Він дивився на неї благальними очима, неначе просив не ненавидіти його за це.

- Щезни вже! Не хочу тебе більше бачити! – несамовито прокричала Міраї і Хатає мовчки пішов.

Вона упала на ліжку і не знала, що тепер вона має робити. Хотілося плакати, та сльози не з'являлися. Це була справжня безвихідь.

Наступного дня Міраї і не думала йти на заняття. Вона не вставала із ліжка, їй не хотілося їсти, не хотілося навіть поворухнутися, навіть злитися вже не хотілося. Вночі вона спала лише кілька нещасних годин. Голова розколювалася на атоми, усе боліло. Вона відчувала себе так, наче таки упала в ту безодню, в яку її штовхала Нора у тому сні, який вона часто бачила. Тепер Міраї знала, що то була вона, хоч і не бачила обличчя. Все навколо здавалось таким безбарвним, таким мерзенним, що дівчині хотілося померти. Вона вже шкодувала чи не про все на світі – і про те, що вступила сюди, і про те, що потрапила на навчання до Хатає... І про те, що вижила після тієї автокатастрофи.

Після занять прийшла Намі. Вона довго розпитувала Міраї, що сталося, але та не промовила й слова. Проте Намі не здавалася і пішла на кухню, щоб приготувати для подруги що-небудь поїсти. За

цей час Міраї трохи поспала, а коли прокинулась, Намі принесла їй заспокійливий чай і чудову вечерю.

- Люба моя, ти ж знаєш, я тебе не залишу саму в такому стані... - Намі співчутливо обійняла подругу.

- Він... покинув мене... покинув, Намі... Що тепер..?

- Хто, Хатае? - здивувалась вона. А потім задумливо додала. - То вона таки прийшла по нього... Це ж *та* Нора, так?

Міраї була шокована такою здогадкою Намі. Та раптом зрозуміла, в чому річ.

- Поки тебе не було, - продовжила Намі, - Нора часто бувала у Хатае... Одного разу я підслухала, як вона сказала йому, що повернулась сюди заради нього і що ще досі його кохає... Навряд, чи це вона щиро, та, схоже, він їй повірив...

Раптом Намі замовкла - Міраї з таким нещасним виглядом її слухала, що вона аж злякалася. Те, що сказала Намі, остаточно добило дівчину. Знівечило вщент всі її надії і таке примарне щастя.

Дівчата мовчали. Міраї відчувала, наче загубилась десь між світами, наче проковтнула язик, наче то була не вона, а просто бездушна оболонка... Можливо, саме про це колись говорив Енто?

Глава шістнадцята
Новий викладач

Кілька днів Міраї таки не з'являлась на заняттях. Намі приходила до неї одразу після навчання і готувала їжу, мила посуд, прибирала, а також старалася її щораз підбадьорювати і неупинно щось розповідала. Нарешті Міраї трохи заспокоїлась. Завдяки турботі подруги вона відчувала себе набагато краще. Минув тиждень і Міраї вирішила, що так далі не може продовжуватися, і їй потрібно піти до Хатае та у всьому розібратись. Саме так вона і зробила.

Хатае здивувався неочікуваній появі своєї ж студентки, та коли Міраї спробувала щось від нього дізнатися, він просто сказав, що не збирається продовжувати навчати її. Міраї аж ніяк не чекала такого повороту, але ї зробити щось вона б все-одно не змогла. Гнівню ляснувши його по обличчі, вона розсерджено забрала папку зі своїми документами і гримнула дверима його кабінету. Чомусь вона очікувала саме такого, але десь в душі все-таки сподівалася, що між ними ще не все скінчено.

«Отже, це таки кінець...» - пригнічено думала дівчина, прямуючи в кабінет директора. Ширао, побачивши її, дещо здивувалась. Та коли Міраї розповіла причину свого візиту, здивувалась ще більше.

- Мій викладач, Сандервік-сенсей відмовився від мене, як особистої студентки... - розчаровано промовила вона.

Ширао не знала, що ї сказати. Вона здогадувалась, що це все справа рук Нори, та вирішила, що краще Міраї нічого не говорити.

- Тепер *ви* мене навчатимете? – несміливо запитала дівчина.

Ширао задумалась. «І чому мені завжди доводиться підбирати твоїх студенток, Хатае..?» - засмучено подумала директор. Аж раптом у неї з'явилося блискуче рішення. Вона сіла за стіл і написала на летючому папірцеві, яким викликала до себе когось із викладачів чи студентів, кілька ієрогліфів та швидко відправила. Папірець на секунду повиснув у повітрі і щез. Та Міраї не встигла помітити, чиє ім'я там було написано.

- Оскільки ти у нас одна із найкращих студентів, я маю довірити тебе одному із найкращих викладачів. Навіть кращому, ніж Хатае. – Ширао, схоже, була задоволена своїм вибором, та Міраї ніяк не відреагувала, лише байдуже опустила очі. Рішення Мізу-сан мало її хвилювало після всіх попередніх подій. Вона була готова на що завгодно.

За кілька хвилин у кабінеті Ширао з'явився...

Ян. І здивовано глянув на похнюплену Міраї.

- Сідай. – наказала директор.

- Навіщо ти мене викликала? – якимось роздратовано озвався Ян і Міраї, почувши його голос, не менш здивовано повернулась, втупивши у нього погляд. Ян сів у інше крісло поруч Міраї. Дівчина знову похнюпилась, не розуміючи, чому тут опинився саме він. Ширао підперла голову рукою і спокійно промовила.

- Яне, від сьогодні Юнарагі-сан – твоя особиста студентка...

В кабінеті запанувала напружена мовчанка...

- Що?! – ледь спромігся вимовити Ян і здивовано глянув на Міраї, яку теж вкрай ошелешило рішення директора.

- Ти ж не проти, Міраї? – допитливо глянула на неї Ширао.

Якусь мить дівчина застигло дивилась на неї.

- Мені байдуже... – раптом тихо сказала вона, встала із крісла і пішла геть із кабінету.

А Ян все ще не міг зрозуміти, що відбувається.

- Бідолашна... Ще не встигла відійти від отриманих фізичних травм, як тут і душевна з'явилась... Не кожен же день у нашій Академії викладач відмовляється від свого студента... – зітхнула Ширао.

- Якого біса?! – раптом гнівно вигукнув Ян, піднявшись, та вона лише спокійно повернулась у кріслі, глянувши у вікно позаду.

- Після того інциденту, що стався, Хатае відмовився продовжувати навчання Міраї.

- І з якого це дива ти віддала її мені?

- Хіба не очевидно? Вона – одна із найкращих студентів нашої Академії. А ти – один із найсильніших магів.

- Тоді хіба не було б краще, якби її навчала ти?

- Можливо... А чому це ти так неохоче погоджуєшся? – Ширао повернулась до Яна і зацікавлено поглянула на нього.

Тут Ян промовчав. Як він міг би їй пояснити, що для нього означає Міраї і як важко було б йому знаходитися поряд із нею? Але й відмовитися він теж не міг. Залишається таки згодитися.

- А, нічого... - відмахнувся він і взяв зі столу папку із документами Міраї. - Просто не хочеться продовжувати незавершену справу брата...

- Хм... От і мені не хочеться. Що ж, можеш починати хоч зараз. Не дай їй заглибитися в себе.

Ян вийшов із кабінету директора і зупинився за дверима, важко зітхнувши. «І що я маю тепер робити? Ще цього мені не вистачало... Ех, знав би – влаштувався б звичайним вантажником кудись!»

Міраї сиділа в своїй кімнаті на ліжку, обійнявши коліна і закутавшись у ковдру. Вона була вкрай незадоволена новим викладачем, проте таким було рішення директора, і вона не могла противитися. Адже, як вона мала б пояснити, що не хоче навчатися у Яна? Та й залишити Академію теж не можна – вона пообіцяла батькам, що коли провалить навчання, їй доведеться вийти заміж. Але, оскільки її жених – Хатае, то, відповідно, вийти за нього вона вже не зможе. Як тоді це їм пояснити? Міраї почувала себе в повній безвиході. «Рано чи пізно вони все-одно дізнаються...» - дівчина надіялась лиш на те, що їй вистачить часу знайти вирішення цієї проблеми. «Цікаво, чи погодився він..?»

Наступний день почався із заняття у Яна. Від дзвінка до дзвінка він проводив практичні тренування із приготування зілля, за допомогою

якого можна було б стати невидимим на кілька хвилин. Він викликав студентів по черзі і з кожним проводив цей процес особисто. Лише Міраї не чіпав. Він розумів, що вона не в найкращому стані для приготування зілля і навряд чи в неї вийде зробити все правильно, а наслідки можуть бути дуже погані. Коли заняття закінчилось і з аудиторії вийшла більшість студентів, він зупинив Міраї, яка теж прямувала до виходу.

- Зачекай хвильку...

Коли нарешті всі розійшлися, Ян спокійно і тихо промовив:

- Вчора я погодився на те, щоб продовжити твоє навчання. Давай зустрінемося у місті, в центральному парку, думаю, нам є про що поговорити.

- Гаразд, сенсей. – байдуже промовила Міраї, навіть не глянувши на доктора.

- До біса ці формальності, називай мене просто по імені.

- Угу...

- Ну, тоді о четвертій біля мосту Ічі.

За дверима її схопила попід руку здивована Намі, яка випадково почула їхню розмову, коли чекала на подругу.

- Що?! Тепер тебе навчатиме другий Сандервік?! Це що, покарання якесь? Чому не Мізусан?

- Вона сказала мені, що я повинна навчатися у одного з найкращих магів Академії.

- А вона хіба не з таких?

- Я не знаю, Намі, чому саме він. Та я не можу відмовитися, інакше доведеться звідси піти...

Глава сімнадцята *Фальшивка*

Коли Міраї прийшла у назначений час в парк, Ян уже чекав її на мосту, обпершись на поручень, і вдивлявся у воду. Навколо було дуже багато людей. Обабіч алейки, яка вела через міст, розміщувалося кілька торгових палаток, де продавалося безліч різної смакоти, чудернацькі забавки для дітей або ж всякі обереги і талісмани. Ян мовчки узяв Міраї за руку і повів її уперед поміж тих людей.

«Така тепла... ні, гаряча. Хм, я думала, руки у нього холодні, як і сам погляд – наче лід...» - дивно, але Міраї навіть не хотілося запитувати, куди вони ідуть. Дівчина теж мовчала. Коли вони вийшли із натовпу, Ян відпустив її руку і підійшов до одного із кіосків. За хвилину він повернувся і протягнув Міраї теплу каву.

- Ти теж її любиш? – запитала вона.

- Ага... тільки без молока.

Міраї несподівано згадала ту каву, яку завжди для неї готував Хатае. З молоком. Як вона любила...

- Я теж... без молока люблю. – тихо сказала.

Ян ледь помітно посміхнувся.

- Ну, значить я вгадав. Ходімо.

Вони повільно рушили вперед. У повітрі відчувалась осінь – погода була не дуже теплою, але

сонячною. Жовтневе листя злегка встеляло доріжки і ще багато його сяяло у сонячному промінні на деревах. Вони підійшли аж до виходу із парку, який закінчувався більш відкритою місцевістю, а зліва річка розширювалась, і на березі, встеленому ще такою зеленою травичкою, було багато лавочок. Вони присіли на одну із них. Людей було вже не так багато і Міраї подумала, що тут досить спокійне місце, щоб поговорити. Цікаво, що він мав їй розповісти?

- Ти знаєш, хто така ця Елеонора? - Ян почав розмову перший.

Міраї здивовано глянула на нього. Невже вони прийшли сюди, щоб поговорити саме про неї?

- Чому ти запитуєш про неї *мене*?

Ян замислився і кілька секунд мовчав.

- Схоже, я єдиний, хто тоді бачив, що сталося насправді. То вона зіштовхнула тебе зі сходів...

Міраї здивувалась ще більше.

- То звідки ти її знаєш? І яке відношення до неї має мій брат? - він допитливо повернувся до неї.

Дівчина не очікувала такого напрямку розмови і не знала, з чого почати розповідь і чи взагалі йому потрібно знати про це? Та, очевидно, Янові теж було про що розповісти їй на рахунок свого кузена.

- Нора... була студенткою Хатае кілька років назад. Він закохався у неї, та вона... використала його в своїх цілях і залишила, перейшовши до Мізусан. - запинаючись, почала розповідь Міраї. - Після цього він не приймав більше особистих студентів. Та

коли в Академію вступала я, він залишився єдиним вільним викладачем, а я – останньою у списку. Отож, йому довелося мене прийняти...

- Он воно що... - Ян знову задумався. - Те, що я тобі розповім, не зовсім приємне. Та скажу так, як є. - він зітхнув і зробив невеличку паузу. - Ти знаєш, чому так часто втрачала свідомість?

- А? До чого тут це? - Міраї уже дещо лякали слова Яна. Він уважно глянув у її очі.

- До того, що Хатае *витягував із тебе життєву енергію*. І що день, то більше...

Міраї була просто шокована почутим.

- Те, - продовжив він, - що відбувалося між вами - це було аж ніяк не кохання. Хатае - «паразит» і не здатен любити. Нікого. Він просто використовував тебе, щоб розвивати свою магію, бо що частіше він нею займався, то більше йому потрібно було енергії, оскільки вроджених магічних здібностей чи хоча б частини із них, як у мене, в нього немає, а лише набуті в процесі посиленого навчання. Таким чином, ти просто продовжувала його існування, як мага.

- Зачекай... про що ти гово...

- Це ще не все. Не думаю, що і Нору він міг любити. Нора - теж «паразит», але ще й «мисливець». І набагато сильніший маг, ніж Хатае. Проте вроджених здібностей у неї теж немає.

- Ти хочеш сказати, що він потрібен їй для того ж, що і я йому? - розгублено промовила Міраї.

- Думаю, що так. Лише з тією відмінністю, що ти довго б не протягнула поруч із Хатае, а от вона -

навпаки. Між ними – ледь чи не справжній симбіоз. Він може використовувати силу Нори, щоб поновлювати свої сили, а вона його – щоб розвивати все нові і нові види магії, удосконалювати навички. В такому випадку вони майже ідеально доповнюють одне одного... Очевидно, Нора в погоні за більшою магією та знаннями і використала Хатае, щоб потім перейти до Ширао. І змогла стати самостійною. «Паразитуює» вона лиш для того, щоб можна було досягти нового рівня магії, проте, щоб використовувати свою, їй не потрібне «джерело» чужої енергії, тоді, коли Хатае без «джерела» використовувати магію взагалі не може.

«То он що мав тоді на увазі Енто ... Схоже, він із самого початку знав, що Хатае «паразит». А я йому не повірила...» - Міраї раптом пригадалася підслухана розмова колишнього хлопця із другом.

Дівчина була настільки вражена почутим, що не могла повірити в те, що розповів їй Ян. Вона до останнього сподівалась, що викладач жартує, та вигляд у нього був надто серйозний, як для насмішок.

- Єдине, чого я поки що не можу зрозуміти, це те, за чим *ще* вона тут з'явилась. - Ян на мить зосереджено задумався.

Дівчина розгублено опустила голову.

- Думаєш... Вона тут не лише через Хатае?

- Ага...

Як можна було б описати стан, в якому перебувала в ту мить Міраї, вона не знала. Стільки всього раптово звалилося на її голову, що вона

просто не могла зібрати думки до купи. Це все було таким великим розчаруванням і, здавалося, ніби життя геть втратило свій сенс. Рік, цілий рік Хатае відкрито її обманював, більше того – повільно вів до смерті, ніжно посміхаючись. А вона вірила йому, сліпо вірила. Стільки часу витратила на людину, яка так нагло використала її і викинула.

- Ходімо вже... - Ян встав із лавочки, та Міраї і не поворухнулася. Вона була така шокована, що не могла навіть піднятися.

- Ти міг би мене залишити? Мені потрібно багато чого обміркувати... - пригнічено попросила Міраї.

- Ну вже ні! Я тебе тут саму не залишу. Ти тепер моя студентка і я за тебе відповідаю! Так що вставай уже, думати будеш вдома... Так і я менше хвилюватимусь... - Ян сам від себе не очікував таких слів, але Міраї слухняно піднялась і нешвидко попрямувала вперед. Ян пішов слідом за нею. Коли вони перейшли парк, він тихо озвався:

- Дай мені свою руку...

Міраї здивовано поглянула на нього. Не дочекавшись, він сам схопив її за зап'ястя і зник, з'явившись разом із нею у коридорі Академії, що вів до жіночого гуртожитку.

- На заняття до мене прийдеш уже завтра. Усе необхідне у мене є, то ж не хвилюйся. - він різко обернувся і попрямував у свій кабінет.

- Яне! - гукнула навздогін Міраї. - Нащо ти мені все це розповів?

Він зупинився.

- Між нами не повинно бути якихось недомовок. Я ж тепер твій учитель... - і пішов.

«*Нажаль...*»

Повернувшись у кімнату, Міраї була сама не своя. Вона вперше почула про магів-«паразитів» і це було просто жахливо. Найближчим до неї із самого початку навчання став Хатае, більш того – він мав стати її чоловіком...? І як вона раніше не помічала, якою кволою ставала поряд з ним, хоча він здавався неймовірно турботливим і так ніжно посміхався, що вона не могла не вірити йому.

Дівчина ніяк не могла зібрати думки до купи. Якимось чином майже одночасно у Академії з'явилися Ян і Нора. Проте, він майже нічого про неї не знає. Але от що знає вона? І чому ледь не вбила Міраї? «Це проста ревність чи щось інше? Що? І цей Ян... Такий зухвалий і грубий, спочатку заявив, що я його дратую, а сьогодні...» - ці та інші запитання, на які вона не мала відповідей, мучили і без того нещасну Міраї. І справді, її новий викладач сьогодні був геть іншим, уважним і спокійним, і навіть обійшовся без зневажливих словечок. Дивним було те, що він розповів дівчині всю правду про свого брата, про те, хто він насправді і для яких цілей йому потрібна була Міраї. Інший не поступив би так на його місці, але Ян звик бути чесним зі всіма, що його оточували, якою б неприємною не здавалася правда. Йому байдуже, як на таку відвертість реагували інші, головне, що йому самому так було спокійніше.

Не стільки Нора, як сама особа другого

Сандервіка не давала Міраї спокою. Їй непереборно хотілося знову його побачити і розпитати про все, що знає, а знав він, очевидно, дуже багато. Та от чи розповів би їй? «Це ж треба було так вляпатися..!» - злісно подумала вона. Дивно, але до Яна вона не відчувала недовіри. Цікаво, чому?

Міраї заснула зовсім пізно. Всю ніч їй снились жахливі сні: Нора, Хатае, Ян, Намі, Мізу-сан - всі навперебій щось кричали до неї, та слова було годі розібрати. Лише Ян мовчки дивився своїми зеленими очима, які сяли в непроглядній темноті і видно було в них лише біль. Світло його очей було таким яскравим і сильним, що засліплювало її уві сні і вона аж прокинулась від того і різко сіла. Вона відчувала, що її очі теж наче світяться. Міраї миттю підірвалась із ліжка і побігла до дзеркала. Там, у темному відображенні, вона бачила лише дві мерехтливі плями. Дівчина злякалась і присіла перед дзеркалом, міцно зажмурившись і захопилась обома руками за голову. Та біль швидко вщух і вона знову глянула на себе. Проте, виглядала вже, як зазвичай.

Міраї ледь не упала у відчай. Їй було дуже страшно і вона не знала, що із нею таке коїться, що з її очима. Єдиний, напевне, кого вона могла б запитати про це – Ян, та чи варто йому розказувати?

Заледве вона заспокоїлась, але все ще поглядала на своє відображення, чи все в порядку. Міраї повернулась у ліжку і спробувала заснути, однак це їй ніяк не вдавалося. Було страшно. Вона почала прислухатися – а раптом це справа чийось

рук. Та за дверима кімнати і на вулиці було абсолютно тихо. Нізвідки не долинали ані звуку, лише тихенько стукав годинник на стіні. Минуло, мабуть, кілька годин і нарешті вона заснула.

Наступний день був вкрай важким. Міраї не могла вирішити – поговорити їй із своїм новим викладачем про те, що було вночі, чи ні. А, може, запитати Намі, що вона про це думає..?

- Що-о? Ти хочеш сказати, що твій жених, вірніше – *колишній* жених повільно тебе вбивав?! – Намі ошелешено дивилась на подругу.

- Угу. Виявляється, є такий вид магів, як «паразити». Вони витягують енергію з тих, хто з ними поряд, щоб мати змогу використовувати свою магію...

- Нічого собі... я вперше про таке чую... Стоп-стоп-стоп! Сандервік-сенсей... сам тобі про це розказав?

Міраї ствердно кивнула.

- А що, як він такий самий? – Намі аж сама злякалася власної здогадки.

- Не думаю... Інакше б він мені взагалі нічого не говорив. Та й у Хатае магичні здібності тільки набуті в процесі навчання, а у Яна частина з них – вроджені. Тому йому не потрібна чужа енергія... - задумливо промовила Міраї.

- Ох, боже... Як же таке може бути? Я нічого не розумію.

Після деякої паузи Міраї знову продовжила.

- Намі, цієї ночі коїлося щось дивне зі мною...

Я прокинулась від недоброго сну. Ти там теж була і разом зі всіма щось кричала мені, та я не змогла розібрати, що саме. А потім – Ян в повній темряві. Він просто стояв і нічого не говорив, а його очі світилися зеленим вогнем. Коли раптом я прокинулась, то побачила, що мої очі теж світилися, чи точніше – мерехтіли, але блакитним.

- А?! – ця розповідь шокувала Намі ще більше, ніж попередня. – Ем... може краще запитати про це Яна? – Намі сказала те, що Міраї й хотіла почути.

- Авжеж... так і зроблю.

Глава вісімнадцята *Взаємне сяйво*

Після занять Міраї відправилась у тридцять другий кабінет. Коли вона ввійшла, Ян стояв за своїм столиком для дослідів і зосереджено змішував якісь рідини.

- О, Міраї, привіт... - жваво промовив він і далі продовжував готувати своє зілля. Міраї сіла навпроти нього за стілець і підперла голову.

- Що ти робиш?

- Перевіряю дію зілля, за допомогою якого стаєш невидимим. На занятті воно діяло трохи не так, як треба. Хочеш спробувати? – він допитливо глянув на дівчину і тут же помітив, що вона якась занепокоєна. - Все гаразд?

Міраї нічого не відповіла, лише відвернула погляд. Ян поставив свої пробірки і обперся ліктями

на стіл, пильно подивившись їй у вічі.

- То, може, ти розкажеш?

Їй було незручно запитувати його про той сон і вона сформулювала трохи інакше:

- Які із твоїх здібностей є вродженими?

Ян здивувався такому питанню.

- Ну, якщо ти так хочеш знати... Здатність складати прості заклинання, які діють абсолютно точно, природжена біологічна здатність відчувати поєднання компонентів, миттєве переміщення і можливість управляти деякими видами магії одним поглядом. Якось так.

Схоже, Міраї, так непрямо його запитавши, потрапила саме в яблучко.

- Остання... Це як?

- Ось так... - раптом очі Яна засяяли тим зеленим вогнем, який снився Міраї і він одним поглядом розв'язав шарф, яким вона була закутана та поклав його на стіл перед нею. Від несподіванки вона аж роззявила рот, та враз миттю піднялась із стільця і налякано помалу почала відступати назад, ледь не перечепившись за той стілець. Вона вся аж тремтіла. Ян і сам розхвилювався, побачивши таку реакцію Міраї, і хотів було підійти до неї, та вона різко викрикнула:

- Ні!!! Не підходь!.. - та Ян хотів її заспокоїти і вийшов з-за столика. Міраї кинулась тікати, але він схопив її за руку.

- Ей! Ти чого це? Я нічого тобі не зробию.

Видно було, що дівчина геть налякана. Вона сильно розпанікувалася, руки і ноги тремтіли. Міраї

міцно заплющила очі, намагаючись вирвати руку, за яку її тримав викладач, але він схопив її і за другу.

- Міраї! Глянь на мене! Чуєш...

Вона помалу відкрила очі і вони... *теж мерехтіли!* Це було так неочікувано, що Ян аж відпустив дівчину і вона упала. Та за мить він присів поряд і лагідно мовив:

- Все гаразд... Вибач, я не хотів тебе налякати... Я допоможу тобі встати. - він взяв її за обидві руки і Міраї піднялась. - Сідай ось тут. - Ян підвів її до дивану і сів поруч. - Як ти?

- Не знаю... очі болять... Яне, мої очі теж засяяли?

Ян нічого не відповів, лише ще більш нахмурився і встав.

- Мої очі теж сяяли? Скажи... - Міраї повторила питання.

- Так... - він неохоче промовив і опустил голову.

Міраї розгублено дивилась на Яна і чекала, що він пояснить, чому так, але викладач більше нічого не сказав.

- Таке зі мною вже було... - вона продовжила і Ян здивовано обернувся. - Вночі я прокинулась від дивного сну... Я бачила тебе в непроглядній темряві і лише твої очі сяяли тим зеленим вогнем... А коли прокинулась, то відчула, що і мої теж. Я глянула в дзеркало - і переконалась у цьому... То було дуже страшно. - вона на хвильку замовкла. - От і прийшла, щоб запитати тебе про це. Що зі мною, Яне?

Викладач вражено слухав розповідь і не зміг вимовити ні слова. Він знав причину всього, проте йому самому було важко в неї повірити. Та сказати Міраї не міг, це принесло б тільки одні неприємності їм обом. Та і не в тому стані вона була, щоб почути ще одну складну правду. Він знову сів поруч, але погляд відвів убік.

- Мм... Думаю, нічого страшного. Мабуть, у тебе теж є вроджені здібності.

- Що? Але якщо так, то чому все почалося саме зараз?

Тепер Ян точно не знав, як продовжити.

- Ну... Я... я не знаю... Може, твої чимось схожі з моїми, от ти і відреагувала у відповідь на прояв моєї магії... *«Що я ще маю сказати?!»* - Янові було надто важко обманювати її. Він, завжди чесний та відвертий, зараз мусив придумувати на ходу та ніяк не міг викрутитися, ще й так, щоб Міраї повірила.

Дівчина задумалась, а викладач відчував себе вже геть незручно.

- То це тому мені видали «золотий» пропуск?

- А? «Золотий»?

- Ага... я із самого початку – ідентифікований студент. Намі пояснила мені, що такі видають або студентам із знаних родин, або тим, у кого Мізу-сан помітила природжені здібності. Та вони у мене ніколи не проявлялися, аж тепер...

«Он воно що... То Ширао із першого погляду помітила, що Міраї – непроста дівчина... та чому вона віддала її на навчання до Хатае? Знала ж, що він – «паразит»... Думала, що це спрацює зі здібностями

Міраї..? Хм... але вона ще надто слабка, щоб опиратися йому...» - Ян так заглибився у розмірковування, що вже й забув про справжню причину того с'яйва у Міраї, хоча це мало б його хвилювати найбільше. Він мимоволі глянув на неї і знову помітив мерехтіння. Авжеж, воно проявлялося у тих випадках, коли власник вроджених магічних здібностей сильно наляканий, розлючений чи схвильований. А ще - коли між двома такими людьми є непростий зв'язок...

Сяйво очей можна і контролювати, так як це навчився робити Ян - його здібність управляти поглядом викликала таке. Та раптом він згадав про той випадок, коли вперше зустрів у Академії Міраї - непритомною посеред коридору. У той день він і так був вкрай здивований, що зустрів її тут, і ще більше - тим взаємним вогнем у їхніх очах.

«От тільки цього мені не вистачало...» - невесело подумав він. І знову поглянув на Міраї. Дівчина вже трохи заспокоїлась, але була дуже пригнічена.

- Ей... Такими темпами ти скоро геть перестанеш вчитися... - він присів перед нею і пильно подивився у очі. - Ти ж прийшла в Академію Магії і стала чи не найкращою із студенток. Невже такі незначні речі, як те мерехтіння, можуть вибити тебе із колії?

Міраї здивовано дивилась на Яна. Він намагається її підбадьорити? Той, хто ще зовсім недавно був чи не найбільшим грубіяном у «Єві»? А й справді - з нею вже стільки всього сталося, що такі

дрібниці і не мали б її хвилювати. Та й якщо вона з'їде у навчанні – батьки сильно розсердяться і хтозна, що придумують замість вимушеного шлюбу. Вмить слова Яна наче вивели її із темряви.

- Яне...

- О! – перебив він її. – Я знаю, як можна приємно провести час, щоб ти трохи заспокоїлась. – він аж загорівся свіжою ідеєю. – Почекай мене тут, я скоро повернусь. – Ян поспіхом накинув шарф і пальто.

- Куди це ти?

- Я ненадовго! А ти завари, будь-ласка, чай або каву – чого більше хочеш. Все знайдеш он у тій шафці. – і миттєво зник.

З'явився Ян у самому центрі міста. Навколо було дуже шумно і багато людей, отож ніхто і не помітив його незвичайної появи. Він роззирнувся, намагаючись знайти одну крамничку. Погляд виловив знайому вивіску і він вже намірився туди, як зненацька застиг на місці.

«Що я роблю?!» - раптова думка наче прострелила його голову. Серце шалено забилося, а сам Ян наче перенісся із одної реальності в іншу. Голова розколювалась, він не міг ступити й кроку. Перед очима промайнули всі останні події – зустріч із Міраї у коридорі і те дивне сяйво; те, як він дізнався, чия вона особиста студентка; святкування річниці Академії, та неприємна пригода, Нора, знову Міраї і знову те мерехтіння. Тепер вона його студентка. Він мав би ненавидіти її, але... Ян зі всіх сил змушував себе забути, хто для нього була Міраї.

Всього два роки – і вони розійдуться кожен своєю дорогою. Але ж два роки... «Боже, як це багато...» – він повільно і вже невпевнено зайшов у крамничку. Коли продавщиця дала йому те, що він попросив, запитала:

- Чого це ти сьогодні такий розгублений? Любов чи що?

Ян понуро промовчав, навіть не поглянувши на неї.

- Я люблю її, мабуть, більше за життя. Вона так близько, як і ти зараз, та дотягнутися не можу ... - він узяв свою коробку і вийшов із крамнички. Надворі задумався про те, що навряд чи тій продавщиці були цікаві його переживання. Хоча... вона не знала його, він не знав її, отож – байдуже. Ян важко зітхнув і перемістився назад у свій кабінет.

Міраї все так само сиділа за столом, підперши голову і розмішувала у чашці каву. Якусь хвилику він розглядав її тендітну постать, а потім тихо підійшов, так, щоб вона не почула, і пов'язав їй на очі шарф.

- Це ти, Яне? Що ти робиш? – дівчина здивовано потягнулась рукою до пов'язки.

- Не знімай. – наказав він.

- Навіщо це?

- Спробую підняти тобі настрій. – тихо сказав Ян і, діставши ту коробку, поставив її на стіл і відкрив. – У мене тут дещо для тебе. Ти любиш солодощі?

- Авжеж, але небагато... - посміхнулась Міраї.

- Тоді... зіграємо у гру. Я даватиму тобі по черзі одне чи інше. Смак відповідає зовнішньому вигляду

і консистенції того, що ти їстимеш, отож – будеш вгадувати, якого воно кольору. Та не думай, що це буде так просто! – жартівливо мовив Ян.

- О як! Тоді буде справедливо, якщо тобі теж зав'язати очі і ти відгадуватимеш разом зі мною.

- Ні.

- Але чому?!

- Якщо у мене теж будуть зав'язані очі, то як ми знатимемо, правильно відгадали чи ні?

- О, а й справді... Мені вже цікаво! – очевидно, Міраї сподобалась задумка. Вона навіть почала посміхатися.

- Я підказуватиму тобі, що куштувати. – Ян взяв її за руку і тицьнув у круглу гладеньку цукерку мармурового окрасу із кількох кольорів. Міраї спокійно її з'їла і з хвилику промовчала.

- Ну, як тобі?

- Ммм... на смак дуже незвичайна... наче персик... малина... і... ще щось, не можу вгадати...

Ян задоволено спостерігав. Шкода, що він не бачив, які в неї були емоції на обличчі, Міраї лише серйозно зосередилась, наче екзамен проходила.

- Якого ж вона кольору..? – задумливо бурмотіла дівчина.

- Ніяких підказок!

- Ні-ні! Ми ж граємо по-чесному! – Міраї розсміялась. – Отже... О, знаю! Це мармурова цукерка із крамнички «Кенді-Кенді»!

- Ого... Молодець. – Ян навіть трохи здивувався. Їїго студентка тішилась, наче мала дитина, і це було приємно бачити. Адже йому таки

вдалося трохи її розвеселити і заспокоїти, а дівчина, схоже, вже й забула про те, що її тривожило. – Наступна!

- Та-ак!! – весело вигукнула Міраї і вони обоє розсміялися.

- З цією ти так швидко не розправишся! – вдаваним злодійським голосом сказав Ян. Йому і самому стало весело від тої гри.

Другу цукерку дівчина розжовувала дуже повільно і трохи кривилась.

- Ха-ха! Що не так, Міраї?

- Ця кисла... О, вже ні! – здивувалась вона. – Хм, що б це таке могло бути... як лічі... чи рамбутан? І на дотик така ж. Світло-червона?

Ян вже не на жарт здивувався. Бачити вона не могла нічого крізь той шарф, а тому у неї, напевне, були добре розвинені смакові рецептори.

- Тебе за дегустатора можна брати... Ти всі цукерки відгадаєш чи що...

Міраї аж загордилась своїми успіхами.

- Ага! Ось що ускладнить ситуацію! – викладач ніяк не здавався. – Тримай цю!

- Е? Це що таке?! – третя цукерка, очевидно, була вже зовсім нестандартна. Ян добродушно приховував сміх, але Міраї почула. – Що ти таке мені дав?!

Він уже зовсім не міг втриматися і голосно розсміявся, аж сльози на очі навернулись.

- Ем... як банан... чи помідор? Ні, все не те... – Міраї всерйоз взялася відгадувати, що ж то за смак був такий дивний. А що цікавіше – якого воно

кольору? – Агрр, що це, Яне?!

- Ха-ха, не скажу! – і раптом він замовк, подумавши, що надто вже захопився. «І якого це дідька..?» - подумки розізлився сам на себе. Міраї теж якось притихла, може, згадала що неприємне, Хатає наприклад, чи просто погрузла в роздуми.

- А? Лимон? – вона здивовано зазмерла.

- Що? – він відволікся від своїх думок.

- Кисле... наче помідор на смак, а наче й лимон... Кокона¹⁴..? Цукерка була оранжева?

Яна це просто ошелешило. Нарешті Міраї стягнула пов'язку. Вигляд у неї був якийсь засмучений.

- Чому, - продовжила вона, - ти так відчайдушно намагаєшся мене підтримати? – запитала, не дивлячись.

Неочікуване питання відібрало у Яна потрібні слова. Він відвернувся і якусь мить розмірковував, придумуючи, що сказати. Зазвичай йому не потрібно було лізти в кишеню за словом, але не поряд із Міраї.

- Тебе це бентежить? – він спробував ухилитись.

- Ні. Мені навіть приємно. Наше знайомство спочатку видалось не таким вже й вдалим, а в останні дні я наче спілкуюсь геть з іншою людиною... В мене ще стільки запитань, на які я не можу знайти відповідей... Хоча б: чому ти тоді сказав, що я тебе драбую?

¹⁴ Лічі, кокона, рамбутан – види екзотичних фруктів.

Ян здивовано поглянув на Міраї.

- Тепер мене дратує все, що пов'язано із Хатае... - дещо сердито сказав він і встав з-за столу. Дівчина опустила очі. Її гнітила навіть сама згадка про колишнього викладача. Та раптом вона швидко змінилась на обличчі.

- Стоп! Я не повинна повертатися до того, з чого почала. Просто забудь - тепер ми з ним вже нічим не пов'язані.

Ян нічого не сказав, хоч на цей раз було що.

- О, мені вже час, - Міраї швидко піднялась і вже зібралась іти, але обернувшись, ледь посміхнувшись, - то був чудовий вечір, Яне... Дякую. - вона дещо зніяковіла і швидко зникла за дверима.

Після того вечора кожен із них мав над чим подумати. Міраї все ніяк не розуміла, що за чоловік її новий учитель. Він говорить, що вона дратує його, але розповідає, хто насправді його брат, знаючи, що він був заручений із Міраї. А потім приносить їй чудові солодощі... І її очі мерехтять у відповідь на його магію. Та що ж це?!

Ян у свою чергу довго не міг заснути, думаючи про Міраї. Відтоді, як він зустрів її уперше і так скоро втратив, пройшло кілька років. За цей час він кожного дня утікав від себе і своїх спогадів, від почуттів, від реальності. Але, як виявляється, чим більше намагаєшся вирватись уперед, то більше доля, яка зв'язала вас обох, відштовхує назад, і в кінці ти приходиш до того, із чого починав. Як і зараз - наче по колу пройшов. Як шкода, що тих кілька років він не міг бути поряд із Міраї. Хатае, в чії руки

вона потрапила, відібрав у неї стільки щасливих хвилин, стільки спогадів, заповнивши все своєю фальшю... Як же печально...

У каміні потріскував вогонь і відбивався іскорками у очах Яна. Він любив дивитися на полум'я, бо лише воно дарувало йому відчуття затишку і тепла, заспокоювало, допомагало зосередитися. А ще він згадував Англію, з якої сюди повернувся. Там від допомагав родичам із бізнесом, а тепер вони віддали йому керівництво філіалом у Японії, отож довелося вернутися в Сендай, хоч так не хотілося. У Лондоні все по-іншому – погода, архітектура, люди, яких він не знав і вони не нагадували йому про неприємні події минулого. І ніякої магії, але, по правді кажучи, він за нею трохи скучив. Щоб не загубитися, знову втікаючи від уламків пам'яті, він і влаштувався сюди на роботу, аби хоч чимось відволіктися, але... все пішло геть не так, як би хотілося. І найбільше Янові не давало спокою те, чому він, зустрівши у Академії Міраї, не пішов геть. Щось його затримало і він не міг покищо відшукати причину. Може, то було випробування його характеру, почуттів, перевірка самого себе, а, може, він просто підсвідомо сприйняв це, як ще один шанс.

Дні спокійно пропливали собі один за одним, не приносячи ніяких неприємностей. Навіть Нора – і та десь притихла. Зате Хатае приходив на заняття з таким загубленим виглядом, наче робот якийсь – відчитав лекцію чи провів практичне заняття – все

якось було надто беземоційно. Він був переважно сумний, чи то байдужий. І очі пусті, наче за ними безодня. Таким Міраї його не бачила ще. Очевидно, Нора його так виснажувала. Спочатку дівчині було важко приходити на його заняття, але Хатае поводився так, наче ніколи й не знав її, і згодом Міраї привикла. Та й, зрештою, він сам прийняв рішення припинити стосунки між ними, отож, має те, що має, і Міраї потрібно було лише змиритися з цим, хоч вона й так не дуже вже сильно переймалась. Чомусь вона не була абсолютно впевнена, що щаслива поруч із ним... Плітки студентів навколо її особи швидко вщухли, проте ніхто так і не довідався, чому від Міраї відмовився доктор Хатае Сандервік, а віддали її Янові Сандервіку. Та й із самим Яном у неї якось налагодилась співпраця. Більше він Міраї не грубіянив так, як раніше, навпаки – серйозно зайнявся її навчанням, але все-таки часто виходив із себе, коли злився, якщо у Міраї щось не вдавалося, і в такі моменти вона просто мовчки йшла від нього і поверталась, коли він уже заспокоївся, проте не ображалась ніколи, адже зрозуміла, що такий вже Ян є – непосидючий і трохи неврівноважений. А ще він більше не дозволяв собі нічого зайвого – ні сказати, ні зробити, і це Міраї у ньому стала поважати найбільше. Дивно, але, хоч Хатае і був найближчим до неї у «Єві» і вона йому цілком довіряла, все-таки різниця у віці відчувалась і створювала якусь певну відстань між ними, тоді, коли різницю у віці між нею і Яном вона не відчувала взагалі. Ян ніколи нічого не прикрашав і говорив, як є. Часто це було надто

грубо, зате чесно. Так він і завоював довіру Міраї практично з самого початку. А ще він не любив змінювати свої рішення і був завжди впевненим у тому, що робить, чого постійно не вистачало Хатае. Міраї і не думала ніколи їх порівнювати, адже Ян на відміну від свого кузена був для неї просто особистий викладач...

У свою чергу Ян все не міг розібратися у своїх почуттях. Він теж уже звик до того, що бачив Міраї кожного дня, але щораз змушував себе не забувати, що тепер вона для нього тільки студентка і це допомагало йому тримати дистанцію. Але поруч із нею він не міг думати ні про що інше, окрім неї і скоро ї справді почав забувати, що вона – колишня студентка і наречена Хатае. Та варто було лише на мить згадати, як знову повертався біль і чи то образа, чи ненависть. Одне він собі не міг пробачити – те, що ніяк не наважувався розповісти Міраї, що його із нею пов'язує.

Глава дев'ятнадцята *Англійка*

Минуло майже два місяці відтоді, як Міраї перейшла на навчання до Яна. Вона приходила кожного дня і старанно виконувала всі поставлені викладачем завдання. Дівчина швидко навчилася на відстані переміщувати невеликі предмети, підпалювати із нічого вогонь, змінювати колір речей, відновлювати їх фізичні чи хімічні

пошкодження і навіть трансформувати одне у інше. Також добре освоїла атаку шаровими кулями і навчилась ставити захист – так зване заклинання-щит. Сам захист не є видимим, але недоступний для магії низького і середнього рівня. Простіше кажучи, маги, які не можуть використовувати свої здібності без стороннього джерела енергії, а також деякі маги із природженими здібностями не проникнуть крізь такий щит. Також достеменно вивчила чимало важливих заклинань і способи приготування зілля до них. Основним напрямком вона вибрала саме словесну магію, тобто заклинання – Ян на цьому добре розумівся та і їй подобалось, можна було добре пофантазувати. В чомусь це навіть мистецтво!

- Яне...

- Мм?

- Розкажи мені про себе.

Ян здивовано глянув на Міраї. Вона сиділа в його кабінеті за столом і розписувала формули приготування відновлюючого зілля. Запитавши, просто поклала ручку і приготувалась почути цікаву розповідь.

- І... що ж ти хочеш почути?

Та раптом у двері постукали. Ян, очевидно, нікого не чекав і вони здивовано переглянулись.

- Відчинено!

В кабінет ввійшла світловолоса дівчина із пишними кучерями, підв'язаними ззаду великим бантом, одягнена в коротке сіро-коричневе пальто і закутана об'ємним рожевим шарфом, в зелених

коротких чобітках на високих підборах. Виглядала вона надзвичайно елегантно і вишукано, навіть аристократично.

- Яне! – та дівчина просто сяяла від щастя, розпливаючись у широкій усмішці, і кинулась обіймати його.

- Есс?! – викладач раптом застиг від подиву і витріщився на неї.

- Я так рада тебе бачити! – вигукнула вона.

Міраї приголомшено дивилась на цих двох, особливо на реакцію Яна – він і сам настільки був радий бачити Есс, що такого виразу його обличчя вона ще не бачила. Це її надзвичайно здивувало і вона навіть відчула себе незручно, спостерігаючи їхні обійми. Та зненацька її мозок вибухнув шаленою здогадкою.

«Дівчина його чи що?!» - Міраї сама не могла повірити в те, про що подумала. «Дівчина у Яна?! Це ж на грані неможливого – у такого нахабного і дратівливого егоїста не може бути дівчини, точно!»

Та раптом Ян помітив реакцію Міраї і аж зніяковів.

- О, Есс, познайомся – це моя «особиста» студентка – Юнарагі Міраї... - якимось тремтячим голосом невпевнено сказав він. - М... Міраї, це моя *кузина* із Англії, Екторіна. Я називаю її Есс...

Якусь хвилину Екторіна уважно розглядала дівчину з відкритим ротом.

- Гм... Міраї? – здивовано і захоплено вигукнула англійка. – *Та сама* Міраї?!

- «*Та сама*»? – Міраї ще більше здивувалась не

дуже зрозумілому її означенню і допитливо глянула на викладача.

- Ого, яка ти красуня! – в захваті щебетала Есс.

Ян ніяк не очікував такого від сестри. Він розповідав їй якимось про Міраї, але ж не думав, що вони зустрінуться і Есс уточнить, чи це справді *та сама Міраї*.

- Ем... - Ян знітився. - Ну... я розповідав Есс, що мені дісталась одна з найкращих студенток Академії, на що я не розраховував... - розгублено почав пояснювати він. Екторіна глянула на нього і зрозуміла, що, піддавшись емоціям, сказала не те, що треба, тобто *те*, що Міраї, очевидно, ще не знає.

- Ага, ага! – вона швиденько прикрила брата і добродушно широко усміхнулась.

- О... - Міраї посміхнулась їй у відповідь. - Тоді – приємно познайомитись.

- А ти яким вітром тут?! – здивовано запитав Ян сестру.

- Ах, я приїхала сюди за направленням із Англії, проходитиму практичний курс.

- Он як?! Молодчина. До Ширао?

- Ага! – радісно посміхнулась Есс.

- А чому нічого не сказала, я б тебе зустрів... - вдавано ображено промовив Ян.

- Ну що ти! Міс Мізу відправила за мною авто, отож я дісталась без проблем.

- Ні, ну це не чесно! – він насупився. - Я не так часто тебе бачу, щоб залишати мене задоволення частіше побути з тобою!

- Ем... мабуть, я залишу вас, - Міраї зібрала свої

записники і піднялась, - Яне, зайду вже завтра.

- А... - викладач хотів було щось сказати, та кухня швидко повернулась до дівчини.

- Міраї, давай завтра зустрінемось? Ти ж не проти, правда? Боже, я така схвильована! - захоплено звернулась до неї Есс.

- О, звичайно ні... - щиро усміхнулась Міраї, якій уже сподобалась ця дівчина. Англійка на радощах аж кинулась її обіймати. Міраї це геть спантеличило.

- Ура! Тоді, до завтра! Чекатиму з нетерпінням! - схоже, вона була вкрай щаслива, познайомившись із студенткою брата.

Тільки-но Міраї зникла за дверима, як Есс кинулась до Яна.

- Ти чого не сказав мені, що Міраї твоя студентка?! - пошепки насварилась вона на брата. - І, вона що, *не знає нічого?*!

- Есс, якби ти мене попередила, що приїдеш у Японію та ще й заявишся у Академію, то я б тобі розказав! - роздратовано мовив Ян.

- Але ж я й подумати не могла, що зустріну її тут... - розгубилась вона. - А що Хатае?

- А що Хатае? - перепитав її Ян.

- Ну... вона ж його наречена...

- Вже ні... - Ян сухо перебив сестру.

- Щ.. що?! - ці слова приголомшили Есс. - А що сталося?

- Присядь... - Сандервік важко зітхнув, сів за стіл і понурився.

- То що сталось, Яне? Чому вона на навчанні у

тебе? – Есс умирала з цікавості.

- Він навчав її рік, а потім відмовився.

- Але чому? – кузина ще більше здивувалась.

- Ох, це довга історія... Якщо в двох словах, то – по нього прийшла інша жінка і він не зміг їй відмовити.

Есс просто відняло мову.

- О господи, я знала, що Хатае безхребетний...
- розчаровано протягнула вона і за мить засяяла на обличчі. – Яне... це ж твій шанс!

- Ні! Ні і ще раз ні!! – грізно промовив він, тицьнувши пальцем у обличчя Есс. – Я давно викинув її із голови. Тепер вона для мене лише студентка, закінчу її навчання і «до побачення!»

Екторіна не очікувала такої відповіді і розгублено дивилась на брата.

- Ти ідіот! – розлючено гримнула вона. – Справжній бовдур! Боже, ще гірше, ніж Хатае...

- Годі! Не треба мені твоїх нотацій! Я все вирішив сам і це стосується тільки мене... - Ян вже розсердився на сестру. – Я не заслуговую її... І сказати про те, що *то був я*, не наважуюсь... Уявляєш, що вона скаже, коли про все дізнається?!

- Гаразд, гаразд... - неохоче погодилась Есс і миттєво перемінилась у знову щасливу сестру. – Ну, не злись, я все-одно рада бачити тебе! – і вона широко посміхнулась.

Наступного дня Міраї та Намі зустрілись із Екторіною у коридорі. Янова кузина, як і вчора, світилась від щастя, а коли побачила Міраї, ще більше зраділа і миттю кинулась до неї.

- Знаєш, це може здатись підозрілим... - невдоволено буркнула до неї Міраї.

- Ну годі тобі, не сердься. Просто Ян багато мені про тебе розповідав, от я і чекала нашої зустрічі з нетерпінням... - винувато опустила голову Есс. Міраї добродушно їй посміхнулась.

- Ти така безпосередня... О, це моя подруга Намі Юкі, познайомтесь.

- О, про тебе я теж чула! - вигукнула англійка.

- А? - здивувалась Намі.

- Ян мені розповідав. Я - Екторіна Морріс, двоюрідна сестра Яна. Мене сюди перевели із Англії на два тижні проходити практичний курс, я навчатимусь у Ширао. А ти ж студентка Аято?

- Що? Ти і Хімуру-сенсея знаєш? - поцікавилась Міраї.

- Ага. Коли ми з мамою приїжджали до братів у Японію, то познайомились із Аято і Ширао, отож я добре їх знаю! Ох, я так захоплююсь вами обома! - вона аж зашарілась. - Ви одні з кращих студенток Академії...

- А ти, напевне, одна з кращих у Англії, раз потрапила сюди на практику, та ще й до Мізу-сан. Вона не часто приймає іноземних студентів, переважно їх віддають комусь із звичайних викладачів... - задумливо промовила Намі.

- О, дівчата, давайте кудись сходимо після занять? Звісно, якщо ти не проти, Намі-тян? Міраї ще вчора мені пообіцяла! - благально подивилась на них Есс.

- Авжеж, думаю, Ян мене відпустить...

- А я не знаю, у мене сьогодні багато справ з індивідуального плану, та і Аято-сенсей не такий добрий... - якось трохи розчаровано зітхнула Намі.

- О, Аято! - вигукнула Есс, помітивши професора і миттю підбігла до нього. Він не очікував її появи тут, а тому не міг приховати радісного здивування. Між ними швидко зав'язалась привітна розмова.

Дівчата приголомшено дивились на неї.

- Вона така відверта... У нас же не прийнято так поводитись... - спересердя бурмотіла Намі.

- Ага... Та не хвилюйся. Вона виглядає абсолютно щирою. Мабуть, всі англійці такі. Коли я Яна вперше зустріла, він був такий самий.

- Що? Ти ж казала, що він тобі нагрубівив? - розгубилась Намі.

- Ні, я про той випадок, коли він мене у коридорі знайшов... Як прокинулась, він був так близько і дивився прямо мені в очі. Тоді він здавався...

- Намі! - весело перебила їх Есс. - Я про все домовилась з Аято, так що в тебе сьогодні вихідний!

- Ей, не називай викладачів просто по імені, в нас так не прийнято! - Намі була трохи розгнівана легковажною поведінкою нової подруги.

- Все гаразд, - заспокоїла її Міраї, - Есс же із Англії, очевидно, там все по-іншому.

- Пробачте... - винувато прошепотіла Екторіна.

- Ну що ти, все в порядку. О, запиши мій мобільний. - Міраї посміхнулась їй, продиктувавши

номер, і дівчата розійшлись.

Нарешті заняття закінчились і після обіду дівчата зібрались на прогулянку захоплюючими місцями містечка. Екторіна гуляла із роззявленим ротом і дивувалась найменшим дрібницям. Намі з Міраї доводилось не зводити з неї очей, а то б, напевне, загубилась. Янова кузина виглядала дуже щасливою, що так швидко знайшла подруг, та і сам Сендай, у який вона приїхала, очевидно, дуже їй вже сподобався. Ще б пак! То не столиця, де цілодобово вирує життя, тут спокійно і затишно. Дівчата встигли показати Есс все що могли – кілька японських храмів, католицьку церкву, мавзолей Дзуйходен та усипальницю Датé Масамуне¹⁵, національний парк, парк атракціонів та багато іншого, що тільки можна було побачити у Сендаї.

Зрештою дівчата втомились і вирішили присісти. Намі зникла у пошуках чого-небудь перекусити. Есс, як завжди, не змогла відмовитись від підборів, а тому натерла ноги.

- Тобі треба було взутися у що-небудь зручніше. – співчутливо мовила Міраї.

- Ага... Назад доведеться поїхати на таксі... - Екторіна винувато посміхнулась і раптом наче щось згадала. - О, а чому ти студентка Яна, а не Хатае? Хіба Ширао не знає про те, що ви заручені? – англійці кортіло якнайбільше розпитати у Міраї про

¹⁵ *Дате Масамуне (1567-1636 рр.) – самурай, який жив в кінці періоду Адзуті-Момояма і на початку періоду Едо. Засновник міста Сендаї і покровитель християнства у Японії.*

все і вона зробила, вигляд, наче нічого не знає.

Міраї застигла від подиву. Кожна найменша згадка про Хатае була для неї неприємною і трохи болісною.

- Я запитала щось не те? - Есс зробила розгублений вигляд.

- Ні... все гаразд. Справа в тому, що Хатае відмовився від мене. І тому я перейшла до Яна.

- Що? Хатае відмовився навчати свою наречену?

- Я... більше не його наречена... - опустивши голову, тихо промовила Міраї.

- А? Як це так? - у такому випадку Екторіна мала б перестати розпитувати дальше, але цікавість не дала їй замовкнути.

- Ну... - Міраї не знала, з чого почати. - Колись у Хатае була студентка - Нора, в яку він закохався, та, імовірно, ще досі не забув її. Тоді вона просто використала його і залишила, а зараз повернулась і забрала назад... - обличчя дівчини спохмурніло і вона від болю розчарування прикусила губу. - Я не змогла нічого зробити. Та й не дуже намагалася - таким був його вибір. Отож, мені потрібно просто це прийняти і забути...

- Говориш так, наче ти не так вже й сильно любила Хатае... - хитрим поглядом Есс вп'ялась у саме серце Міраї. Дівчину вкрай зачепили слова англійки.

- Щ... що? - ледь вимовила вона і нервово задумалась. Її серцебиття раптово пришвидшилось, кров глухо відстукувала у голові. «А й справді... Я не

так і сильно засмутилась, коли ми з Хатае розійшлись... Чи ї справді він був для мене лише, як спосіб *утекти*? Невже я настільки сильно зраділа тому, що моїм загадковим женихом виявився саме він? Я справді не кохала його?» - Міраї наче прокинулась. Екторіна лише мовчки спостерігала за її реакцією і насолоджувалась тим, що підштовхнула дівчину до правильної думки.

- Міраї... - вона погладила її по голові. - Напевне, Хатае не той, хто тобі потрібен, якщо у тебе навіть на підсвідомому рівні немає бажання за нього боротися... - останні слова Есс остаточно зруйнували всі сумніви дівчини.

- Дівчата! Ви не повірите, але в одному із кіосків мені вдалось купити дораякі¹⁶! - до них підійшла задоволена Намі. - О, що це з вами? - вона помітила сумне обличчя Міраї.

- Усе добре. - мовила Есс. - Просто Міраї розповіла мені про Хатае.

- А-а-а, он воно що... Давайте швидко перекусимо і повертаємось, уже вечоріє. - спокійно протягнула Намі.

- Ага...

Приїхавши в Академію, дівчата мовчки порозходились по кімнатах. Дивно, але після розмови з Екторіною, Міраї почувала себе надто спокійно. Вона наче й знала про свої справжні почуття до Хатае, але ніяк не могла визнати їх. І ось

¹⁶ Дораякі – вид японських солодоців (вага́сі), що являє собою два бісквіти «кастєлла», а між ними анко́ і паста з бобів а́дзукі.

тепер, коли кухня Сандервіків відкрила їй очі, вона зрозуміла, що насправді не така вже й щаслива була поруч із Хатае. Він був спокійним і надійним, але, як вже відомо, підлим і хитрим брехуном. Наче й поряд, але завжди на відстані. Абсолютна протилежність Яна. Вона розуміла, що настав той момент, коли її почав цікавити теперішній викладач. І саме цього дівчина найбільше боялась і часто забороняла собі роздумувати над особою Яна, проте це майже ніколи не спрацьовувало. Він був цікавий їй – такий простий і чесний. Ця його відвертість найбільше дивувала Міраї, адже як так легко можна говорити людям навіть найважчу правду... А чи, може, з близькими йому він так не поступає? Чи й справді так легше жити? Та все ж таки вона відчувала, що чогось Ян їй не розповів, або вона просто про це ще не питала.

«І це все, що ти знаєш?... Мене твоє життя вже не стосується...», «Та сама Міраї?» - ці фрази здавалися дівчині надто непростими. *«Та сама... Хм... Чого ще я не знаю, Яне...?»* - Міраї відкинулась на ліжко і закрила очі. Голова крутилася від насиченої прогулянки із Екторіною. Вона не бачила сьогодні свого викладача весь день і через це її не покидала думка, що вона забула щось зробити.

Глава двадцята Співпраця

Міраї швидко подружилась із Яною сестрою,

хоч вона і видавалась їй дещо нав'язливою і занадто безтурботною. Вони бачились майже кожного дня, зранку Есс заходила спочатку у кімнату Намі, а потім до Міраї і, зібравши дівчат, весело щебетала щось по дорозі у навчальний корпус, а вони роздратовано поглядали на неї і остаточно прокидалися.

Перший семестр навчання підходив до кінця і наближались зимові свята. До від'їзду Екторіни назад у Англію залишилось всього кілька днів. Та якось Міраї помітила її у дуже поганому стані. Це було дуже дивно, адже Есс завжди була весела і усміхнена, та й рот їй переважно не заткнеш, а тут, схоже, все надто нерадісно. Дівчина була дуже бліда і квола, ступала повільно, а очі були такими, наче крізь них душу витягнули. Міраї налякано підбігла до неї і зауважила на її шиї дивні сині сліди у вигляді химерних звивистих візерунків. Коли вона запитала Есс, чи все з нею в порядку, та, криво посміхнувшись, відповіла «Не знаю...» і упала. Кілька студентів теж це помітили і підняли шум, обступивши дівчат, злякано, але з цікавістю, почали приглядатися до англійки.

- Есс! Есс, що з тобою?! Отямся... - Міраї ледь не плакала, не знаючи, що робити. Вона поверталась із кабінету свого викладача, забравши потрібні їй книги на наступне заняття, але його самого там не було. - Чого ви обступили нас, ідіоти?! Швидше зв'яжіть когось на допомогу!!! - кричала дівчина. Міраї настільки розгубилась, що взагалі не могла придумати, кого ще можна покликати. Вона нервово

витягнула телефон і набрала номер подруги. – Намі, Есс... із нею щось не так... швидше, ми у вестибюлі...

За мить там з'явилась Намі і привела із собою Аято. Учитель побачив сліди на шиї англійки і враз перемінився на обличчі. Це його сильно занепокоїло, але він, нічого про це не сказавши, взяв дівчину на руки і забрав із собою.

- Міраі, швидко приведи Яна! – наказав він.

- Іди з ними! – обернулася вона до Намі.

- Гарзд...

Ввійшовши у кабінет, сенсей швидко поклав дівчину на диван.

- Намі, допоможи мені її роздягнути. Я маю перевірити, що то за плями і доки вони поширились. Швидше, інакше вони розповзуться по всьому тілу і тоді буде важко щось зробити. – вони поспішно заходились знімати одяг із Екторіни. – А тепер принеси щось, щоб її вкрити, сказав, професор, перевіривши тіло дівчини і швидко попрямував до столу, де в нього знаходились різні хімікати. – Де ж він..? Без Яна я не можу нічого зробити...- занепокоївся Аято.

- Що з нею?

- Хтось намагався забрати її сили... - задумливо промовив сенсей.

- Аято-сан... Ти теж здогадуєшся, хто це зробив? – Намі була дещо засмучена.

Професор здивовано поглянув на студентку і спохмурнів. Авжеж, він здогадувався, більше того – знав, що то була Нора.

- Найгірше те, що ми не можемо сказати про це

Ширао...

- Що? Але чому?

- Вона не повірить...

- Але...

- Намі! Кажу тобі – вона не повірить. Ти ж знаєш, хто така Нора, правда? І що через неї відбулося з Хатае та Міраі...

Намі здивувалась.

- То ти знаєш, що це була Нора?

- Я не бачив цього, але то була вона. От тільки Хатае в це не вірить. Та і Ширао теж... Що, як вона знає, але прикриває бібліотекарку..? – здогадка Аято була вкрай несподіваною і між ними запала напружена мовчанка.

- Що тут сталося? – Міраі раптом почула грізний голос Ширао, тільки-но Аято та Намі відійшли. Слідом за нею рішуче ступав Хатае. Він був дещо схвильований. Дівчина застигла, побачивши його, та очі її колишнього викладача дивились на неї і ніби не бачили. Міраі відчула себе незручно поруч із ними, але директор була трохи розгніваною, отож дівчина тремтячим голосом сказала:

- Екторіна... я зустріла її тут і вона несподівано знепритомніла. А ще на її шиї були якись дивні сліди.

Ширао, видно, зовсім не сподобалось почуте і вона ще більш занепокоїлась.

- Де вона? – грізно запитала директор.

- Аято-сенсей забрав її...

Ширао швидко попрямувала у кабінет професора Хімури і слідом за нею поспішив і Хатае.

У вестибюлі вже зібралось багато здивованих і наляканих студентів, які підняли помітний гомін, незважаючи на те, що прозвенів дзвінок про початок заняття. Міраї швидко ковзнула поглядом по розкладу, і побігла в аудиторію, де вів заняття її викладач.

- Яне! - задихавшись, ввірвалась вона. - Екторіна... з нею щось не гаразд...

- Де вона? - Ян пополотнів.

- У Аято... - і вибігла назад у коридор. Слідом за Міраї вибіг викладач і, схопивши її за руку, перемістився просто у кабінет професора Хімури. Коли вони з'явилися, там уже були Ширао та Хатае. Вони стояли над Екторіною. Глянувши на неї, Ян вжахнувся. Він підійшов до сестри, не відпускаючи руку Міраї і гнівно сказав:

- Відійдіть всі, негайно! - а потім повернувся до своєї студентки і прошепотів. - Мені знадобиться твоя допомога. Заплющ очі і нізащо не відпускай мою руку!

- Чим це допоможе? - запанікувала Міраї.

- Просто... довіря мені... - чомусь ці слова здивували Міраї, але вона миттю заспокоїлась. Авжеж, вона довіряла йому, адже на Яна завжди можна було покластися. Викладач міцно стиснув руку дівчини своєю, а другу простягнув над кузиною і його очі яскраво засяяли. Раптом під його ногами на підлозі почали проступати такі ж сяючі візерунки у формі безкінечності, наче з'єднуючи його зі студенткою. Ян тихо, але владно шепотів заклинання, очевидно якоюсь давньою англійською

чи, може, саксонською. Як тільки він почав говорити, візерунчаті плями на тілі Есс теж почали світитися. Чим сильніше і швидше він говорив ті слова, тим швидше почала зникати синява. Міраї відчувала такий бурхливий потік енергії, що їй аж закрутилась голова і пекли очі. Вона здогадувалась, що вони, напевно, сяють, та не могла їх розплющити. Та енергія наповнювала все тіло Міраї, розходилась венами і аж до кінчиків волосся. Таке дивне відчуття – польоту чи невагомості... Нарешті Ян закінчив і вона, відчувши землю під ногами, упала на коліна.

- Все гаразд... я в нормі. – тихо сказала вона і схопилась за голову. Рука, за яку тримав її викладач, теж боліла. Намі підбігла до неї і допомогла підвестись. Хатае теж спробував був щось зробити і ступив крок уперед, та Ширао його зупинила і він лише спідлоба поглядав на Яна та Міраї із боєм, що явно відображався на його обличчі. Очевидно, він шкодував про те, що скоїв і зараз заздирив братаві. Аято лише здивовано роззявив рот. Він вперше бачив таку прекрасну співпрацю і йому на мить здалось, що Ян та його студентка одне ціле, згусток неймовірної енергії, який може перевернути весь світ з ніг на голову. «Вона неперевершена... Я знав, що Ян – сильний маг, але вона... надто цінна...» - Аято заморожено роздумував над тим, як багато пройшло мимо нього у *той* день на розподілі...

Лише Ширао незворушно спостерігала за всім, перебираючи в голові щось своє. Її наче не дуже й стосувалася ця подія із кухнею Сандервіків - директор ніяк не могла скласти *всіх* у єдиний пазл. Її

дивувало, що Хатае так просто відмовився від настільки сильної студентки, проте тішило, що вона не помилилась, віддавши її другому Сандервіку.

- Її потрібно перенести у мій кабінет. – Ян глянув на Аято. – Лише там я зможу щось зробити. Ти повинен піти зі мною – Есс непритомна, тому я не можу просто переміститись із нею. Доведеться йти коридором.

- Звісно, я піду з тобою. – Аято впевнено рушив до дверей. За ним ступила Ширао, а Хатае і не ворухнувся, не зводячи очей із Міраї. Та вона й не помітила того його пригніченого погляду.

Ян узяв сестру на руки і піднявся. Видно було, що Хатае сильно непокоївся не тільки через гармонію між братом і колишньою студенткою, але й за саму Екторіну, проте зробити він нічого не міг, оскільки його спеціалізація не дозволяла цього. Ніяким зіллям без заклинання не можна було б витягнути Есс із цієї неприємності, та і цього було б замало. Потрібна була сильна природжена магія і він такою не володів. Та й життя кухні вже було в руках Яна і Хатае повністю довіряв йому, тому більше й не намагався щось зробити. Тим паче, у брата є сильна підтримка – Міраї. Та саме це його непокоїло найбільше.

- Міраї, ти теж, ходімо. – Ян попрямував із кабінету.

Вийшовши, Аято швидко вгамував цікавих студентів і вони розійшлися. Ширао залишилась у коридорі, очікуючи на Хатае. Коли він з'явився, вона підозріло глянула на нього.

- Хтось на неї полює... Сподіваюсь, ти не знаєш, хто це... - неоднозначно притишила голос Ширао і вони розійшлись.

Після цих слів Хатае відправився у бібліотеку. Тільки переступивши поріг, він, не проявивши ніяких емоцій на обличчі, змусив опуститися всі занавіски і зачинитися двері. Нора, помітивши його грізний вигляд, аж випустила із рук книжку, яку гортала до цього. У залі бібліотеки нікого не було, оскільки в даний час проходили заняття.

- Для чого тобі була потрібна моя сестра? - спокійно, але гнівно запитав він.

- Що? - Нора вдала, ніби не розуміє. - Ти про що?

- Що ти зробила з Есс?

- Хатае... Все гаразд? - вона вдавано схвилювалась. - Щось сталося із твоєю кухнею?

- Годі прикидатися! - Хатае вже розгнівався. Він все-таки сумнівався, що то була Нора, але ішлося про його сестру і він не міг такого пробачити навіть тій, кого любив, до якої був прив'язаний. Вона знала це, а тому використала його сумніви у свій захист.

- Коханий... Поглянь на мене... ти ж знаєш, що я повернулася сюди тільки заради тебе. Хіба я можу поступити так з тобою..? Ти ж любиш свою сестру, правда? А я не маю права й пальцем торкнутися людини, якою ти дорожиш... - вона підійшла до нього майже впритул і, легко торкнувшись, провела рукою по його щоці. Після цих слів Хатае остаточно засумнівався. - Що з нею? Я можу чимось допомогти?

- Ні... Її забрав Ян. Він справиться сам... - Хатае різко розвернувся і байдуже попрямував до виходу.

- А чи не думаєш ти, - кинула йому вслід Нора, - що твоя колишня студентка причетна до цього?

Хатае зупинився і здивовано озирнувся.

- З якою метою? – поцікавився він.

- Ну... можливо навіть для того, щоб всі подумали, що це я. Юнарагі-сан, напевне, ненавидить мене за те, що лишилась такого учителя... - вона грайливо зміряла Сандервіка поглядом. Хатае ще більше спохмурнів, але нічого не відповів і покинув бібліотеку.

Перенісши Екторіну у свою кімнату, Ян поспішно заходився готувати зілля, яке змогло б повернути її до тям і відновити магічні сили. Міраї активно взялась йому допомагати. Вона виглядала дуже схвильованою і засмученою, та старалась зі всіх сил. Ян помітив її наполегливість і бажання допомогти, тож його це дуже радувало і додавало впевненості. Тим часом шкіра Есс стала надзвичайно блідою і Аято, помітивши це, сильно занепокоївся.

- Яне, поспіши... - сказав він.

- Зілля майже готове...

Ще кілька хвилин – і рідина брудно-синього кольору закипіла, утворивши густу блакитну пінку. Ян обережно зняв її з вогню.

- Готово!

Аято взяв приготовлений напій, влив на скельце кілька крапель і поставив під мікроскоп. Кілька хвилин він уважно розглядав їх, тихенько

щось бурмотів собі під ніс, а потім встав і швидко попрямував до дверей.

- Я повернусь за кілька хвилин... - і зник.

Міраї мовчки сиділа на стільці за кухонним столом і нервово стискала кулаки. Від переживання і неприємного запаху приготовленого щойно зілля їй було настільки погано, що аж нудило і крутилась голова. Дівчину чи не найбільше непокоїв випадок із кухнею Сандервіків. Вона настільки звикла до Есс за цей час, що стала вважати її і своєю сестрою теж. Англійка була тим живчиком, який заряджав енергією і позитивним настроєм чи не кожного, хто знаходився поруч із нею. «Напевне, мені без неї було б сумно...» - пригнічено думала вона. Ян з самого початку помітив хвилювання Міраї, та не знав, як можна її підбадьорити.

- Із нею все буде гаразд, не хвилюйся... - тільки й спромігся сказати викладач. Він присів на край дивану, на якому лежала сестра, і ніжно притулив руку до її щоки. У тому, що вона житиме, Ян не сумнівався, але чи зможуть вони повернути її сили, не знав. За мить повернувся Аято і приніс із собою кілька пробірок із потрібними хімікатами. Він сів за стіл, взяв зілля і почав змішувати його із тим, що приніс. Процес тягнувся досить довго, майже десять хвилин. Екторіна виглядала дедалі гірше, із кожною хвилиною втрачаючи свою дорогоцінну енергію. Ян вже сам почав помітно нервуватися.

- Шкода, що я не можу швидше... - з провинною у очах сказав Аято.

Нарешті напій був готовий. Чоловіки

підійшли до Есс і обережно відкрили їй рот та влили зілля.

- Тепер заклинання! – Ян підняв праву руку над сестрою і приготувався. Його очі знов засяяли, а під ногами з'явилося магічне коло. Цього разу він збирався зробити все сам, адже зауважив, що Міраї не в дуже добромому стані, щоб йому допомогти. Та вона раптом швидко підійшла до нього і взяла за другу руку.

- Ні, Міраї, я сам... - він здивовано глянув на неї. Дівчина заперечливо похитала головою.

- Я впораюсь... Просто довірся мені...

Ян аж забув на секунду, яке заклинання мав промовити. Та миттю взяв себе в руки і почав ритуал відновлення. Міраї зосереджено заплющила очі і міцніше стиснула руку Яна. Це додало йому більше впевненості і слова заклинання, які він говорив, злітали з його вуст голосніше і більш владно. Міраї була провідником між Яном та його сестрою, а також деяким бар'єром що захищав потік енергії від відхилення та направляв точно у потрібному напрямку. Та це віднімало багато сил і у самої Міраї.

Нарешті Ян закінчив своє заклинання і магічне коло раптом зникло. Цього разу Міраї не упала. Вона просто нерухомо стояла, широко розплющивши очі і дивилась перед собою. Її очі теж сяяли, до того ж значно яскравіше, ніж до цього. Це вже було не просто слабке мерехтіння, а *повноцінне сяйво* бездонних очей Міраї.

- Ти як? – Ян глянув їй у сяючі очі і здивувався.

- Добре. Цілком. – впевнено відповіла вона.

Ще якусь мить він розглядав те світло у очах студентки, а потім присів біля сестри і, нахилившись над нею, почав пильно приглядатися. Колір шкіри дівчини і температура тіла стали нормальними, плями зникли. Аято розгублено спостерігав за всім, що відбувалося, і думки його перетворилися у суцільний хаос. Але він швидко опанував себе і теж підійшов до Екторіни.

- Схоже, у нас все вдалося... - задоволено вимовив він. - Чи не так?

- Авжеж, але їй потрібно буде кілька днів добре відпочити та деякий час старанно відновлювати свій магічний потенціал... - задумано промовив Ян. Міраї присіла поруч на підлогу, слухаючи розмову викладачів. Вона якось надто добре себе почувала, ніж мала би.

- Я радий, що все обійшлося. Залишилось дочекатися, коли вона отямиться. - Хімура-сан піднявся і потер очі. - Гаразд, я піду.

- Дякую, Аято... - обізвася Ян.

- Ну що ти... - професор посміхнувся і пішов із кабінету.

З якусь хвилину Ян мовчав, а потім обернувся до Міраї.

- Здається, тобі я винен особливе «спасибі»...

- Е? Про що ти, Яне, я нічого такого не зроби...

Та викладач не слухав її. Він узяв Міраї за руку і ніжно поцілував тендітні пальці. Від такої несподіванки дівчина аж завмерла, почервонівши до самих вух.

- Я нічого б не зміг зробити без тебе. Спасибі

тобі, Міраї... - Ян говорив з такою вдячністю, що її серце ледь не вискочило з грудей від хвилювання. Вона розгублено відвела погляд.

- Може, кави..? – несміло запитала вона після деякої паузи.

- Ага...

Міраї підвелась і відправилась за кухонний стіл.

«Що ж ти робиш, Яне..?» - його губи були такими гарячими, що вона й досі відчувала той поцілунок. Дівчина не могла зосередитись і вона подумала, що Ян може почути, як шалено б'ється її серце. Сяк так приготувавши каву, Міраї невпевнено підійшла до нього і присіла поруч та подала чашку.

- Ось... - але викладач й не глянув на неї, заглибившись у роздуми. Швидше за все він думав про те, хто міг вчинити таке з його сестрою, але, очевидно, і Ян, і Міраї знали, хто б то міг бути. Міраї вкрадливо розглядала його зосереджене обличчя. В цей момент він здавався їй просто неймовірно привабливим – ця легка розгніваність лише прикрашала його. Таким сильним магом, можна було тільки захоплюватися і саме ці почуття він викликав у дівчини найперше.

- Яне... ми маємо придумати спосіб, як зупинити цю жінку...

Він здивовано глянув на свою студентку.

- Нора... Чомусь я думаю, що за нею стоїть ще хтось...

Така відповідь була неочікуваною для Міраї. Розгубившись, вона й придумати не могла, хто б то

міг бути.

- Хатае..? – приголомшено припустила вона.

- Не думаю... Скоріш за все цей *хтось* не із Академії... Я просто не впевнений, що вона сама це робить.

Міраї задумалась.

- Якби вона діяла сама, то була б обережнішою?

- Розумієш... Маг-мисливець, коли діє сам, у своїх інтересах – діє так, що годі й підкопатися. А коли діє за чийось наказом, то мусить робити так, як йому виходить, часто наосліп. Очевидно, гонорар за виконану роботу надто високий... - Ян на мить знову замислився.

Його здогадки уже зовсім спантеличили дівчину. А й справді – Нора, як здавалося Міраї, не така вже й безрозсудна. Вона виконує чийсь вказівки – ситуація стає дедалі заплутанішою і підозрілою. Виходить, ця жінка з'явилась в Академії не тільки заради Хатае; що, як вона полює і за здібностями Міраї?

Весь вечір Ян та Міраї просиділи біля Екторіни. Нарешті він, стомившись, схилив голову на стіл і заснув. Кілька хвилин дівчина дивилась на його умиротворене обличчя, а потім підійшла до Есс і присіла поруч. У каміні тріскотів вогонь і дівчина, задивившись на нього, мимоволі поринула в роздуми про те, хто б міг бути спільником бібліотекарки. Та в її стомлену уяву не приходило ніяких нових здогадок. Її відволік ледь чутний стогін

Екторіни. За мить вона відкрила очі.

- Міраї... - ледь чутно промовила вона і посміхнулась.

- Есс, нарешті ти отямилась! – зраділа вона. Міраї нахилилась над англійкою і приклала руку до її чола. – Як ти почувашся?

- Не знаю... добре мабуть. А де Ян?

- Він заснув... Я так рада, що з тобою все гаразд!

- Міраї аж сльози на очі навернулись. – Ти змусила нас добре похвилюватись...

- Пробач... - винувато прошепотіла Екторіна.

Почувши крізь сон розмову дівчат, Ян прокинувся і схвильовано присів біля неї на підлогу, цілуючи руки сестри.

- Люба моя... я так злякався... - пригнічено мовив він.

- Зі мною вже все гаразд...

- Ти можеш розповісти, що з тобою сталося? – запитала Міраї.

- Я... я не пам'ятаю нічого... - дівчина насупила брови, намагаючись пригадати. Ян та Міраї презирнулися.

- Не хвилюйся, я знайду винних, чого б це мені не коштувало! – злісно запевнив він сестру.

Глава двадцять перша *Справжній Ян*

Наступного дня Міраї встала рано. Оскільки то був вихідний, вона вирішила залишитись біля Есс.

Коли прийшла в кабінет Яна, він зустрів її напівсонний на порозі.

- Міраї? Мм... ти чого так рано?

- Сьогодні я доглядатиму твою сестричку! – добродушно посміхнулась вона. – А тобі потрібно відпочити, виглядаєш кепсько. – Міраї пройшла повз нього і присіла біля Екторіни. – Як ти сьогодні?

- Я набагато краще, а от Ян не спав майже всю ніч... – занепокоєно глянула на нього кузина.

- Годі вам, зі мною все в порядку... – роздратовано відповів він і позіхнув. – Я у місто, потрібно дещо купити. – буркнув викладач і почав збиратися.

Коли Ян вийшов із кабінету, Міраї розпалила у каміні вогонь, а потім взялась готувати сніданок. Есс лише мовчки спостерігала за нею. Вона думала над тим, що залишилось зовсім мало часу її перебування у Японії і від цього дівчині стало трохи сумно. Якби ж Ян та Міраї були б трохи ближче, щоб можна було бачитись частіше...

Діставши із холодильника всі необхідні продукти, Міраї прийнялась готувати м'ясо-суп і мідзутакі¹⁷.

- Скоро Різдво... А як святкують його тут? – якимось ностальгічно запитала Екторіна.

- А? Ну... Так як і в Європі, напевне... Ялинка, подарунки... Ми з батьками відвідуємо католицьку

¹⁷ М'ясо – соєва паста; мідзутакі (вид набе) – суп-бульйон із курячого м'яса та овочів.

церкву.

- Справді? Точно, у Сендаї багато католиків...

- Ні, ми живемо у передмісті Токіо. Але там теж є церква неподалік.

Екторіна посміхнулась і змінила напрямок розмови.

- Я сумуватиму за Яном, коли повернусь додому...

Міраї глянула на дівчину. Її завжди цікавило, як у Яна склалися такі чудові стосунки із сестрою. Здавалося, що він не надто любить жінок і поводить з ними надто грубо. Вона підійшла до Есс і присіла поруч.

- Розкажи мені, який він? – невпевнено запитала Міраї і зникла. Англійка здивувалась такому запитанню і знову посміхнулась.

- Як багато ти про нього знаєш? – запитала у свою чергу.

- Ну... Не так вже й багато. Наше знайомство із Яном почалось не найкраще. Спочатку він був абсолютним грубіяном і сказав, що я його дратую і щоб краще не попадалась на очі! – розгнівано відповіла вона.

- А-ха-ха! – розсміялась Есс. – Це в його стилі.

- Але ж він сказав це дівчині, яку зовсім не знав! – обурилась Міраї. – А потім цій дівчині ще довелося стати його студенткою, що йому, очевидно, теж не дуже сподобалось...

- Це не моя таємниця, Міраї, я не можу розповісти тобі все, що знаю... Настане час – і він сам тобі скаже.

Міраї лише розгублено дивилась на кухню викладача.

- Але насправді, - продовжила Екторіна, - Ян зовсім не такий, яким здається. Він надзвичайна людина... - обличчя дівчини засяяло щиро і добродушно. - Насправді він добрий і чесний, хоч дуже часто виходить із себе, проте я знаю дуже мало таких випадків, щоб він накоїв неприємностей. А ще він завжди впевнений в тому, що робить. Сумніви - це не його. Він сильний і завжди прийде на допомогу. Він розумний і завжди дасть цінну пораду. Він може бути надзвичайно ніжним і лагідним, це потрібно лише помітити. А ще він уміє по-справжньому любити... Дівчина, яка колись опиниться поруч, вже ніколи не зможе уявити своє життя без нього. Я так думаю... - Есс говорила все це абсолютно спокійно. Розповідь англійки про брата була такою захопливою, що Міраї аж затамувала подих. Вона знала зовсім іншого Яна і повірити в те, що говорила його сестра, було вкрай важко.

- Ти так добре його знаєш... - тихо промовила вона.

- Не більше, ніж сестра. - посміхнулась Есс. - Я люблю його більше, ніж Генрі чи Хелен, моїх рідних брата й сестру, більше, ніж Хатае... Ми, особливо мама, завжди були його справжньою сім'єю...

- Справжньою сім'єю? - здивовано перепитала Міраї.

- Ага... У Яна немає батьків. А ти не знала?

Дівчина ще більше здивувалась. Тепер, здається, вона зрозуміла, чому у її викладача такий

характер.

- Вони загинули, коли йому було дев'ять років.
- провадила далі Есс. - Яна виховував дядько Вінсент, батько Хатае. Моя мама відчайдушно намагалась отримати опікунство, але дядько одразу все вирішив сам... - вона засумувала, розповідаючи такі нещасливі події із життя кузена. Та за мить знову повеселішала. - Ніхто із дітей Сандервіків, і я теж, не рівня Янові. Я захоплююсь ним, як неперевершеним чарівником і як чудовою людиною. Мало хто знає Яна таким, який він є насправді. І не кожному пощастить дізнатися...

Міраї не могла нічого відповісти, слова наче забулися самі по собі. В це їй справді важко було повірити. Ян рідко був із нею не те, щоб добрий, а їй узагалі привітний. Схоже, все тому, що він втратив батьків у надто ранньому віці і від того його характер скам'янів. А може, вона таки їй справді його дратувала..?

Тим часом Ян пригнічено блукав містом. На вулиці було холодно, та він не відчував цього навіть крізь розстебнуте пальто і с'як-так накинутий шарф. Він просто ішов собі неспланованим маршрутом, не помічаючи безліч людей, які метушилися навколо. Була субота і всі кудись поспішали, максимально використовуючи такий короткий вихідний.

Ян просто не міг знаходитися у Академії, та ще їй Міраї так рано прийшла... Він не хотів її бачити, бо, напевне, просто б не зміг зазирнути у її очі. Всі його думки були зайняті лише нею. Вона -

величезний магічний потенціал. Варто було лише взяти її за руку і він відчув це. І ще те сяйво в її очах. Тільки Ян знав істинну його причину, та не знав, як сказати правду їй і це пригнічувало ще більше. Він відчайдушно намагався викинути Міраї із голови, але це було йому непідвладне. Він хотів забути, як багато вона для нього значить, але не міг. Від всього цього його кров, здавалося, просто закипить.

Хлопець був геть знесилений. Авжеж, вчора він віддав сестрі чи не більшу частину своєї енергії, всю ніч майже не спав і вже добу, як нічого не їв. У нього просто вичерпувався запас сил і він ніяк не хотів, щоб Міраї це помітила. Та раптом задзвонив мобільний. На екрані висвітилось ім'я його студентки. Ян відхилив виклик.

«Дивно... Чим же він такий зайнятий?» - Міраї це навіть трохи розізлило і вона вирішила написати йому повідомлення.

*«Я приготувала сніданок.
Ти ще нічого не їв.
Повертайся якнайшвидше»*

Яна здивувало повідомлення, та за мить він роздратовано набрав:

«Не хочу»

- От же впертий ідіот! - гнівно викрикнула Міраї. - З голоду здохнути захотів?! - дівчина вже почала хвилюватись, адже вигляд у викладача був не

найкращий, коли вона прийшла. Есс лише задоволено хихикнула.

- Може, спробувати мені? - запропонувала вона.

- Ні! Я подзвоню ще раз! І до тих пір, поки він не візьме трубку! - Міраї блискавично набрала номер Яна.

- Ей! Це вже неповага до моїх стара...

- Я буду за мить... Просто... не могла би ти піти..?

Якусь хвилю дівчина просто не могла вимовити ні слова.

- Як скажеш... - Міраї кинула трубку і, взявши свою сумку, мовчки накинула пальто і попрямувала із кабінету.

- Куди це ти? - кинула навздогін Есс, та вона і не слухала її. Образа стиснула горло і на очі набігли сльози. Зі всім цим змішалась і злість. Міраї розлючено грюкнула дверима і швидко попрямувала у гуртожиток. Ввійшовши, вона обперлась спиною на двері своєї кімнати і знесилено сповзла додолу.

За хвилину у кабінет повернувся Ян. Сестра розчаровано глянула на нього спідлоба.

- Коли ти вже наважишся сказати їй правду? - запитала вона. Ян лише промовчав у відповідь і сів за стіл, опустивши голову. Есс встала із своєї постелі, підійшла до брата і обняла за плечі. - Якщо ти не можеш цього зробити, то просто залиш це місце... Не варто мучити вас обох.

Ян стиснув кулаки і злився сам на себе. Він не міг цього зробити. Не міг сказати Міраї.

- Боїшся, що вона не прийме тебе таким?

- Годі вже, Есс! – не витримає він. – Хіба зможе вона пробачити мені?! Я відняв у неї два роки життя! Цілковито справедливо, що вона вибрала іншого... І це, імовірно, не найбільше покарання за те, що я накоїв! – Ян був у розпачі і безвихідь гнітила його із кожним словом все більше і більше. Тепер він остаточно заплутався у своїх почуттях. – Я не знаю, що робити...

- Тоді повертайся у Англію. – спокійно відповіла кузина. Ян здивовано глянув на неї. – Ні? То збери свою відвагу і зроби, що мушиш! Краще шкодуй про те, що таки зробив, ніж про те, що не зміг!

Він задумався. Екторіна була права – справді, скільки вже можна втікати від самого себе..? Легше від того не стане.

- Тоді... - Ян піднявся і вдячно посміхнувся сестрі. – Треба попросити в неї пробачення... Я повернусь за кілька хвилин.

Скільки пройшло часу, як Міраї отак просиділа під дверима, вона не знала. Лише в кімнаті помітно потемніло. Вона глянула на годинник і зрозуміла, що заснула і проспала аж дві години. Вона почувала себе зовсім втомленою. Та раптом згадала, що сказав їй Ян по телефону. «От негідник!.. Я ж не для себе старалась...» - розчаровано подумала вона і заледве піднялась.

Недбало скинула із себе пальто і упала на ліжку. Пригадалися слова Есс із розповіді про справжнього Яна...

«Якщо добре придивитись... то він не такий вже й поганий. Я встигла помітити у ньому всі ті хороші якості, про які почула від його сестри. Ян і справді чесний, іноді аж занадто... Добрий і турботливий. Іноді він навіть посміхається, та й до мене наче став відноситися інакше... Але що із ним сьогодні? Угх, дідько!» - Міраї злилась за те, що Ян недавно так їй нагруб'янив, але не більше. Ображатись вона не могла, бо чула у голосі вчителя, що щось його пригнічувало. Напевне, саме через це він і попросив її піти. Або просто сам не хотів показуватись...

Пролежавши так десь з півгодини, Міраї відчула голод. Тільки-но вона ввійшла на кухню, щоб заварити чай і понишпорити у холодильнику за швидким перекусом, як у двері її кімнати постукали. «Хто б це міг бути..?» - здивувалась дівчина. Вона нікого не чекала. Міраї відчинила, але за дверима нікого не було. Та раптом помітила на підлозі перед входом невеличку коробку. Здивувавшись, виглянула у коридор і роззирнулась - нікого. Тоді глянула вниз по сходах - теж пусто. Піднявши її, дівчина повернулась назад у кімнату і пішла на кухню. Поклавши ту коробочку на стіл, вона обережно підняла кришку. Всередині лежали вишукані цукерки, акуратно поскладані в кілька рядів, а поміж ними - невеличка записка. Міраї розгорнула папірець.

«Пробач мені. Я такий ідіот...»

Повільно пробігши очима по рядку, вона посміхнулась. Насправді, було приємно отримати таке солодке вибачення. Навіть на душі полегшало. Міраї взяла свій чай і скуштувала одну цукерку. На смак вона була просто божественною. Потім ще одну, і ще, і ще...

«Рамбутан... То он як вони виглядали..! Отже, я справді вгадала тоді усі цукерки?» - задоволено смакувала дівчина. Зненацька вона встала з-за столу і вийшла у кімнату, щоб узяти телефон. За секунду вернулась і швидко наклацала кілька слів.

*«Дякую за цукерки.
Я не злюсь, але ти
й справді ідіот!»*

Надіславши повідомлення, вона зникла. Чомусь, *ті* цукерки із рук Яна були солодшими...

Янова кухня на диво швидко одужала. Її знову можна було зустріти усміхненою і радісною. Як завжди. Та, на жаль, до її від'їзду залишився всього один день.

«Хм... Та що ж вона ніяк не здохне, ця Юнарагі?!» - роздратовано гадала Нора, побачивши у коридорі Міраї поруч із знову щасливою Есс. Що вона не намагалась зробити, завжди знаходився хтось, хто рятував це «нікчемне дівчисько».

Бібліотекарка зрозуміла, що в неї надто сильний захисник. З таким краще не тягатися. Що гірше – перед нею стоїть завдання здихатися Міраї, але вона вже скільки не намагається, нічого не виходить.

«Як не крути – тут потрібен серйозний план... Я маю спіймати її за межами Академії, при чому – саму, інакше *цей* знову мені завадить...» – розмірковувала рудоволоса. Залишилось лише дочекатися, коли англійка повернеться додому, адже, поки вона тут, і Ян, і Хатае вкрай насторожені. Та і до самої Міраї легше підібратися, коли вона сама. Треба тільки почекати.

І от настав день від'їзду Екторіни. До Різдва залишався лише якийсь тиждень і це не давало Міраї спокою. Чи не вперше в житті вона не хотіла проводити його вдома. Найгірше було те, що батько обіцяв запросити в гості Хатае та його батька і від цього дівчині хотілося померти. Ось уже кілька днів Есс щебетала про те, що вона не може дочекатися зимових свят. Зайва згадка про Різдво і наближення канікул пригнічувала Міраї і настрої дівчини помітно погіршувався, та ні Янові, ні його кузині вона нічого не розповіла.

Уже в аеропорту Есс запитала Міраї, чому вона така невесела, але та лише байдуже відмахнулась, мовляв, нічого такого, проте Есс миттю сама назвала причину, попавши просто в яблучко.

- Ти не хочеш святкувати вдома, я правильно зрозуміла? – тихо запитала англійка подругу. Ян

ішов за кілька кроків попереду, тому вона намагалась говорити так, щоб він цього не чув.

- Угу... - засмучено промимрила Міраї.

- Ти не зобов'язана провести всі канікули вдома...

Міраї зацікавлено поглянула на Есс.

- Що ти маєш на увазі?

- Можеш відсвяткувати у когось із друзів, наприклад... - хитро посміхнулась вона. - Приїжджай до мене у Англію, а?

Така пропозиція приголомшила Міраї.

- Що?! Як я це зроблю? І що батькам скажу?

- Слухай...

- Ні-ні-ні! - перебила вона Екторіну. - Справа в тому, що батько пообіцяв запросити Хатае... Він ще нічого не знає, а я ще не придумала, як вийти з цієї ситуації, та якщо спробую втекти із дому на Різдво, прикрившись гостюванням у когось із друзів, це буде підозріло... - після деякої паузи дівчина розчаровано продовжила. - Я повинна придумати щось інше. При інших обставинах я б не відмовилась! - Міраї спробувала посміхнутися.

Есс нічого не відповіла. А от Ян почув розмову дівчат і такі проблеми студентки його трохи схвилювали. Десь підсвідомо у нього виникало почуття, яке можна було б назвати ревністю, хоч він цього й не підозрював, але подумав, що повинен якимось допомогти Міраї, хоча б просто порадою.

- Потурбуйся про неї... - шепнула Екторіна, обійнявши брата на прощання. Ян лише ствердно кивнув.

- Я сумуватиму за тобою... - протягнула Міраї, коли Есс підійшла до неї.

Англійка добродушно посміхнулась і всунула щось Міраї у руки.

- Що це? – запитала вона.

- Це магічний оберіг. Він допоможе тобі навіть у найбезвихідніших ситуаціях.

- Але як? – Міраї здивовано роздивлялась його. Оберіг був схожий на кристал яскраво-блакитного кольору на срібному ланцюжку. Такого блакитного, як її очі.

- Ти зрозумієш, коли настане час. Ну, мені пора! Не сумуйте тут без мене! – захихотіла Есс і попрямувала до телетрапу.

Повертаючись назад у Академію, Міраї одягнула на шию отой талісман і, як тільки вона це зробила, він яскраво засяяв на кілька секунд.

- О! Він одразу тебе прийняв. – зауважив Ян. – Тепер точно оберігатиме... - і посміхнувся.

Глава двадцять друга Різдво у Лондоні

Минуло два дні, як Екторіна повернулась у Англію. Міраї настільки до неї звикла, що тепер відчувала себе вкрай самотньою. Есс була тією людиною, яка могла зрозуміти її з півслова. Наче думки читала. А ще вона трохи заздрила Яновій кузині, адже їй пощастило добре знати його справжнього, чого ніяк не вдавалося Міраї.

Сьогодні вона сиділа у кабінеті свого викладача і практикувала приготування зілля, з допомогою якого можна трансформувати предмети. Цей процес вимагав багато зусиль і тренувань, щоб навчитися його правильно приготувати і використати. Вона промучилась майже дві години над ним, та рідина все не ставала такого кольору, як треба.

- Я втомилась... - вона знесилено сіла на стілець і поклала голову на стіл. - Чому у мене нічого не виходить?

- Ось так одразу у тебе нічого і не вийде. Просто заспокойся і зроби перерву. Може чаю чи кави? Сьогодні я купив непогане шоколадне печиво, коли був у місті. Думаю, тобі мало б сподобатися.

- Ага... - байдуже протягнула Міраї. - Та навряд чи воно допоможе мені приготувати те кляте зілля!

Ян розсміявся. І раптом згадав дещо.

- Які у тебе плани на цьогорічне Різдво? - поцікавився він.

- Чому ти раптом про це запитав?

- У тебе на лобі написано, що ти якось не надто його чекаєш...

- Справді? - вона розчаровано опустила голову.

- То як тобі ідея із Англією? - Ян обперся руками на стіл і пильно подивився їй у очі.

- А? То ти все чув тоді в аеропорту? - розгубилась дівчина і знітилась.

- Авжеж чув! Есс не вмiє тихо говорити. То що скажеш?

- Я не можу цього зробити, навіть якби й хотiла. - буркнула. - Та й зрештою, я що сама туди поiду..?

На хвильку Ян замислився, очевидно, прокручуючи в голові наступну фразу.

- Зi мною... *Поiдеш зi мною..?*

Мiраi здивовано втупилась у Яна i аж рот роззявила вiд такого несподiваного запитання.

- Нi, нi! Ти що?! - вона заперечливо похитала головою i зашарiлась. - Я не можу... Що я батькам скажу?

- Я пожартував. Забудь. - вiдмахнувся Ян.

«Що... Що це за жарти такі?!» - дiвчина нервово перебирала в голові причини, чому вiн так сказав. Викладач спочатку уважно дивився на її реакцію, а потiм не витримав.

- Годi вже, Мiраi! Що вiдбувається? Я намагаюсь тобi допомогти, але навіть не знаю, чому! - вже трохи розсерджено сказав вiн.

- Бо мiй батько обiцяв запросити в гостi Хатае та його батька... - випалила Мiраi.

Ян здивовано глянув на неї, а вона винувато опустила голову i стиснула її руками. «Угх... I нащо я це сказала..?» - дiвчина боялася навіть глянути на нього. Та зненацька Ян засмiявся.

- Що ж тут смiшного...? - Мiраi розгубилась.

- Вибач, вибач... Просто... Хатае iнодi досить дивно себе поводить, але ж вiн не настiльки дурень, щоб прийти. Ти так не думаєш?

- Е-ем...

- Послухай, - розсудливо продовжив він, - це ж за його ініціативою ви розійшлись, правильно? - Міраї ствердно кивнула. - Отже, який йому сенс з'явитися у тебе вдома? Ніякого. Тобі не потрібно перейматися дурницями - він все вирішить за тебе. І я навіть упевнений в тому, що він назве твоєму батькові іншу причину.

Дівчина задумалась. Ян мав рацію і швидко зміг її переконати, отож за якусь хвилину вона заспокоїлась. Він помітив це і жартома погладив її по голові, скуйовдивши волосся.

- Тобі личить, коли ти посміхаєшся... - додав він. Дівчина ще більше почервоніла і відчула, що її очі засяяли. Оберіг, який подарувала Есс - теж, відреагувавши на це, і Міраї трохи злякалась. Зненацька дівчина ухопилась за голову, міцно зажмурившись, і застогнала.

- Угх... Боляче..! Яне... що відбувається..? - та за мить відпустила. Вона просто дивилась уперед широко відкритими очима і наче нічого не бачила. Ян узяв її обличчя у долоні стривожено зазирнув у її очі. Раптом його очі теж засяяли у відповідь і він завмер. Якусь хвилину хлопець дивився на неї і сам не міг зрозуміти, що відбувається. В її очах він бачив таке, від чого холонула кров у його тілі. Те, що важко було навіть уявити, навіть придумати таке неможливо було... Та ось очі Міраї перестали сяяти, але від тих моторошних картинок Ян не зміг і поворухнутися.

- Що сталося..? - налякано прошепотіла дівчина, розглядаючи зблідле обличчя викладача.

Він аж здригнувся, почувши її голос, і відвернувся. У голові все перевернулося.

- Ненадовго я побачив... у твоїх очах... - і враз замовк. - А, нічого... Нічого такого.

Бо як розповісти їй, про те, що побачив, Ян не знав.

Перший навчальний семестр добіг кінця. Уже останні два навчальні дні Яна не було - святкувати Різдво він відправився у Англію. А от Намі украв Хімура-сенсей - вони разом поїхали на північ, що дуже здивувало обох дівчат. Натомість саму Міраї вдома чекав надто несподіваний сюрприз.

Повернувшись із занять останнього навчального дня, дівчина хутко спакувала валізку і викликала управляючого їхнього будинку Рюске, щоб він її забрав. Після слів Яна вона їхала додому спокійно, та в глибині душі все-таки трішки хвилювалась. Вдома відчувався дух Різдва і пахло медовими пряниками.

- Доню! - мати ледь не розплакалась від щастя, побачивши Міраї і кинулась її обіймати. - Я так давно тебе бачила. Ти змінилась... чи що..?

- Правда? - розгублено запитала дівчина.

- То як твоя Академія? Як Хатае?

Як же неприємно їй було знову чути це ім'я.

- Ем... Усе добре. - вона вдавано посміхнулась.

- Із навчанням у мене все гаразд, я вже багато чого вмю. Хочеш, почакую тут трішки? - жартівливо мовила Міраї.

- Ні, ні! Ніяких чарів вдома! – суворо наказала Юнае. – Ти ж знаєш – ми з твоїм татом не прихильники магії.

- Мам, заспокойся, я пожартувала! – і вони обоє розсміялися.

Невдовзі із роботи повернувся батько Міраї. Тільки-но ступивши за поріг, він помітив доччину валізку і весело гукнув:

- Надумала ховатися від мене?!

- Тату! – радісно викрикнула Міраї, вибігши із кухні. – Як ти?

- Краще не може бути – нарешті мої кохані дівчата поряд! – задоволено сказав Такаро-сан і додавив. – У мене для вас є кілька цікавих новин...

Коли всі зібрались за вечерю, батько витягнув із портфеля конверт.

- Я зв'язався із Вінсентом. Вони не приїдуть на Різдо.

«І слава богу!» - полегшено зітхнула Міраї. Наче камінь з душі впав.

- Е-е?- розчаровано протягнула мати. - Чому це?

- Не знаю. Вінсент сказав, що його син не зможе через свою роботу. Натомість, я спланував наші вихідні трохи по-іншому. - він поклав на стіл той конверт.

- Що там? – поцікавилась Юнае і відкрила конверт, витягнувши із нього кілька авіаквитків.

Кілька хвилин вона читала, що там написано, а потім здивовано глянула на батька, та він лише

задоволено посміхався. Міраї ледь не вмирала від нетерплячки.

- Ей! Може ви мені розкажете?

- Це так несподівано... - сказала мати і аж засяяла.

- Та що ж там?

- Це білети на рейс до Лондона. - спокійно відповів батько.

Оце так несподіванка! Міраї аж оніміла від почутого.

«Лондон... Лондон! Як же це так? Вони наче знали... Так має бути?» - від хвилювання у дівчини затремтіли руки. Вони ніби чекають її там: Есс запропонувала відсвяткувати Різдво у Англії, Ян запитав, чи не поїде Міраї туди із ним, а коли вона відмовилась, квитки на літак до столиці Об'єднаного Королівства приніс батько...

- То що скажеш, любя? - Такаро повернувся до дочки, вивівши її із роздумів. - Ти що, не рада?

- А-а... Ем... «Що я маю відповісти?!»

- О, вона просто приємно шокована! - радісно вигукнула Юнае. - Це вперше ми святкуватимемо зимові свята закордоном, от і розгубилась. Думаю, можемо пакувати валізи! Ох, Англіє... - зі щасливим виглядом мати попрямувала із кухні, напевне, в свою кімнату таки збирати речі.

- Ми вилітаємо завтра. Не барись! Щоб із самого ранку вже була готова. - докинув батько і, взявши свою газету, відправився у гостьову почитати перед каміном.

- Ага... - Міраї все ще не могла прийти в себе. «Хоча... Та, звісно, це краще, ніж Різдво із Хатае...» - заспокоїла вона себе і встала з-за столу.

На ранок наступного дня Міраї прокинулась дуже скоро, та батьки, очевидно, ще швидше і вже активно метушилися.

- О! Доброго ранку, доню! Готова? - мати виглядала такою жвавою, захоплена поїздкою у Англію.

- Ммм... Я зібрала валізку, але сама ще навіть не прокинулась добре... - пробурмотіла вона.

- Хм... Ти засмутилась від того, що святкуватимеш без свого нареченого? - хитро запитала Юнае.

Та Міраї якось зовсім не Хатае хвилював. Вона роздратовано скривилась і хотіла сказати щось на кшталт «та кому він потрібен!», але вчасно стрималась і промовчала. Вона все ще не могла зрозуміти, як так сталося, що вона проведе канікули саме в Англії. «Що ж поробиш..? Варто буде зв'язатися з Есс!» - думка про те, що вона знову зможе побачити цю веселунку підняла дівчині настрій і вона вирішила, що, насправді, все склалося просто чудово.

Уже по дорозі в аеропорт Міраї запитала батька, чому це він так надумався відсвяткувати Різдво у Англії, адже він дуже рідко порушував традиції сім'ї. Та він відповів, що насправді то було не його рішення - квитки і готель оплатив хтось із

його партнерів із Лондона в якості подяки за проведеному роботу, отож він не зміг відмовитися.

Після тривалого перельоту Міраї з батьками нарешті опинились у Лондоні. На виході із терміналу їх вже чекало таксі. Лець минувши знаменитий Біг-Бен і Трафальгарську площу, водій зупинився біля готелю Роузвуд Лондон. Дівчина вийшла із авто і розирнулаь. Екстер'єр готелю, витриманий в класичному англійському стилі, виглядав вкрай розкішно. Таксі, що їх привезло, в'їхало у невеличкий дворик перед головним входом, де у великих горщиках росли декоративні обстрижені деревця, яких не зустрінеш у Японії. На вигляд вони були, наче величезні зелені гриби. Зайшовши всередину, Міраї здивувалась ще більше – вестибюль із мармуровими стінами і мармуровими різьбленнями на тих стінах, величезна люстра посередині, що виблискувала всіма барвами веселки, і, навіть, підлога із мармурових плит – все довкола було таким вишуканим, що можна було б подумати, особливо тим, хто в Лондоні вперше, ніби це Букінгемський палац. До них миттю підійшов консьєрж і повів у номер. Всередині все було виконано в такому ж стилі і витриманих коричневих та молочних відтінках. Всі меблі були із темного дерева, теж із різьбленими елементами, як і стіни у вестибюлі та коридорах, а також у прихожій стояла ялинка, прикрашена червоними та сріблястими кульками. Дівчина подумала, що у її батька надзвичайно багаті партнери, якщо організували

для їхньої сім'ї такі шикарні апартаменти. Та все-одно вона не розуміла, що робитиме тут аж п'ять днів – батько весь час потратить на свої ділові зустрічі, а їм із мамою доведеться розважати себе самим. По магазинах гуляти чи що?

«Ех, нудьга смертельна!» - вона пригадала собі слова Намі. Міраї здавалося, що вона вже починає заздрити подрузі, у якої свята пройдуть набагато цікавіше і романтичніше, ніж у неї. Та все було не так вже й погано. Дівчину тишила думка, що її обійшла стороною зустріч із колишнім нареченим, чого вона найбільше боялась. Ян був правий, коли сказав їй не перейматися, бо ситуація така, що вирішиться сама по собі... «Ян...» - вона мимоволі пригадала свого викладача. Невже він і справді думав, що вона поїде у Англію? Та як не парадоксально, але вона таки тут. Отже, якщо він запитував її про це, то, може, і сам тут? Авжеж, це цілком реально, адже Есс сказала, що вони – його справжня сім'я, а з ким ж іще провести Різдво, як не зі сім'єю?

Та раптом Міраї розізлилась сама на себе. «Агрр... і чого це я думаю про нього?!» - і тут спіймала себе на думці, що останнім часом її голова зайнята лише одним. «Що ж у ньому такого?» - дівчина спробувала знайти пояснення. «Він грубіян, часто невірноважений і легко виходить із себе. То він їй посміхається, то наговорить зайвого і вибачається цукерками... Але він і справді добрий, чесний та відвертий. Він завжди допоможе і завжди заспокоїть. Завжди дасть чудову пораду...» - від тих

роздумів їй стало ще гіркіше на душі. Вона лягла на ліжко і зажмурилась. Все, що вона могла бачити із закритими очима зараз – це те сяйво Янових, таке яскраве і чисте. Як і сама його душа.

«То он воно що... я просто самотня, коли за межами Академії... Всю мою пустоту заповнює він...» - Міраї усвідомлювала, що сумує за своїм викладачем. З її очей самі по собі котилися сльози і вона відчувала себе так нікчемно, що навіть не спромоглася їх витирати.

«Боже, за що це мені... як так вийшло? І що я тепер маю робити? Я не можу навіть нікому розповісти про ці почуття... Та це вже смішно просто! У мене що, манія на викладачів? Я ненормальна..? Ах, я таки ненормальна...»

Ранок наступного дня для дівчини був вкрай паршивим. Вона довго не могла заснути, копаючись у собі, і через це так і не відпочила, як слід. Батьків у номері не було. Тато швидше за все кудись по роботі зник, а мама попрямувала оглядати готель.

- Алло, мам?

- *Доню, ти вже прокинулась?* - Міраї почула веселий материн голос.

- Де ти?

- *Я спустилась на перший поверх, тут чудовий ресторан і смачні сніданки. Тобі б теж не завадило перекусити.*

- Не хочу...

- *Все гаразд? Ти добре себе почуваєш?*

- Не хвилюйся. Я піду прогуляюсь, роздивлюсь трішки Лондон.

- *E-e? Сама? Ти ж можеш заблукати!*

- Мамо, я добре знаю англійську, отож якщо що – запитаю перехожих. Або ж тобі подзвоню...

- *Ну гаразд... але довго не ходи!*

Міраї швидко накинула пальто і вийшла із готелю. Куди іти – хто його знає... Інтуїтивно вона повернула вправо і попрямувала, куди вела дорога. Добре, що на її мобільному був доступ до інтернету, так що в разі чого – *gugure!*¹⁸

Настрій у дівчини був не найкращий. Загалом, як і погода в Лондоні – снігу на вулицях було мало, натомість у повітрі висів важкий туман, від якого ставало тяжко дихати і одяг та волосся здавались вогкими. Вона проблукала містом кілька годин і таки справді загубилась. Але чомусь це Міраї геть не турбувало. Їй було про що подумати і переосмислити, отож вона мало цікавилась тим, що навколо – людьми, архітектурою, пам'ятниками, які вона час від часу минала... Все було таке сіре і вицвіле, що навіть Токіо зі своїми штучними вогнями чи тихий Сендай здавались і то райдужнішими...

Мимоволі вузький тротуар привів її до якогось невеличкого парку, де було досить багато людей. Навіть більше, ніж на тих вуличках, які вона проминула. Тут наче починалась окрема цивілізація

¹⁸*Gugure!* – в перекладі з японської – «Проугли!» (спосіб пошуку інформації в інтернеті за допомогою системи «google»)

– посеред того скверику алея переходила в невеличку круглу площадку, в самому центрі якої стояла розкішна висока ялинка, а навколо метушилось дуже багато дітей із своїми батьками і майже в кожного в руці був великий різнобарвний льодяник.

«Тут точно своя особлива атмосфера...» - байдуже подумала Міраї і спробувала пройти повз всю цю метушню, як раптом її зупинив хлопець із розмальованим обличчям. На кого чи що він був подібний, дівчина так і не зрозуміла. Хлопець поцікавився, чи вона говорить англійською і Міраї ствердно кивнула. Після цього він представився їй і пояснив, що він і ще кілька його друзів неподалік – волонтери, які ось-ось мають зустріти тут невеличку групу сиріт із дитячого будинку. Їх приведуть сюди, щоб вони отримали подарунки від різних благодійних організацій і трішки погралися із дорослими. Тобто, із цими трьома волонтерами і всіма бажаними. Спочатку дівчина хотіла відмовитись, адже зовсім не мала настрою розважатися тут, та потім згадала, що різдвяний час – час чудес і тим знедоленим маленьким діткам треба подарувати найтепліші емоції і показати всю чарівність цього прекрасного свята. Отож, вона погодилась.

За кілька хвилин звідти, звідки вона прийшла, з'явилась невеличка група дітей. Всі вони йшли на диво спокійно, по двоє тримаючись за руки. Той балакучий хлопець швидко підійшов до малечі і заходився розпитувати їх, чи знають вони що за

свято таке – Різдво і що воно означає. А ще він запитав їх, чи знають вони якісь пісеньки і діти одногосно почали наспівувати. Двоє інших волонтерів звідкілясь привели Санту і притягнули кілька мішків із подарунками. А ще вони надягнули на себе маски добрих звірят, одну таку ж дали і Міраї і почали веселити дітей. Здійнявся шум і гамір, діти реготали, пищали, тицяли пальцями, штовхались і знову верещали, бігали навколо волонтерів, Міраї і ще кількох бажаючих, що теж надягнули маски і чудернацькі шапочки та приєднались до радісної компанії. Спочатку у дівчини з'явилась ідея використати трошки магії, щоб ще більше повеселити і зацікавити малечу, а також можна було б чудово показати, що на Різдво і справді стаються дива, проте одразу згадала, що тут не тільки діти, але й дорослі, які точно не зрозуміють її фокусів. Отож вона вирішила, що обійдеться і тим, що може без магії. Кінець кінцем вона ж не якийсь відлюдько, що не знає, як із дітьми поводитись!

Нарешті діти нагralись досхочу, отримали свої подарунки, волонтери подякували Міраї за співпрацю і всі порозходились. Дівчині знову стало сумно, проте на душі було значно легше – діти такі безпосередні і прості! Вона ще кілька хвилин постояла там, дивлячись їм услід і розмірковуючи, куди б ще податися. Подумала і вирішила перейти той скверик до кінця і глянути, що там. Алея вивела її на набережну Темзи. Вигляд звідти був прекрасний – весь протилежний берег наче на долоні. Ріка була вкрита кригою і по поверхні то там,

то там снувало трохи народу. Міраї недовго поспостерігала і знову поринула в роздуми. Її радісний настрій наче вивітрився в один момент. Довкола прогулювалось дуже багато, як їй здалось, закоханих парочок і всі вони виглядали такими щасливими, що аж тошно ставало від цієї ідилії. Та найгірше було те, що тут, у Лондоні вкрай нудно, якщо не брати до уваги ту негатовну групу дітлахів із сиротинця. Батьки зайняті чимось своїм – тато весь у своїй роботі, мама не може залишити готель в спокої, досліджуючи всі його принади, а сама дівчина блукає вулицями британської столиці у пошуках передріздвяного щастя. До Есс телефонувати вона не збиралась, хоч і дуже хотілося. Вона б точно влаштувала подрузі із Японії незабутні вихідні. Та Міраї подумала, що у неї і своїх клопотів багато, тому не варто нав'язувати їй ще себе. Але попри це вона могла б зателефонувати Янові, та що б вона йому сказала? Він запропонував їй разом полетіти до Англії, та вона відмовилась, але все ж таки опинилась тут. За дивним збігом обставин... Зрештою, доведеться залишити все, як є. Може, в кінці кінців наступні дні не будуть такими скучними.

Міраї глянула на годинник і зрозуміла, що їй вже час повертатися. Вона спробувала повернутися назад тим же шляхом, що й сюди прийшла, та, зрештою, заблукала. Сяк так розпитавши у перехожих шлях, вона попрямувала вузькими вуличками в сторону Трафальгарської площі. Переходячи із провулку в провулок та розглядаючи

брендові магазинчики одягу, міні-кондитерські та інші крамнички, дівчина нарешті прийшла до готелю.

Мама виглядала вкрай занепокоєно. Як тільки дівчина увійшла в номер, мати накинулася на неї із докорами, через те що вона так довго ходила містом, а вони з батьком сильно за неї хвилювались. Міраї лише байдуже промовчала і пішла у свою кімнату, зачинивши двері на ключ. Завтра Різдво, а на душі неймовірно паскудно. Батьки у прихожій про щось собі гомоніли, та вона ї слухати нічого не хотіла. Дівчина лягла на ліжку, скрутившись калачиком, і швидко заснула.

Глава двадцять третя *Чого тільки не буває у Різдво...*

Проспала вона аж до ранку наступного дня, який був нічим не кращим за попередній. Відчувала себе в'яло і пригнічено. Вийшовши із своєї кімнати, батьки вже кудись поспіхом збирались.

- О, ти нарешті прокинулася. А що з твоїм обличчям? – запитав батько, вовтузившись зі своєю краваткою.

- А що з ним..? – повторила Міраї.

- Ну, в тебе наче не Різдво сьогодні...

- Наче не Різдво... - пробурмотіла вона, зачинивши за собою двері ванної кімнати.

- Доню... - крізь двері тихо сказала мама. - Тато організував нам святковий обід у одному хорошому ресторані, отож поспіши.

Дівчина нічого не відповіла. Їй не хотілося нікуди йти, тим більше в місця, де багато людей. Настрій не той і вираз на обличчі теж. Але і відмовитися вона теж не могла - сьогодні Різдво і його потрібно провести в сімейному колі.

Через півгодини прибуло таксі. Ресторан, в який вони приїхали, був не менш розкішний, аніж готель, де вони зупинились. Для них уже був заброньований столик. Міраї одягнула темну сукню, повністю розшиту малесенькими блискітками. Мати теж наче на королівський бал зібралась.

Майже всю трапезу Міраї просиділа мовчки. Навіть не звернула уваги, про що говорили між собою батьки. Юнає лише час від часу запитувала «Правда, доню?», на що дівчина лише монотонно добавляла «угу», а сама і уявлення не мала, про що її питала мати. «Ех... хочу додому... Якби я тільки могла б зустрітися з Есс... Ці вихідні у Лондоні пройшли б інакше...» - гірко роздумувала дівчина, втупившись у майже пусту тарілку.

Нарешті все це помалу закінчилось, і вони вийшли із ресторану. Поки батьки щось невгамовно обговорювали, Міраї прокрутила в голові спосіб втекти від них.

- Ем... Ви не проти, якщо я піду прогуляюсь? - несміло запитала вона їх.

- Хм... Сама? А не загубишся в такому великому місті? – дивно, але вона очікувала, що батькові це не зовсім сподобається.

- Ні. Вчора ж не загубилась. Просто... мені треба побути наодинці...

- Ну гаразд. Ми тоді із мамою теж влаштуємо собі екскурсію. Ти зателефонуй мені, якщо щось піде не так.

- Гаразд... - Міраї була здивована такою спокійною реакцією. Та, звичайно, це її втішило. Вона наугад вибрала маршрут і швидко зникла з батьківських очей.

- Ти впевнений, що можна було її відпустити саму? Я хвилююсь... - занепокоєно сказала Юнае.

- Ти ж бачила – настрої у неї нікудишній. Прогулянка піде на користь. Більше того – Міраї у нас маленька чаклунка тепер. І якщо її ще не вигнали із Академії, то, напевне, її магичні успіхи на висоті. Думаю, вона впорається сама, якщо зустрине якусь проблему. – впевнено заспокоїв її Такаро і вони, сівши в таксі, також десь зникли.

Людей на вулиці було дуже багато. Всі крамнички, кав'ярні та просто будинки сяяли різнобарвними різдвяними вогнями. У повітрі кружляли невагомі сніжинки і все навколо здавалося таким казковим, що дівчина на мить відчула себе маленькою принцесою. Вуличками часто проїжджали такі ж казкові каретки, в які були впряжені білі коні. Майже через кожні сто метрів можна було побачити всяких фей, звірят, гномів, ельфів, сантаклаусів і, навіть, справжніх оленів, біля

яких запрошували зробити фото за вісім фунтів. То тут, то там можна було зустріти продавців різдвяних солодощів – великих цукерок, льодяників, пряників, тістечок та іншої смакоти. Дівчині раптом захотілося того кольорового льодяника, але у кишені вона знайшла тільки єни. Помітивши неподалік обмінник, вона попрямувала туди і, помінявши кілька тисяч єн на фунти, подумала, що вони таки добре наживаються на іноземцях у святкові дні. Та виходу іншого не було – у Англії важко розплатитися японською валютою. Обмінявши гроші, Міраї вже не змогла знайти того продавця цукерок.

«Суцільне розчарування...» - подумала вона про себе і попрямувала далі. За кілька хвилин вона зустріла Різдвяний вертеп – групу дітлахів, одягнених в костюми різних біблійних персонажів. Раптом вони зупинились неподалік і почали розповідати віршики про народження Ісуса. Міраї постояла кілька хвилин, спостерігаючи, вправну гру цих дітей. Коли навколо вертепу почало ставати людно, вона пішла.

Дівчина і далі прямувала, не знаючи, куди. Та, зрештою, спіймала себе на думці, що вся ця поїздка до Лондона, це чудова можливість розібратися в собі і в тому, з яких причин стаються неприємні події, що часто трапляються з Міраї. Неочікувано до неї підійшли дівчата, які впізнали у ній відому японську акторку, про яку сама Міраї вперше чула. Ті дівчата надто голосно говорили, тому до них підійшло ще кілька хлопців і вони теж зауважили зовнішню

схожість Міраї з іншою. Насилу вона змогла пояснити, що вони насправді помиляються і ті розчаровано розійшлись. Після цього дівчина стала помічати - багато хто із перехожих дивиться на неї так, наче вже бачить не вперше, і від цього їй ставало дедалі незручніше. А, може, так було і з самого початку, просто вона звернула на це увагу тільки зараз? Враз Міраї побачила крамничку із вишуканими венеціанськими масками і вирішила купити одну із них. Так, це теж привертатиме не менше уваги, проте навряд чи хтось захоче запитати, з якого маскараду вона втекла. Вибравши одну, що найбільше підходила до її сукні, вона, не роздумуючи, одягла її, чемно протягнула продавцеві, що здивовано на неї витріщився, кілька десятків фунтів і вийшла із крамнички. Справді, багато хто аж озирався їй вслід, та Міраї почувала себе в ній набагато краще, ніж без неї і це, навіть, трохи підняло їй настрій.

Помалу вона, як і вчора, вийшла на набережну Темзи. Тільки тут було набагато красивіше, ніж у тому місці, де вона була раніше. Людей на вулицях не поменшало, проте вона вже встигла звикнути до їх реакції і здивованих поглядів. Аж ось навпроти неї з'явилося двоє хлопців, які зміряли її поглядом і презирнули між собою, а потім почали реготати. Міраї зібралась їх просто проігнорувати, та вони, очевидно, дуже зацікавились її персоною.

- Ей, міс інкогніто! І з якого маскараду ви втекли? – вигукнув один їй услід, коли Міраї мовчки

пройшла повз них. Від такої дурнуватої фрази її аж перекосило.

- Може, покажеш личко? – озвався інший. – Дивись, вона нас ігнорує..!

- Хм, то давай подивимось самі... - знову сказав перший.

Міраї розсерджено обернулась до нього. Хлопець, наздогнавши дівчину, потягнувся рукою до її обличчя, та вона гнівно ударила його по руці.

- Ах ти ж маленьке стерво!.. – розлютився він.

- А ну прибери від неї свої руки! – раптом позаду Міраї почувся чийсь грізний голос. Вона оглянулася і остовпіла. «Не може бути!!!» - дівчина не повірила своїм очам – позаду неї стояв... Ян.

- Що? А ти хто взагалі такий? – нахабно визвірився той незнайомиць і підступив ближче.

- Ти посмів своїм гнилим язиком обізвати дівчину? Та ще й у Різдво? – одним поглядом Ян змусив того хлопця вклякнути перед Міраї. – Проби пробачення, інакше простоїш тут отак до самого Нового року!

- Якого біса?! – злякано промимрив той. – Ти що, супергерой якийсь?! Що ти зі мною зробив?

- Ти що, не чув мене? – розізлився Ян і його очі замерехтіли. – Чи тебе в жабу перетворити?!

- Ні! Не треба жаб! Пробачте мені, міс, я не мав права цього робити! – хлопчина був зовсім нажаханий. Ян змахнув пальцем і той чимдуж кинувся геть.

- Що це ви тут витворяєте?! – за кілька кроків від них стояло двоє офіцерів поліції, які, мабуть, не все бачили, що тут відбулося.

- Тікаймо! – довго не роздумуючи, Ян схопив Міраї за руку і кинувся геть звідти, потягнувши її за собою. Офіцери помчали навздогін. Минувши кілька провулків, вони вибігли на невеличку площадку перед якимось театром і, змішавшись із натовпом, а потім, звернувши у якусь вуличку, змогли відірватись від поліції. Він відпустив її руку і став важко віддихуватись.

- Ох, давно я так... не бігав... - сказав він. – Ну, будь обережна надалі... - хлопець обернувся, щоб попрощатися, та враз приголомшено замовк. Дівчина стояла перед ним уже без маски. Кілька секунд Ян уважно розглядав її обличчя, подумки підбираючи слова.

- Яне...

Раптом він ступив кілька кроків назустріч і обійняв її... Міраї ледь не задихнулась. Чи то від тих обіймів, чи від почуттів, що виривалися із її грудей.

- Скажи ще раз... - він не міг контролювати ні свої емоції, ні слова, не вірячи в те, що бачить її перед собою.

- Яне... - Міраї і сама ледь стояла на ногах. Як так сталося, що вони зустрілись? І що їй робити тепер?

Він нарешті відпустив дівчину і зазирнув їй у очі.

- Поки ти не назвала моє ім'я, я не міг зрозуміти, чому ця дівчина переді мною так схожа

на *мою* Міраї... - схвильовано прошепотів він. Вона аж зникла. - Ем... ну тобто... я мав на увазі «мою студентку»... - Ян і сам знік і відвів погляд.

- Пробач... - тихо сказала Міраї.

- Е? За що? - здивувався він. - І що ти робиш у Англії?

- За те, що не сказала... пробач... Я до останнього не думала, що опинюсь тут.

- Це їй справді несподівано... - Ян виглядав таким щасливим, що Міраї аж незручно стало поряд із ним. Серце шалено билося у грудях і вона не знала, як поводитися далі.

- Кілька днів тому батько, повернувшись із роботи, приніс квитки на рейс до Лондона... Сказав, що їх оплатив хтось із його партнерів, отож він не зміг відмовитися...

- Он як. - спокійно сказав він. - Ти не зв'язалась ні зі мною, ні з Есс, але пішла гуляти сама по Лондону у Різдво?

- Ну... - Міраї розгублено відвела погляд убік. Ян розсміявся. Дівчина заворожено крадькома спостерігала ту його посмішку - він не розізлився, навпаки... «Господи, і що мені тепер робити?! Мій мозок зараз зірветься...» - ця зустріч була для неї такою бажаною і такою несподіваною, що вона не могла заспокоїтися. Всі думки розгубила десь там, по дорозі, втікаючи із Яном від поліції.

Та раптом він знову взяв її за руку і посміхнувся.

- Ти, напевне, змерзла..? Ідемо, десь зігріємось... - і повів її уперед вже злегка засніженою вуличкою.

«Ні... мені аж ніяк не холодно!» - подумала Міраї і, не вагаючись, рушила за ним.

Глава двадцять четверта Заплутані здогадки

Скільки часу вони просиділи у тій невеличкій кав'ярні, ніхто з них і не помітив, лише надворі добряче стемніло. Спочатку Міраї почувала себе трохи незручно, та вже за кілька хвилин зрозуміла, що не повинна показувати Янові своє хвилювання. Зате він поводився якось дуже розкуто і зовсім не переймався тим, що Міраї нічого не сказала про свою поїздку до Англії. Наче цілком очікував цього. Він майже весь час щось розповідав про Лондон і виглядав таким задоволеним, що дівчина не могла відвести від нього погляд. А ще він часто посміхався. То наче був зовсім не той Ян, якого вона знала до цього, але більше схожий на того, якого описала Есс. Хм, може тут, ближче до своєї *сім'ї* він таким і був завжди?

- Ти зігрілась? – він узяв її за руку. – О, тепер тепла...

Міраї зніяковіла. Його посмішка, дотики його рук, таких теплих і ніжних, зігрівали її більше, ніж будь-який гарячий напій. І справді, вона за ним сумувала. Всього кілька днів...

Якщо б хтось запитав зараз, як можна було описати її почуття, Міраї не змогла б відповісти. Чи можна назвати це коханням, вона не знала. Пристрасть? Ні, навіть не так... Швидше за все то було бажання захоплено спостерігати, яким він може бути ніжним і лагідним, попри свою грубу, зухвалу натуру; бажання завжди відчувати його присутність. Розмовляти із ним, слухати його голос, бачити його таку нечасту усмішку, відчувати, як тепло він тримає її за руку.

Та попри все це Ян був надто обережним із Міраї. Він ніяк не міг змусити себе не думати про неї, але почуття все-таки взяли верх. Розумів, що не втратив почуттів до дівчини, і чим ближче вона, тим сильніше його розум опирається. Руки самі тягнулися до неї – торкатися... достатньо просто торкатися.

- Яне... розкажи мені про себе. – невпевнено попросила дівчина.

Він здивувався і раптом згадав, що вже чув від неї це запитання в той день, коли у Академії з'явилась Есс. Тоді він не встиг нічого розповісти.

- Мм... запитуй, що тебе цікавить.

З чого почати, Міраї не знала. Їй хотілося дізнатись все про нього.

- Есс розповіла, що у тебе немає батьків...

- Ага... Мені було дев'ять, коли вони загинули. Мені сказали, що це була автокатастрофа.

- Вони теж володіли магією?

- Спочатку тільки батько. А у матері почали проявлятися здібності набагато пізніше, вже після

їхнього весілля... Я не вірю в те, що їх смерть була випадковою. – Ян спохмурнів і задумався.

- Батько Хатае, Вінсент теж маг... - Міраї говорила так, наче пригадувала щось. – Але у його сина вроджених здібностей немає. А у тебе є...

Такі здогадки Міраї приголомшили його.

- Тебе ж він виховував, чи не так? – продовжила вона.

Після останніх слів дівчини Ян скам'янів.

- До чого... ти ведеш...? – за хвилику він опанував себе і ледве спромігся вимовити.

- Ні до чого... - Міраї подумала, що сказала зайве, але ця думка не покидала її ще відтоді, як вона розмовляла з Есс. Ян уважно глянув на неї, очікуючи, що вона продовжить, але дівчина мовчала і він, насупившись, відвернувся убік.

- Думаєш... що Вінсент навмисне усиновив мене? – задумано промовив він.

Вона нічого не сказала. Не хотіла наптовхнути його на якусь неправильну думку.

- Але для чого... - з Янових вуст зривалися думки вголос.

Міраї таки не витримала і невпевнено прошепотіла:

- Щоб... контролювати твою магію...

Він вражено дивився на Міраї. На обличчі дівчини виднівся легкий гнів. Раптом всі його думки, здогадки та підозри – все стало на свої місця. Вінсент ніколи не був чужим для нього, навпаки – якимось надто опікував, зате до Хатае був вкрай строгим. Але все-одно цілковитої довіри не викликав... І завжди

втовкмачував у світлу Янову голову, що для нього магія має бути на першому місці, отож хлопець із самого дитинства заглиблювався у магію, і щораз сильніше і сильніше, ніби став одержимий нею. «Жінки лише заважають у такому ділі...» - дядько часто повторював цю фразу і вони й справді щораз менше цікавили хлопця... Поки не з'явилась вона і все пішло шкереберть... Та якби не вона, Ян до сих пір так і не помічав би цього. Але... невже Вінсент так старався саме заради племінника? І чи помітив він магію Міраї *тоді*? Здавалося, що від таких головоломок голова розколеться. Що більше він розмірковував, то все більше виникало загадок довкола цієї плутанини.

- Вже стемніло, Яне...

Хлопець раптом повернувся до реальності і глянув у вікно.

- А й справді... Ходімо, я відведу тебе до готелю.

На вулиці падав легкий сніжок, повільно і обережно, наче пух, опускаючись на дерева, будинки та перехожих. Ян ішов поволі, задумавшись, опустив голову і сховав підборіддя у свій шарф. Міраї теж мовчала. «Може, не варто йому було говорити про свої здогадки..?» - дівчина вже шкодувала про ту розмову. Але її саму непокоїли підозри. Раптом Ян помітив, що дуже вже заглибився в себе. Він глянув на дівчину і спробував посміхнутися.

- Отже, ти тут ще на кілька днів застрягла?

- Ага... Не уявляю, що робити у ці дні...

- Хм... Я щось придумую. – задоволено сказав він.

- Що? – Міраї здивувалась і її щічки зарум'янилися ще більше. – Я не хочу себе тобі нав'язувати... Ти ж, напевне, хочеш відпочити від тієї Академії і усього, що із нею пов'язане...

Ян розсміявся.

- Це ж треба, яка ти скромниця! – і за хвилику зловісно додав. – Отже, я здам тебе Есс! Приготуйся відповісти за свою мовчанку!

- Е-е? – дівчина аж злякалась. – Вона ж мене уб'є... мабуть...

Ще кілька хвилин – і вони підійшли до Роузвуд Лондон. І тут кожен із них подумки пошкодував, що ця прогулянка так швидко закінчилась.

- Ну... - якимось невпевнено сказав Ян. – Я радий був тебе зустріти. Але це не остання наша зустріч у Лондоні! Я не дозволю, щоб ти приїхала у Англію на стільки часу і нудьгувала.

Міраї вдячно усміхнулась, на що він відповів тим же.

- Отже, - продовжив він, - завтра я тобі зателефоную, чекай дзвінка!

- Яне, - гукнула вона вслід, – Веселого Різдва!

Викладач, знітившись, обернувся.

- Веселого Різдва...

Додому Ян повернувся таким бадьорим, що і тітка, і кухня добре здивувалися. Останніми днями він був геть понурим і роздратованим. Це вперше,

коли він з'явився у Лондоні із таким кепським настроєм і Екторіну це надто непокоїло. Вони із матір'ю переглянулися. Він зайшов до них на кухню і мовчки взявся жувати яблуко.

- Братику! А чого це ти такий задоволений? - Есс допитливо глянула на нього.

- А от і не скажу! - хитро посміхнувся він.

- Що-о?! Так не чесно... - Есс насупилась.

- Мабуть, він зустрів якусь прекрасну незнайомку... Воно і не дивно - сьогодні ж Різдво. - спокійно припустила Ельза.

Наче й бачила їх удвох! Ян здивовано глянув на неї.

- Тітонько?

- Аякже... Думаєш, він був би такий задоволений? Тільки, якщо б це була Міраї... - зіронізувала Есс.

Ян лише задумливо підперся рукою і нічого не відповів.

Раптом кухня в лічені секунди опинилась навпроти нього за столом.

- Тільки не кажи, що це й справді була вона... - дівчина з нетерпінням чекала відповіді. Ельза здивовано втупилась на племінника. Ян навмисне витримав напружену мовчанку, розпалюючи у жінок полум'я цікавості.

- Угу... - він закрився рукою і зашарівся.

Есс у ступорі витріщилась на брата. Хотіла щось сказати, та від несподіванки аж язик онімів.

- Що, справді? - Ельза і сама не повірила.

- Годі вже, влаштували мені тут допит! - відмахнувся від них Ян і, вставши з-за столу, намірився їх покинути, проте Есс перегородила собою вихід.

- Е-е-е?! Міраі дійсно у Лондоні?! - вигукнула вона на весь будинок.

- Спокійно, Есс... - розгубився він.

- *Якого дідька я дізнаюсь про це лише зараз?!*

- Заспокойся... Я сам зустрів її абсолютно випадково...

Сестра не на жарт розгнівалась, але Ян узяв її за руку і посадив за стіл, сівши поряд із нею. Із цікавості Ельза і собі приєдналась.

- Я просто гуляв по набережній, - почав він, - як раптом позаду мене здійнявся якийсь шум - двоє хлопців причепились до дівчини у масці, причому один із них ще й неетично висловився у її сторону. Я за неї вступився, проте нас помітило двоє полісменів і, очевидно, все не так зрозуміли... Тут я схопив її за руку і ми від них втекли...

- Що? Ви втекли від поліції?! - викрикнула Есс захоплено і навіть трохи злорадно.

- Угу. Коли я обернувся до неї, щоб попрощатись, вона стояла вже без маски... Це й справді було надто неочікувано.

- Боже... невже таке і справді буває?! - сестра аж зашарілась від такої неймовірної історії.

- Завтра ми із нею побачимось... - та Есс його вже не чула і, схопивши мобільний, метнулась із кухні.

Кілька хвилин вони із тіткою мовчали. Не знаючи, що ще сказати, Ян встав з-за столу і вже хотів піти, як нарешті озвалась Ельза.

- Це неспроста, синку... - задоволено сказала вона і добродушно посміхнулась.

Тим часом Міраї прийшла у номер, в якому ще нікого із батьків не було і знесилено впала на ліжку. Дівчина була вкрай потішена зустріччю із Сандервіком, та все ж розмова про батька Хатае не давала їй спокою. Вона була більш, ніж впевнена, що Вінсент не просто так усиновив племінника. Надто вже підступним чоловіком видався він їй.

Вартувало лише згадати про викладача, як серце неспокійно заколотилося. Весь час до того, як вони зустрілись там, на набережній, вона сумувала за Яном і підсвідомо це було бажання якнайшвидше побачити його. «Він і справді сказав це? *«Так схожа на мою Міраї...»* Що ж ти робиш зі мною, Яне...» - дівчина розуміла, що ще трохи - і вона втратить голову. «Що це за емоції такі, що не дають передихнути?»

Міраї думала про те, що в Академії немає місця їхнім почуттям, і вона повинна щось зробити, аби це не продовжилось і не переросло в щось більше, інакше проблем не обберешся. Але що ж зробити? Коли мозок наче розуміє, а тіло ніяк не слухається, відмовляючись виконувати команди...

Раптом задзвонив мобільний. «О ні! Тільки не це...» - Міраї той дзвінок аж налякав. Вона довго дивилась на екран і не змогла вирішити, прийняти

виклик чи ні. Нарешті наважилась і у трубці пролунав несамовитий крик Есс.

- І якого дідька ти не сказала мені, що будеш у Лондоні аж п'ять днів?!

- Ем... Есс, я...

- Ян розповів мені про вашу неймовірну зустріч, - не вгавала дівчина, - і про те, як ви від поліцейських утекли!.. Боже, це так романтично...

Міраї лише розгублено посміхнулась.

- Отож, завтра ти від мене так просто не сховаєшся!

- Гаразд, гаразд... Есс... Я не хотіла вам заважати у Різдво...

- Зовсім здуріла?! Бачила б ти Яна зараз... Загалом - до завтра! Побачимось обов'язково!

«Яна... Що, Есс? Чому він був таким..? Наче все життя на мене чекав...» - в голові Міраї невпинно зринали картинки із недавньої прогулянки. І Янова усмішка...

Ельза сиділа перед каміном у затишному кріслі і розглядала фото, на яких був маленький племінник, Говард та його дружина. В її очах, як завжди, загадково відблискували іскорки полум'я.

- Тітонько... - до неї тихо підійшов Ян. Він виглядав якимось занепокоєним. - Дядько Вінсент... чому мене всиновив він, а не ти?

Ельза здивувалась такому несподіваному запитанню.

- Чого це ти раптом?

Хлопець сів поряд на підлогу і задивився на вогонь.

- Вінсент завжди думав тільки про магію... І запихав свої твердження у мою голову. Чому він навчав мене більше, ніж власного сина?

Ельза дивилась на нього і не знала, що відповісти.

- Яне... Дядько усиновив тебе, бо у мене на той час було вже троє дітей. Та й він, мабуть, не хотів, щоб ти покидав Японію. Там могила твоїх батьків... і будинок...

- Я все-одно його продав. - роздратовано промовив він. - Там все нагадувало про моїх маму з татом. Чомусь... я не можу повірити, що все було випадково...

- Ти все ще не змирився з цим..? - Ельза сумно глянула на племінника. - Повір, зараз вони у кращому місці...

Ян лише важко зітхнув. Як би там не було, а підозри Міраї не давали йому спокою. Щось тут явно не сходиться...

Два наступних дні для Міраї пролетіли неймовірно швидко. Вона провела їх у компанії Яна, Есс та Генрі. Ельза теж не проти була познайомитись із дівчиною, та Ян відмовився її привести, мовляв, ще не час. Вони відвідали так багато цікавих місцинок британської столиці, що на другий день Міраї вже не могла пригадати всього, що було вчора. Тих кількох вихідних наче й не було. Дівчина повернулася із

батьками у Японію і далі знову потягнулися насичені навчальні дні у «Єві».

Глава двадцять п'ята
Наближення до розв'язки

Від Різдва пройшло трохи більше, як місяць. Весь цей час Нора поводитись надто підозріло. Це помітили майже усі. Кожного вечора вона кудись зникала і поверталась трохи розсердженою, і Хатае це вкрай непокоїло. Все стало так, як і тоді, коли він її навчав: Нора весь час крутилась у його кабінеті і вміло грала роль без тямі закоханої у нього невинної овечки. Треба було бути сліпим, щоб не помітити тої фальшивості, що злітала з її вуст і світилась у її оманливих очах. Та Хатае не помічав нічого, окрім неї. Та жінка підкорила собі його серце на віки вічні і виплутатися із її павутини він вже не міг. Та і не хотів, адже то була єдина, кого він і справді сильно кохав, хоч, здавалося, і не здатний на такі почуття. Він сліпо їй вірив і захищав перед усіма. А, оскільки Ширао сама нерівно до нього дихала, то прикривала витівки бібліотекарки, коли Хатае її про це просив.

Намі із своїм характером нишпорки добре підкопувала фундамент, на якому стояла Нора. Чи то їй так щастило, чи вона й справді слідкувала за тією рудоволосою, але пересікались вони надто часто, як на звичайних студентку і бібліотекарку. Завжди Намі траплялось тайком зустріти Нору за

чимось підозрілим – то вона ховала у бібліотеці якісь дивні книги, що світилися різними кольоровими вогнями, а деякі із них взагалі не можна було відкрити просто так; то вона часто сновигала вночі коридорами Академії, щось нашіптуючи і жестикулюючи, а під її ногами на підлозі висвічувались ті дивні фіолетові візерунки, які дівчина бачила напередодні святкування річниці Академії біля дверей кімнати Міраї. А одного разу їй пощастило підслухати дуже дивну розмову Нори та якогось світловолосого чоловіка не зовсім японської зовнішності. Той наче давав їй якісь вказівки, а вона лише вдоволено хихотіла і переконувала його в тому, що на неї можна покластися. Отут-то їй зрозуміла Намі, що бібліотекарка сюди не по Хатае прийшла, а по щось інше. Та от що?

Якогось вечора Намі, повертаючись із індивідуальних занять від свого учителя, знову помітила Нору, яка швидко попрямувала на вулицю. Дівчина спробувала прослідкувати за нею – раптом вдасться дізнатись щось нове або ж добре розгледіти обличчя того чоловіка, на «побачення» до якого вона так часто бігає. Дівчина крадькома почала переслідувати бібліотекарку. Та вийшла із Академії через внутрішній двір і попрямувала в бік академічного саду. Дівчина теж прокралася слідом за нею, та коли вийшла із подвір'я, Нора зникла з очей. Намі розгубилась і не могла зрозуміти, куди поділась рудоволоса. Вона роззирнулась навколо, як раптом почула за спиною голос.

- Не мене шукаєш?! – Нора стояла неподалік, підступно посміхаючись. Її очі злегка світилися фіолетовим вогнем.

- Не знаю, що ти задумала, але я виведу тебе на чисту воду! – пригрозила Намі.

- О-хо-хо! То ти в нас місцевий Холмс? – і вмить опинилась просто перед дівчиною і міцно схопила за горло своєю кощавою рукою із довгими нігтями. Відчуття було таке, наче все тіло паралізувало і дівчина не могла поворухнути ні руками, ні ногами. Очі Нори засяяли так яскраво, що Намі здалось, ніби її засліплює той вогонь. Вона зажмурилась і зрозуміла, що помалу втрачає свідомість.

- Пус..ти...

- Аякже! – хмикнула Нора. – Ти забагато знаєш... - і відпустила дівчину. Та бездиханно впала на землю. Вона підняла її у повітря і попрямувала назад усередину, «повівши» за собою. Минувши вестибюль, бібліотекарка недбало кинула тіло на підлогу у коридорі посередині між кабінетами викладачів групи, в якій навчались Намі та Міраї, і пішла собі. У місці, де лежала Намі, на підлозі проступили ті дивні сяючі візерунки в формі якогось магічного кола, та за мить світло згасло, залишивши в тому місці випалений слід.

Десь через годину із Янового кабінету вийшла Міраї і помітила посеред коридору тіло своєї подруги. Воно було таке бліде, аж сіре. Міраї нажахано підбігла до неї і закричала.

- Намі! Намі, що з тобою?! – дівчина взялась перевіряти її пульс, але руки тремтіли так сильно, що вона не могла зрозуміти, є він чи немає. Вона метнулась назад у кабінет учителя і вони удвох забрали дівчину.

- Що з нею? – Міраї не могла знайти собі місця.

- Заспокойся... - Ян заходився оглядати тіло Намі. – Не все так погано, як виглядає, але нам треба поспішити...

- Вона може померти? – дівчина злякано завмерла.

- Ні... Хтось намагався стерти частину її пам'яті, якісь певні події. Але це незворотній процес, який продовжується й зараз, і невдовзі стертися можуть геть усі спогади. Не треба гаяти часу!

- Що?! Але... - дівчина вже почала панікувати.

Ян схопив її за обидві руки і подивився у очі.

- Ей! Глянь на мене! – але Міраї налякано заплющилась. – Міраї... якщо ти зараз же не сконцентруєшся, то не зможеш мені допомогти, а я сам не справлюсь...

- Я... ясно. Гарзд...

- Тоді почнемо... - він підійшов до свого робочого столу, де були всі його зілля і настійки, і почав шукати між ними потрібні пляшечки.

- Ось ця... і ця... корінь шатерника... порошок елізогли... - зосереджено бурмотів Ян. – А, і ось це. Міраї, ось тобі пробірка, я буду тобі казати що змішувати... - а сам почав нишпорити у своїх книгах із закляттями.

- Угу!

- Отже... спочатку червона настійка - двадцять грам...

- Є...

- Тепер - порошок листя елізогли, світлий такий - на кінчику ножа... Постав усе це на вогонь на дві хвилини...

Руки трусилися, але Міраї все зробила як потрібно. Коли зілля стало потрібної температури, вона вимкнула газовий нагрівач.

- А зараз, - продовжив учитель, - додай одночасно прозору і синю рідини по п'ятдесят грам кожної... І на кінець кілька волокон із кореня шатерника. Вони повинні розчинитись у зіллі...

- Зробила...

Ян уважно розглянув ту рідину і задоволено посміхнувся.

- Молодець. - він знову опустил голову у книгу і поспіхом продовжив її гортати. - Знайшов! Ось воно... Мерщій!

Він узяв приготоване зілля, книгу і підійшов до Намі.

- Візьми її за праву руку лівою і дай мені свою праву... - відкривши книгу у потрібному місці, він поклав її на груди Намі, прикрив отвір пробірки пальцем і капнув на її чоло кілька краплин, читаючи заклинання. Тільки-но він почав говорити ті незрозумілі слова із книги, як краплі рідини засяяли і миттю просочились крізь шкіру на чолі Намі, проступивши сяючими візерунками по всьому обличчі. Ще кілька краплин він дав їй випити, вливши у привідкритий рот, і дочитав заклинання.

- Це все? – здивовано запитала Міраї.

- Так. Тепер лише треба дочекатись, коли вона прокинеться.

Ян сів на підлогу поряд із Міраї і важко зітхнув.

- Кому потрібно було стирати її пам'ять? – задумано запитала вона. Учитель уважно глянув на неї.

- У мене лише одна версія – вона дізналась те, що не варто було...

Дівчина розгубилась від такого припущення.

- Це точно вона!

- Хто?

- Нора! Це тільки вона могла зробити.

- Міраї, це міг зробити будь-хто. Ми у Академії Магії, де повно людей із надзвичайними здібностями. У кожного є якісь таємниці, пов'язані із магією, і твоя подруга, швидше за все, випадково щось побачила чи почула...

- Ти що, - її очі грізно зблиснули, - покриваєш Нору?

- Що?! Чого б це мені її покривати? Я просто намагаюсь мислити тверезо...

Міраї розчаровано відхилила голову на диван.

- Найгірше те, що ми можемо дізнатися лише від самої Намі, хто то був... Що, як вона не пам'ятатиме цього..? Винні залишаться непокараними...

Ян нічого не відповів і опустив голову. Він подумав про те, що винних у нападі на його сестру теж не знайдено. Він і сам підозрював Нору, та прямих доказів у Яна не було. Отже, чіпати її просто

не було сенсу, та й бібліотекарка далеко не з тих, хто піддається провокаціям. І поводитьься так, що не зрозумієш, правду вона говорить чи лише насміхається.

Нарешті Міраї заспокоїлась і задрімала, спершись на Янове плече. Вона була дуже втомлена і знервована, отож відключилась майже моментально. Ян кілька хвилин розглядав її умиротворене личко, а потім узяв на руки і миттєво відніс у її кімнату. Обережно, щоб не розбудити, поклав на ліжко і вкрив ковдрою, а потім мимовільно потягнувся до неї рукою і ледь торкнувся волосся, прибравши його із лица дівчини. Опісля він замкнув із середини двері її кімнати на ключ і зник.

Наступного дня Міраї прокинулась дуже рано і здивувалась, що вона у своїй кімнаті. «Напевне, Ян приніс мене...» - подумала вона і трохи знітилась. «Цікаво... з якими емоціями він дивився на моє сонне обличчя... Е? Угх! І про що я думаю?! Дурепа...». Дівчина швидко зібралась і відправилась до викладача. Коли вона ввійшла у кабінет, помітила, що Яна не було, а Намі все ще спала. Та колір її шкіри став уже нормальним і навіть проступив на щоках рум'янець. За хвильку повернувся викладач.

- О, ти так рано... - здивовано звернувся до неї.

- Ти теж. Куди ти ходив із самого ранку?

- А... Я був у Аято, розпитав про вчорашнє...

Та нічого нового не дізнався...

Дівчина задумалась про щось, та раптом Намі прийшла в себе і відкрила очі. Кілька хвилин вона розглядала кімнату, а потім сіла і здивовано глянула на них.

- Що... я тут роблю?

Ян та Міраї переглянулись.

- Що ти пам'ятаєш із вчорашнього? – обережно запитала Міраї подругу.

- Е? Вчора? Вчора нічого такого не було. Перший день навчання після зимових канікул, нічого особливого... Хм... А що? І чому я прокинулась у вашому кабінеті, Сандервік-сенсей?

- Намі... - тихо мовила Міраї. - Навчання триває уже більше, ніж місяць...

- Е-е? Ти що таке говориш?

- Вчора я знайшла тебе у коридорі неприємною... Спочатку взагалі подумала, що ти... що ти мертва...

Намі приголомшено дивилась на подругу, не розуміючи ні слова.

- Тобто, ти хочеш сказати... що я забула тридцять днів свого життя?

- Найгірше, - Ян підійшов ближче, - що ми не знаємо, хто захотів, щоб ти забула цей період... І, схоже, ніхто не знає...

Міраї лише розчаровано опустила голову. Та раптом Намі згадала, що вона веде деякі записи про все дивне і підозріле, що помічає у цій Академії, але вирішила промовчати. Ще не час розповідати про це комусь... Нарешті вона вдавано посміхнулась.

- Мені пора вже, пробачте, що завдала вам проблем.

- Ну що ти. – спокійно відповів Ян. – Я радий, що ми змогли тобі допомогти. Якби Міраї не знайшла тебе там, у коридорі – хтозна, що б сталося із твоїми спогадами...

Після того випадку минуло кілька тижнів. Звісно, серед своїх записів Намі знайшла причину того що сталося, адже вона майже кожен день записувала про дивну поведінку Нори. А сама бібліотекарка і не переймалась тим, що зробила із дівчиною, навпаки – вона навіть трохи непокоїлась, що її ігнорують. Вона очікувала негайного розбору польотів зі сторони Міраї чи її учителя, але до цього не дійшло і вона й далі нудувала серед нецікавих їй книжок, придумуючи новий план, як прибрати Міраї.

Глава двадцять шоста
То був я...

- Як твої успіхи? – високий світловолосий незнайомиць у темному костюмі і з тростиною в руках стояв спиною до Нори і незворушно дивився на океан із високого обриву.

- Хм... Недавно за мною слідкувала одна студентка, коли я ішла на зустріч із вами, Майстре... Добре, що я вчасно помітила це і знешкодила проблему в зародку...

- Ти що, вбила її?

- Звісно ні. А треба було? – уїдливо мовила Нора. – Я лише стерла частину її спогадів.

Незнайомиць повернувся до неї.

- Це мене мало цікавить. – спокійно відказав він. – Ти маєш бути обережною.

- Авжеж, авжеж... - вона хитро посміхнулась. – Майстре, мені потрібні нові сили...

- То це тому ти напала на студентку із Англії? – він і це сказав на диво спокійно. Нора знітилась.

- Ем... у неї непогані здібності... Ви злитесь на мене за це?

- Мені байдуже на неї. Та це був повний провал із твоєї сторони. Вони могли зрозуміти, чийх рук це справа...

- Але...

- Просто слідкуй за тим, що витворюєш! – гримнув на неї незнайомиць і Нора винувато опустила голову. - Що Хатае?

- Хатае? Він миттю про *неї* забув, вартувало лише мені з'явитися у Академії.

- Дуже добре... - задумливо промовив той чоловік. - Отже, тепер вона перейшла в руки Яна... Якщо вони зйдуться, неймовірна магічна сила з'єднає свої половинки і я її отримаю. А тоді й тебе зможу наділити невичерпною енергією, розумієш?... Хм, і як це я з самого початку не міг збагнути, що вони таки призначені одне одному? Я допустив помилку, коли думав, що замість нього мав бути Хатае... Він не зміг розвинути ні здібності Міраї, ні свої.

Нора лише розчаровано опустила голову. Вона не зовсім погоджувалась із планом свого наставника. Її більше приваблював власний варіант розвитку подій і рудоволоса, відвернувши погляд, мовчки злорадствовала, знаючи, що їй вдасться все зробити самій і ніхто не дізнається.

- Про що це ти так задумалась? – допитливо обернувся до неї той незнайомиць. Нора аж здригнулась.

- Усе гаразд, Майстре. Гадаю, що ви все чудово спланували...

- Еге ж! – збадьорився він. – Дивись, не підведи мене!

- Звичайно.

Минуло кілька днів і у «Єві» все частіше можна було перестріти Нору. У її голові назрів новий план і вона перебувала в солодкому очікуванні свіжої здобичі. Та не абиякої...

Уже потрохи вечоріло, коли Міраї поверталась із міста і тільки-но підійшла до головних воріт, як там її чекала бібліотекарка. То була неділя і багато студентів пороз'їжджались по домівках. Дівчина відправилась за покупками і щойно повернулась, а ще по дорозі її застав дощ і вона добре промокла. Раптом задзвонив телефон – то був Ян, який хотів поцікавитись, де вона, та не встигла Міраї взяти трубку, як Нора вирвала його у неї і розтрощила в руці.

- Ти що це витворяєш? – гнівно викрикнула дівчина, та рудоволоса застосувала магію і підняла Міраї невисоко у повітря, стиснувши горло.

- Не «тикай» мені, мерзото! – прошипіла вона і жжала ще міцніше. Студентка не могла й поворухнутися, дихання затруднялось, у голові почало паморочитися, у очах потемніло... Бібліотекарка рушила через невеличкий садок, що розміщувався перед головним входом до Академії, у бік того обриву, де недавно бачилась із Майстром, і потягнула дівчину за собою у повітрі.

«Що там відбувається таке..?» - Хатає занепокоєно спостерігав зустріч тих двох із вікна свого кабінету. Він не зміг нічого розібрати через рясний дощ надворі, а тому швидко зібрався й непомітно попрямував за ними.

- Я..не... - ледь вимовила Міраї.

- Що ти там шепчеш? Скільки не зви його, він уже тебе не почує... - зловісно вишкірилась Нора. – Нарешті ти в моїх руках... - вона задоволено потерла їх так, як це робить жадібний клерк, розглядаючи купу золотих монеток.

Міраї пробувала пручатися, та нічого не виходило. Нора, наче невидимими щупальцями, обвила її за шию і тягнула вперед. Раптом дівчина згадала про той оберіг, що подарувала їй Есс. Вона витягла його і змахнула рукою, наче перерізала те, чим рудоволоса її тримала. Це спрацювало, невидима сила відпустила її і дівчина упала на землю, а з руки Нори потекла кров.

- Ах ти ж маленьке стерво! – рывкнула вона і, схопивши Міраї за блузку на грудях, сильно жбурнула убік та розбила їй скроню, ударивши об камінь. Дівчина миттєво знепритомніла.

- Ну ось і все... - задоволено сказала вона сама собі. – Твої здібності хоч і сильні, та ні на що більше тобі не згодяться. – Нора приготувалась забрати магію дівчини, як раптом помітила що до них хтось наближався.

- От же дідько?! – злісно промовила вона сама до себе і швидко зникла поміж деревами. То був Хатае. Він від самої Академії ішов за Норою, та знайшов тільки Міраї. Хлопець злякано підбіг до дівчини і захотів її підняти та віднести у свій кабінет, але раптом з'явився Ян.

- Не смій її торкатися! – він взяв Міраї на руки так, що головою вона притулилася до його грудей. – Вам обом це так просто не обійдеться! – пригрозив Ян і вже збирався йти, як Хатае звернувся до нього.

- Все ніяк не можеш заспокоїтися? Стільки часу ти женешся за однією жінкою. Це так не схоже на тебе. Навіть у Академію влаштувався...

Ян мовчав. Міраї ледь відкрила очі. Вона отямилася від дощу і почула розмову. Волосся мокрими пасмами закривали обличчя дівчини, отож ні Ян, ні Хатае не змогли помітити, що Міраї опритомніла. Ян скося глянув на брата через плече.

- Я не женуся за тією, яка мені вже не належить. – і пішов. Хатае не чекав такої відповіді.

- Що.. Зачекай!

Та він і не слухав брата.

Заглибившись в роздуми, Ян зовсім забув про дощ. Він весь промок до нитки, аж поки не зайшов на подвір'я Академії. Учитель приніс Міраї в свій кабінет і поклав її на диван, вкривши теплим пледом. В кімнаті горів камін. Ян сів біля дивану і, вдивляючись у вогонь, знову поринув у думки. В голові все бриніла фраза Хатае. «Стільки часу... А й справді – з того злощасного дня стільки води утекло... Та разом з тим нічого вже не лишилось. Тепер мені іноді хочеться помститися за все... Хатае... і чому вона вибрала саме тебе?» - Ян не зводив пуского погляду із полум'я, що так яскраво тріскотіло в каміні. Раптом Міраї встала із дивану і сіла поруч Яна.

- «Жінка, за якою ти стільки часу женешся»... то хто вона?

- А? – він здивовано глянув на дівчину і відвернувся. – То ти все чула...

Ян, розгубившись, спохмурнів.

- Не думаю, що тобі варто це знати! – раптом грубо випалив він.

- Ну вже ні! Що ти приховуєш?! – Міраї допитливо глянула йому в очі. – Чи... – вона вмить здивувалась від власної здогадки. – Невже це Нора?

- Що?! Ні...

- Тоді хто?

Ян мовчав. Міраї ще ближче нахилилась до нього, але він відвернувся.

- Це... Це ти...

Така відповідь аж ошелешила Міраї.

- Та аварія, – продовжив Ян, – в яку ти

потрапила, три з половиною роки назад... То був я... Я був за кермом авто, яке тебе збило...

Міраї розгублено дивилася на нього. Від шоку вона не змогла що-небудь сказати. Ян теж мовчав. За якусь хвилину такої мовчанки він знову продовжив.

- Все сталося із необережності. Я просто не помітив людей попереду... - він опустил голову. - Та кожної ночі я приходив до тебе в лікарню, давав тобі ліки, коли мав можливість... Кожен день я просив у неба, щоб ти залишалась жива... І що частіше я залишався поруч, то сильніше *ти мені подобалась...* *І, зрештою, я закохався у тебе...* Це неправильно, та я не зміг нічого із цим зробити. І я не знав, чи зможеш ти коли-небудь пробачити мені таке. Врешті я вирішив попросити у Вінсента... - Ян глянув на Міраї і враз замовк.

Вона, слухаючи ту несподівану і гірку правду, приголомшено дивилась на нього очима, сповненими ненависті та образи. Сльози без упину котилися по її щоках...

- Ти... - зціпивши зуби, ледве промовила Міраї. - Після всього, що наробив..?

- Міраї, послухай...

- Ти... ти... згориш у пеклі! Згориш... у пеклі, Яне... - ковтаючи сльози, Міраї ледь вижала із себе слова. Вона різко піднялася, скинувши із себе плед, і рушила із кабінету.

- Чекай... Міраї! - Ян кинувся вслід за нею. Дівчина швидко прямувала коридором в напрямку жіночого гуртожитку. Крізь злісні ридання вона

майже не бачила перед собою дорогу. Ноги підкошувалися і їй здавалося, що вона ось-ось упаде. Ян наздогнав Міраї і, схопивши за руку, впав перед нею на коліна.

- Мені... нема прощення... Я готовий померти, щоб спокутувати свою провину перед тобою... Ти... залишилась жива, але я так і не знайду спокою... Угх, чорт! Та я не заслуговую навіть твого погляду, Міраї... Я не забув... нічого не зміг забути, нічого!

- Боляче... пусти... - тихо промовила Міраї. Ян відпустив її руку...

Кров глухим пульсом відстукувала у голові. Ян все ще стояв на колінах в пустому коридорі. Тільки тепер він зрозумів, скільки насправді втратив в той день. І нічого не зміг виправити. За стільки часу... Думки про це не давали йому прийти до себе. Ян відчував себе пустою оболонкою, всередині якої не залишилось абсолютно нічого. Як виправити..? Як... виправити такі помилки? Як могла би вона по-іншому на нього подивитися, як не з ненавистю? Авжеж, вона довіряла чоловікові, який ледь її не убив. Та ще й став навчати магії. Чи можна взагалі пробачити таке? І скільки на це потрібно часу? Сил... терпіння... чи, може, співчуття?

Доц все не переставав лити. Наче приховував шум води в душовій, де, мов привид, сиділа Міраї. Вона ніяк не могла повірити в слова Яна. *«То ти, значить, студентка Хатае? Яка іронія...»*, *«...мене твоє життя вже не стосується»*, *«...і взагалі - мене*

дратують такі, як ти!», «...не плутайся під ногами і не потрапляй мені на очі...», «...мене дратує все, що пов'язано із Хатае...», «Між нами не повинно бути якихось недомовок. Я ж тепер твоїй учитель...», « Мені знадобиться твоя допомога. Заплющ очі і нізащо не відпускай мою руку!», «Я намагаюсь тобі допомогти, але навіть не знаю, чому!», «Я нічого б не зміг зробити без тебе... Здається, тобі я винен особливе «спасибі»...», «Тобі більше личить, коли ти посміхаєшся...», «Поїдеш зі мною..?», «Просто довірся мені...», «Моя Міраі...»

«Моя Міраі»... - чи то краплі гарячої води, чи сльози лилися обличчям дівчини. Скільки часу вона просиділа на підлозі душової..? Годину? Три? Всю ніч? А... байдуже... Думки впереміш зі спогадами спітігались в голові. «То ось чому він так поведився спочатку... Він справді приходив кожної ночі..? Ледь не відправив мене на той світ і... *закохався*? В майже мертву? З численними ранами і переломами? Як так..? Як таке може бути?... Як...»

Міраі навіть не помічала біль від рани на голові. Вода давно вже змила кров. «Чому я не відчуваю до тебе ненависті, Яне? Чому я теж у тебе..? Чому? Я залишилась жива тоді, бо це був ти? Так мало бути? Але чому Вінсент просив моєї руки *для Хатае*? Це мала бути помста? Чому з'явилась Нора, яка теж ледь мене не вбила вже не один раз..? Чому... все склалося... саме так... скажи мені... Яне...?»

Потроху Міраі приходила в себе. Вона вийшла із кабінки і, підійшовши до дзеркала у ванній, помітила розбиту голову.

- Ай... - дівчина торкнулася рани. Вона була

не глибока, але починала боліти сильніше. Раптом дівчина наче побачила іншу себе. – Чому я не можу осуджувати тебе, Яне? Та й, зрештою... Я жива. Бачу. Чую. Ходжу, не кульгаючи. Без шрамів, без... Як і до аварії... Ти й сам мав би ненавидіти мене за те, що бачиш кожен день і кожен день я нагадую тобі про той випадок... Тобі боляче від цього... Чому... я тебе виправдовую..? Чому... *я теж закохалась*...? Чому..?

Наступного дня Міраї була зовсім не схожа на себе. Наче вчора нічого і не сталося. Проте, важко було не помітити ту гірку правду, яку вона дізналася, на її обличчі. Кожну хвилину на заняттях дівчина старалась зайняти себе найменшими дурницями, лиш би знову не заглибитись в роздуми. Вигляд її був заклопотаний та занепокоєний, а насправді Міраї була геть розбитою. Намі одразу помітила, що щось не так, та не наслідувалась запитати. На останньому занятті подруга штовхнула її ліктем і підсунула блокнот.

- Що це? – здивовано запитала Міраї.

- Там... деякі мої записи. – пошепки відповіла Намі. – Вони давно зроблені, і я все не наважувалась тобі їх показати. Думаю, що зараз саме час. Можливо це тобі чимось допоможе... Сховай, потім прочитаєш...

- А..? Гаразд... – Міраї, нічого не зрозумівши, взяла блокнот і заховала в сумку.

Коли закінчився останній урок, вона хутко зібрала речі і зникла із аудиторії.

«Та що ж із нею таке коїться?!» – Намі явно

занепокоїлась такою поведінкою подруги. Вона розуміла, що в свій час Міраї сама їй все розкаже, та все ж не могла заспокоїтися.

Ян не спав усю ніч. Він почував себе вкрай стомленим і спустошеним. Ще день назад такий сильний духом, впевнений в собі він зараз лежав на підлозі перед давно погаслим каміном і дивився скрізь стелю. Хлопець не міг навіть поворухнутися від власної нікчемності. Раптом у двері його кабінету постукали.

«Що за..? Не хочу нікого бачити...» – Ян гірко зітхнув. Та стукіт не припинявся. Він неохоче встав і відчинив двері. Від несподіванки і здивування викладач ледве втримався на ногах. Після хвилинної паузи Ян отямився.

- Щ... що..? Ти.. ти прийшла..? – Ян не міг повірити своїм очам. Перед ним була... Міраї. З грізним виглядом, повним злості і зневаги, вона стояла в дверях, відвівши погляд в сторону.

- Годі на мене так витріщатися. Геть з дороги! – Міраї ненависно глянула на Яна, спопеливши його поглядом, і, штовхнувши плечем, ввійшла всередину. Сам Ян не зміг зрушити з місця. Та за секунду його здивування перейшло в справжній розпач.

- Чого... чого ти прийшла?! Ти мала б мене ненавидіти! Що ти... Тепер... тепер ти мені мститимешся?

Міраї мовчала. Вона стояла посеред кімнати. В цій тишині можна було почути, як шалено

стукотить серце Яна. Він геть розгубився.

- Помста... властивість слабких... - Міраї повернулася до нього обличчям. - Я поступатиму інакше...

Ці слова остаточно добили Яна.

- Зовсім недавно ти врятував життя Намі... Я покликала на допомогу саме тебе... не когось іншого... і я не помилилась... - на хвилю Міраї замовкла. - Яне... це був не перший твій крок мені назустріч...

Вона важко зітхнула і знітилася. Ян все ще стояв, як укопаний. «Ну і як я маю на це реагувати..?» Він не знав, які насправді емоції потрібно було показати попри здивування. Таким винним, як зараз, він ще ніколи себе не почував. Міраї повернулась до нього і ледь помітно вимушено посміхнулася.

- Я хочу у всьому розібратися... у мене ще багато питань, на які немає відповідей, багато загадок, - та одразу посуворішала, - отже, досить із мене твоїх зізнань! - на обличчі дівчини все ще відбилася образа, та вона приховала від нього цей вираз.

Запала мовчанка. За кілька хвилин ті слова Міраї підбадьорили Яна.

- Міраї, ти... - він вмить усвідомив свою нікчемність.

- Годі, Яне! Я прийшла, бо якось ти сказав «довірся мені». Я й досі довіряю... Чомусь я просто *не можу* тебе ненавидіти, навіть, якщо б хотіла... - Міраї зняквовіла, та одразу ж різко grimнула. - Не

розчаруй мене ще раз!

- Я... я не підведу тебе... - тихо промовив. Десь глибоко в душі Ян відчував себе щасливим. Адже попри всю цю гірку правду, яку вчора виклав Міраї, вона не втратила до нього довіри, хоча, мабуть, і не пробачить ніколи. Та цього для нього було достатньо... Янові так хотілося підійти і обняти її, але вона була надто далеко... Хоч і стояла всього за кілька кроків.

Міраї сіла за кухонний стіл.

- Ось що я отримала від Намі... - вона відкрила блокнот, що отримала від подруги. Сторінки були списані дрібненьким і не дуже розбірливим почерком. Кожну подію Намі детально розписала і поставила дату та приблизний час. - Вона записувала тут все, що відбувалося в Академії на її очах. Та я ще не читала.

Ян сів поруч і взявся гортати блокнот.

- Схоже, що ім'я Нори тут зустрічається найчастіше... - Ян так зосередився на записах, що Міраї це вкрай здивувало. Вона швидко заспокоїлась і їй стало дещо легше.

«Здається, я можу зрозуміти, що в нього було на душі весь цей час... Кінець кінцем я залишилась жива і, думаю, й справді не без допомоги Яна... Всього один лише момент повернув його життя в іншу сторону... І мою теж. В чомусь ми таки схожі...» - Міраї зацікавлено дивилась, як уважно її викладач вивчає ті записи. Вона зрозуміла, що шукала насправді. Не дружбу. І не кохання. Вона шукала

місце, де врешті стане спокійно.

- Отже, я не помилився... - задумливо промовив Ян, не відводячи очей від записника.

- Ти про що?

- Нора і справді отримує від когось вказівки. Ось тут... - він тицьнув пальцем. Міраї пробігла очима по рядку і здивовано глянула на викладача. - Схоже, твоя подруга слідкувала за нею... Саме тому вона тоді стерла пам'ять Намі.

- Я так і знала, що то вона була! Тепер не здивуюсь, якщо той випадок із Екторіною - теж її рук справа. От як піду до неї, клянусь - уб'ю! - дівчина не тямилася себе від гніву.

- Спокійно... - Ян схопив Міраї за руку. - Сядь. Сама ти точно проти неї не зможеш нічого... - він спохмурнів, очевидно, придумуючи, що робити далі. - До того ж, спочатку потрібно в'яснити, хто за нею стоїть... Якщо ми знешкодимо її просто зараз, то через деякий час прийде ще одна така Нора і продовжить полювати на тебе.

- Але що їй від мене потрібно?

- Твої здібності... Вони надто цінні.

Міраї розгублено дивилася на учителя.

- Одного не розумію, - продовжив Ян, - кому вони потрібні більше - їй, чи тому, хто нею керує?.. Послухай, не здумай зачепити Нору. Дай мені час - і я знайду розв'язку цієї головоломки. - він пильно подивився дівчині у очі.

- Гаразд... - важко зітхнула вона.

Глава двадцять сьома
Справжні почуття

Проїшов тиждень і Міраї помалу заспокоїлась. Хоч її й шокувало те, що за кермом авто, яке відправило її на два з половиною місяці у кому і півтора року реабілітації, був Ян, вона так і не змогла його за це зненавидіти. Зрештою, дівчина розуміла, що таке часто стається випадково і через необережність, і на її місці могла б бути будь-яка інша. А ще вона помітила, з яким болем він їй про це розповів. Навіть якщо б Ян і зміг її обманути – його очі завжди скажуть правду. Він і справді щиро шкодував про те, що зробив. Та Міраї більше цікавило інше – чому все ж таки Вінсент вирішив віддати її заміж за Хатае? То мала бути помста чи він просто не знав про той випадок? Про те, що то був Ян... «Хм, якось дивно ми всі троє пов'язані...»

А у Яна все не виходила з голови нинішня зустріч із Міраї. «Я не побачив ненависті в її очах? Лише злість...» І ще ця Нора ніяк не заспокоїться! Вона однозначно полює за здібностями студентки Сандервіка. Але хто ще за цим стоїть? Якби ж він знав... Якби знав, то зміг би швидко розібратися із цим всім і захистити дівчину.

Тим часом Нора ніяк не могла вгамувати своє роздратування. Та ще й із Хатае вона посварилась через той випадок. Він, звичайно, нікому не розповів про цю її витівку, але і задоволеним від того не був. Сама Нора злилась, що він на стороні тієї «маленької

паскудниці» і в її голові зародилась ідея наступного разу зробити все його руками. Це буде нескладно...

Якось Міраї вирішила прогулятися наодинці. Вона часто любила виходити на той обрив, де бачилась Нора із Майстром, і споглядати океан. І ось рудоволоса помітила дівчину, яка самостійно направлялась туди, і вирішила негайно діяти. Для цього випадку у неї вже було приготоване димове зілля, за допомогою якого вона змогла б затуманити голову Хатае та управляти ним, як заманеться. Щоб не викликати підозри, вона схопила його попід ручку і потягнула нібито на прогулянку, вдавано посміхаючись. Та непоміченими вони не залишились – Ян, що стояв неподалік у коридорі, випадково звернув увагу на очі Хатае – вони були сірими і пустими, наче у сліпця. Він одразу зрозумів, що тут *щось не те* коїться і спробував за ними прослідкувати, та враз його зупинили кілька студентів, поставивши пару безглузвих запитань відносно предмету зіллеваріння і трохи відволікли. Коли він відправився навздогін дивній парочці, ті вже зникли із виду. Якось інтуїтивно Ян подався в бік того обриву і незабаром побачив там Хатае та Міраї, які про щось розмовляли. Він причаївся за деревами неподалік і став спостерігати.

Міраї все не могла розібратись в собі. Її почуття – суцільні протиріччя. Ян, у якого вона вже майже закохалась, а, може, і не майже, ледь не убив її своєю автівкою і сам був закоханий у неї ще відтоді, як сталась та аварія. Це все було наче чийсь

невдалим жартом. Та от лише тепер, пригадавши собі поведінку викладача, вона зрозуміла, що його небайдужість до неї можна було помітити із самого початку. Так чому ж вона досі була такою сліпою?

Задумавшись, Міраї не одразу почула, як до неї підійшов колишній учитель. Обернувшись, дівчина помітила, що якийсь він трохи не такий, як завжди.

- А? Хатае? Ти що тут робиш? - здивовано запитала вона. - Ти ішов слідом за мною?

Хатае промовчав і дівчина насторожилась. Вигляд у нього був трохи грізний.

- Ти... маєш зникнути... - спокійно промовив він.

- Що? Чому це? Я ж нічого такого тобі не зробила!

- Ти... маєш зникнути! - це вже прозвучало більш сердито. Відчуття було таке, наче його вустами говорив хтось зовсім інший.

Міраї відступила крок назад.

- Хатае...

Але він раптом підняв її за горло над прірвою так само, як і Нора тоді в саду - якоюсь невидимою силою. Пручатися було просто неможливо. Раптом очі Хатае наповнилися фіолетовим вогнем і він виглядав таким оскаженілим, що страшніше було не те, що вона могла потонути від його рук, а той його ненависний погляд.

- Я ж сказав, - прошипів Хатае, - що ти повинна здохнути! Я задушу тебе прямо тут і ніхто й не знайде!

В цей момент Ян помітив Нору, яка стояла недалеко позаду Хатае і зловісно шкірилась. Він миттю зрозумів, що то вона все робить руками його брата і хотів непомітно переміститись, щоб схопити її на гарячому, але слова Міраї змусили його застигнути на місці.

Не знаючи, що робити далі, задихаючись, вона крізь сльози промовила...

- Я ж... люблю тебе... Хатае... люблю...

Враз Хатае наче прокинувся. Він приголомшено широко розплющив очі, не розуміючи, що відбувається і... відпустив Міраї.

Дівчина стрімголов полетіла у воду. Недовго думаючи, Ян швидко розправив свої крила і кинувся за нею. За лічені секунди хвилі накрили обох.

«Хай йому грець!!!» - побачивши це, Нора аж стиснула зуби. Знову він завадив їй, рятуючи ту дівку! Та що ж за невезіння таке! Розлютившись, вона швидко зникла з очей, залишивши Хатае. Сам він їй поворухнутися не міг, зрозумівши, що накоїв. Він не пам'ятав, що його привела сюди Нора і змусила все це зробити, отож до нього ніяк не доходило, чому він опинився тут разом із Міраї, та ще й намагався її утопити.

За хвилину Ян витягнув дівчину на берег. На щастя вона була притомною і довго відкашлювалась. Океан був неймовірно холодним, навіть крижаним. Та й погода - наче й уже весняна, але далеко не тепла, вітряна. Передихнувши трохи, Ян мовчки

узяв її на руки і зник.

Хлопець приніс мокру та бліду Міраї в свій кабінет і поклав на диван. Від холоду її аж лихоманило. Він вкрив дівчину пледом і розпалив у каміні вогонь. Міраї була пригнічена. Вона лежала і дивилась в стелю. Ян сів поруч на край дивану і опустив голову. Обое мовчали. В каміні тріскотіли дрова. Від тої тишини, зігрівшись, Міраї заснула. Ян дивився на її неспокійне емоціями обличчя і його сильно непокоїло те, що сталося. Він піднявся і сів біля каміну на підлогу, обпершись спиною на боковий поручень крісла, спрямував погляд на вогонь. Він відблискував іскорками в його очах та там і згасав. Похмурий вираз обличчя лише підтверджував схвильованість Яна. Пройшла може година часу, як Міраї прокинулася. Мовчки і не ворухнувшись, вона просто відкрила очі і оглянула кімнату. Та Ян це помітив і на мить обернувся. Вона піднялася.

- Я, мабуть піду вже... – тихо промовила.

Ян теж піднявся.

- То... у тебе все-таки ще залишились почуття до нього..? – він відвернувся і говорив, вдивляючись пустими очима у вогонь.

- Що..? – Міраї здивовано обернулася.

- Ти! Ти сказала, що любиш його! – грізно підняв голос Ян і перевів погляд на неї. – Любиш?! Після всього??

- А... – Міраї відвернулася і опустила голову. На її обличчі промайнув ледь помітний біль. - Ні, – промовила вона спокійно, – я подумала, що коли

скажу *це*, то він мене відпустить... Це спрацювало, але й зіграло зі мною злий жарт. Я забула про те, що Хатає підняв мене вже не над землею... Та й я ніколи не була впевнена, чи справді його люблю... Якесь це почуття було для мене неповноцінним...

Ян не відповів нічого, хоч і насправді мав що сказати.

- Яне, зараз, - зробивши маленьку паузу, вона лагідно глянула на нього і з неприхованою ніжністю у голосі сказала, - *я закохана у тебе...*

Від тих слів Ян аж здригнувся. Він приголомшено дивився на Міраї і не міг відвести очей. На кілька секунд йому просто відняло мову і він забув усі слова. Та раптом різко крикнув:

- Годі вже!!! - здивування Яна змінилося гнівом.

Міраї не чекала такої реакції. Через мить вона злісно і роздратовано розвернулася і швидко попрямувала до виходу. Раптом Ян схаменувся і кинувся їй наздоганяти.

- Зачекай... - за дверима він схопив її за руку. Міраї різко обернулася і ображено гримнула:

- Ти ідіот, Яне!!! - вона аж палала від гніву і її очі мерехтіли. - Ти завжди був чесний зі мною і я теж не збираюсь тебе обманювати. Ніколи! Угх, та думай що хочеш... Пусти!

Вона вирвалась, але Ян знову схопив її за руку, притягнув до себе, іншою рукою торкнувся обличчя і... *поцілував...*

Від несподіванки Міраї ледь не задихнулася.

Дотик його губ був таким ніжним і таким гарячим. Таким бажаним... Міраї закрила очі. Вона і справді цього хотіла. Від того поцілунку забула про все – і про свою злість, і про Хатае, і про те, що ледь не потонула годину назад... про все на світі. І якби Ян її не обійняв, то, мабуть, вона б упала...

- Умм... Яне... н... ні... - дівчина намагалась відштовхнути його, міцно схопивши за сорочку на грудях.

- Не пуцу! – Ян на секунду зробив паузу і знову поцілував, повільно відводячи її назад, всередину. В ту мить, зазирнувши в його очі, Міраї нарешті побачила справжнього Яна – ніжного і турботливого, надійного, чесного... Кілька кроків – і зачинив двері. Вона перестала пручатися і Ян прижав її ще сильніше. Поцілунки стали ніжнішими і повільнішими... Все відбулося так несподівано, що Міраї не відчувала землі під ногами. Вона знала, що не зможе опиратися Янові, але щоб настільки... ледь не знепритомнівши від почуттів, які накрили з головою їх обох... Раптом Ян відпустив її і, опустивши голову, відвів погляд в сторону, а потім прикрив рот долонею і знітився.

- Господи... я... не мав права цього робити...

- Яне... – Міраї глянула на нього і злегка зашарілась.

- Прости... Я не заслуговую тебе... – прошепотів хлопець.

Дівчина мимовільно торкнулася його щоки тремтячими пальцями.

- Ні, Міраї... Не треба... – він трохи

збентежився. – Я вже втратив надію на те, що коли-небудь ти на мене ось так дивитимешся... Так, як зараз... Але чому?.. Ти мала б мене ненавидіти... чому, Міраї?

Дівчина дивилась Янові прямо в очі з такою ніжністю, що серце ледь не виривалося з його грудей. Руки, губи, голос тремтіли. Ян ніяк не міг вгамувати хвилювання і заспокоїтися. Його так переповнювали почуття, що зараз він не зміг би підібрати ні одного слова, щоб описати, наскільки щасливий і водночас схвильований.

- Яне... – ніжно мовила вона. – Я... кохаю тебе. Кохаю... – Міраї торкнулася його волосся, що злегка прикривало очі та скроні і лагідно посміхнулася.

Він заплющив очі і обійняв її... міцніше... і ще, і ще... Прижимав її до себе так сильно, наче боявся, що вона ось-ось зникне... І в тих обіймах Ян відчував, як б'ється її серце. Вперше так сильно...

- Насправді... якби не ти, то я тоді, напевне, б не вижила...

- А... що ти таке говори..? – здивувався він.

- З самого початку ти був поруч. Завжди приходив, коли був потрібен, стільки раз рятував моє життя... Я знаю, тоді... *все сталося не випадково*... Ти зустрів мене, щоб... – голос Міраї затремтів.

Хлопець вражено дивився на неї, боячись дихати.

- Щоб тепер захищати все життя... Я не відступлюся, Міраї! Ні перед ким. – Ян впевнено глянув їй у очі. Нарешті він відчув, що добився свого,

зрозумів, що з самого початку ця незрівнянна дівчина належала тільки йому і:

- Можна, я тебе поцілую..?

Міраї посміхнулася і Ян ніжно торкнувся її губ своїми. То був зовсім інший поцілунок...

Прокинулася Міраї у Янових обіймах. За вікном вже був вечір. Всю кімнату, обличчя та волосся хлопця заливало золотаве світло від вогню у каміні і у тому сяючому промінні він був такий чарівний, неначе ангел на землі.

- Я... заснула? – запитала вона.

Ян лагідно глянув на неї і посміхнувся.

- Ага...

Дівчина трохи знітилася. «Такий теплий...» - мимоволі подумала.

- Ну... Я піду.

Раптом він знову обійняв її, міцно-міцно.

- Залишся...

- Ні, Яне...

- Я хвилююсь за тебе. А якщо щось станеться..?

Міраї розгубилась. Тепер вона навіть не знала, кого боятися більше – Нори чи Хатае? Вона не могла зрозуміти, що на нього таке найшло. Він же міг її утопити, знаючи, що дівчина не вміє плавати. Але яка цьому причина?

- Все гаразд...

- Тоді я поставлю у твоїй кімнаті захист, щоб ти була в безпеці.

- Я й сама можу це зробити. – посміхнулася вона.

- Ні-ні, мій значно сильніший... - запевнив він.
- Що ж, давай я тебе перенесу. - Ян швидко узяв дівчину на руки і зник, з'явившись у її кімнаті і обережно опустив на землю. Піднявши руку і протягнувши її перед собою, обвів нею кімнату і від того місця, де він стояв, хвилями розійшлося підлогою зеленувате світло, по стінах та замкнулося на стелі. - Цей захист не впустисть нікого, поки ти сама цього не захочеш. А тепер відпочивай, побачимось завтра... - він поцілував Міраї у чоло і повернувся назад.

Та перемістився він не у свій кабінет, а перед бібліотекою. Тільки-но хлопець зібрався вийти, як Нора сама з'явилась неподалік у коридорі. Побачивши Яна, швидко кинулась тікати.

- А ну стій, відьмо! - гнівно крикнув він, схопивши її за волосся і другою рукою притиснув за горло до стіни, та так сильно, що у тому місці аж порозтріскувалась штукатурка і вона почала задихатися. Очі його несамовито палали зеленим вогнем. - Слухай сюди, руда шльондро! Ще раз торкнешся Міраї своїми брудними руками - я рознесу тебе на атоми!!! А якщо виживеш - переслідуватиму доти, поки не здохнеш від безумства, боячись власної тіні! Добре, затирила?! - Ян стиснув ще сильніше. Нора лише закашлялась, хапаючи повітря. - Знаєш, - продовжив Сандервік, - я не б'ю жінок, та ти до них не належиш! - прошипів він і щосили штовхнув її, сильно ударивши об протилежну стіну. Вона упала на землю і з її розбитої скроні потекла кров. Нора спробувала підвестись, та

не змогла, і знесилено обперлась на стіну, важко дихаючи. Ян кинув на неї зневажливий погляд і зник.

Глава двадцять восьма
«Я тебе кохаю»

- Доброго ранку... - в аудиторію на заняття доктора Сандервіка ввірвалась захекана Міраї.

- О, запізнюєшся... - здивовано посміхнувся Ян.

- Ось твої роздруківки, ти забула вчора їх забрати.

- А... дякую... - дівчина знітилась. Вчора явно було не до роздруківок. Та добре, що він сам про них подбав, а то Міраї точно б забула.

«Хм, Намі відсутня... чи теж запізнюється?» - цього разу вона сиділа сама-самісінька на весь останній ряд у аудиторії і від цього навіть трохи засумувала.

- Покладіть перед собою перший аркуш. - скомандував викладач і взявся щось записувати на дошці. - Темою сьогоднішнього заняття буде дослідження прямого зв'язку між зіллями блокування та захисту. Я перевірятиму ваш захист на міцність і прогалини у схемі накладання. Отже, на першому аркуші - список інгредієнтів у вигляді формул. Всі їх потрібно привести в одну у вигляді зілля. На другій роздруківці є допоміжні вказівки...

Міраї, добре підготовлена своїм викладачем по предмету зіллеваріння, миттю справилась із формулою, упорядкувавши інгредієнти у таблицю

за кількістю, температурою приготування і по черзі додавання їх у майбутню суміш, і задумливо спрямувала погляд у вікно.

- Тепер, - продовжив доктор, помітивши, що майже всі студенти справились із завданням, - відкрийте третю роздруківку із табличкою, яку треба заповнити... І, нарешті, четверту, останню роздруківку...

- «Останню..? Чому у мене їх більше?» - здивувалась Міраї і відкрила наступну.

«Я»...

Наступну...

«тебе»...

Останню вона уже боялась читати, відчувши, як її серце шалено забилося і перехопило подих.

«кохаю».

Напевне, то було найнеочікуваніше зізнання, яке вона тільки могла собі уявити. Міраї розгублено дивилась на Яна, який знову щось записував на дошці. Раптом він обернувся і помітив той її погляд. Дівчина швидко закрилась руками, відчуваючи, що почервоніла до самих вух. Учитель лише ледь посміхнувся, але якась із дуже допитливих студенток помітила це і не витримала:

- О, сенсей, а чого це ви так мрійливо

задумались? Невже закохались?

Ян здивовано поглянув на неї.

- А що, мені не можна? – він роздратовано засміявся.

- Справді? Це хтось із студенток?

- Що-о?! Це правда, Яне-сенсей? – озвалась інша.

- Здається, ви, дівчата, погано Статут Академії читали...

- А ти що, ревнуєш чи що? – насмішкувато звернулась третя дівчина до першої.

- Годі вам! – сердито гаркнув Сандервік. - Позакривайте свої дзьобики, галасливі сороки! Це не ваше діло! – він знову обернувся до дошки і продовжив.

Дівчата миттю втихомирились, а Міраї лише здивовано спостерігала за дійством. «От же дурепи...»

Настала черга зілля і до вчителя по черзі почали підходити по кілька студентів, готуючи його кожен за власною формулою. У одних воно було надто густе, у інших – дуже пінисте, ще у когось безперестанку швидко змінювало колір із одного у інший. Дехто занадто голосно викрикував заклинання, а дехто взагалі говорив його неправильно. Створити потрібний бар'єр спромоглося лише кілька студентів. Спочатку Ян випробовував його на міцність, кидаючись світловими кулями, а потім намагався пройти крізь захист. Бар'єр студентів, які справились із завданням, не пропустив викладача і вони отримали

відмінні оцінки.

Дійшла черга і до Міраї. Дівчина спокійно спустилась і взялась готувати зілля. Студенти зацікавлено спостерігали, адже вона – «особиста» студентка доктора Яна і права на помилку у неї, звичайно ж, не було. Та Міраї не просто виправдала їхні очікування, а їй вкрай здивувала. Зілля, приготовлене нею, запроменилось блакитнуватим сяйвом і студенти, особливо ті, у кого вдалося створити бар'єр, захоплено і вражено загомоніли. Вона високо підкинула пляшечку із зіллям, розбивши її об стелю, а не об підлогу, як інші, і тихо, владним голосом прошепотіла заклинання. Вмить аудиторію покрив невидимий щит, зійшовшись під її ногами. Ян лише задоволено посміхався, спокійно спостерігаючи за її вправними рухами.

- Ну що, випробуємо його? – він загадково поглянув на свою студентку. Міраї ствердно кивнула і викладач жбурнув світлову кулю. Та вона навіть не долетіла до стіни, розсіявшись у повітрі. – Що..? – здивовано завмер Ян. За мить він повторив ще і ще, та нічого не виходило. – Хм... чого ти туди підмішала? – його це навіть трохи роздратувало.

- Нічого зайвого... - дівчина розгубилась.

Студенти приголомшено пороззявляли роти. Кілька секунд Ян збирався із думками, а, може, із силами і нарешті спробував переміститись. Та за секунду бар'єр відкинув його назад і він аж упав, не втримавшись на ногах.

- Я в порядку, в порядку! – вигляд у доктора був такий, наче він програв Міраї бій за право

називатися магом. Ян допитливо зиркнув на неї. – Отже, елементарною магією я не зможу його пробити... Доведеться діяти інакше. Відійдіть усі! – він встав і його очі зненацька яскраво засяяли. Він протягнув руку, створюючи сильний рух повітря навколо себе і почав промовляти якийсь заклинання. Міраї відчула, що її очі у відповідь теж почали сяяти, і вона злякано зажмурилась, відвернувши голову, щоб ніхто не помітив, та відійшла подалі від натовпу. Помалу бар'єр почав розходитися, а потім і зовсім зник. Учитель знесилено обперся на стіл.

- На сьогодні... все... розходьтесь... - тихо наказав він і студенти миттю розібрали свої речі і зникли із аудиторії. Лише Міраї так і залишилась там стояти, обернувшись у вікно. Ян занепокоєно підійшов до неї. – Міраї? З тобою все гаразд?

- Угу... - вона розплющила очі. – Вибач, схоже, я перестаралась... - і винувато опустила голову.

- Ну що ти! Навпаки – втерла ніс усім студентам! Я аж сам розгубився... - учитель сперся на підвіконня і вдоволено глянув на дівчину. – Ходімо звідси.

Вийшовши із аудиторії, Міраї раптом побачила за кілька кроків перед собою Хатае і все її ество наповнилось невимовною злістю і образою за той вчорашній випадок. Вона стиснула зуби і кинулась вперед із непереборним бажанням якнайболючіше йому врзати, та Ян зупинив її.

- Ні. – сказав він владно.

- Що?! Ти на чий стороні? – сердито викрикнула вона.

- На твоїй, звісно. Та Хатає тут абсолютно ні при чому...

- Тобто як? – здивувалась дівчина.

- То все справа рук тієї рудої, я її бачив тоді. Вона просто затуманила йому розум і Хатає не тямив, що робить.

Міраї ще більше здивувалась.

- Не хвилюйся, - заспокоїв її Ян, - їй уже перепало на горіхи...

- Що? Що ти зробив? – вона вже налякалась.

- Нічого такого. Просто *злегка натякнув* їй, щоб не потрапляла більше мені на очі...

- Яне...

- Міраї, - він впевнено глянув їй у очі, - якщо Нора ще хоч раз до тебе бодай на метр наблизиться, клянусь – уб'ю це стерво!

Глава двадцять дев'ята
Пуста книга без назви

Прошло не так багато часу і одного разу Міраї прямувала у оранжерею, куди її відправив Ян за потрібними рослинами для зілля. Вона ішла повз бібліотеку і раптом побачила неподалік від її дверей дивну книгу. Дівчина зупинилась і підняла її. Вона була досить стара, трохи якась ніби обпалена, огорнута темно-червоною шкірою і на ній нічого не було написано. Дівчина вирішила віднести її у бібліотеку, подумавши, що хтось загубив. Піднявши ту книгу, Міраї не помітила, що у місці, де вона

лежала, підлога значно потемнішала, наче обвуглилась.

- Кого я бачу?! Невже сама Юнарагі-сама завітала в таке місце, як академічна бібліотека? - здивовано осміхнулась Нора. Міраї лише зневажливо кинула поглядом з-під лоба.

- Я зайшла тільки для того, щоб віддати книгу. Знайшла її у коридорі на підлозі неподалік. - байдуже відповіла вона.

- Хм... що, справді? - розчаровано протягнула бібліотекарка. - А я тут гадаю, як би це тебе виманити із Сандервікової нори, а тут ти сама до мене прийшла. Що, геть не страшно? - в'їдливо посміхнулась.

Такими словами Нора визвала у Міраї лиш презирство.

- Сенпай... тобі таки пощастило, що Ян ще не убив тебе! - гнівно прошепотіла дівчина і бібліотекарка дико розреготілась.

- О-о-о, твій сенсей так часто плутається у мене під ногами, що я їй сама подумую над тим, аби взятися за його шкуру. Та наразі мене цікавлять лише твої здібності, а його я залишу наостанок!

Ненависть аж спопеляла Міраї зсередини, та вона промовчала, гнівно зціпивши зуби та стримуючись, аби не врізати їй. Дівчина зібралась піти, як раптом Нора міцно схопила її за руку.

- Ей, куди це ти намилилась? Думаєш, я тебе так просто відпущу? Що ти мені принесла? - ехидно прошипіла вона.

- Про що це ти? - не зрозуміла Міраї.

- Корчиш із себе невинну? - вишкірилась бібліотекарка. - Ти принесла мені книгу, на обкладинці якої нічого не написано! Обдурити мене надумала? Не інакше, як вона зачаклована!

- Ти що верзеш?! - розгнівалась Міраї. - Я не опускатимусь до твого рівня, щоб підсувати зачакловані речі!

- Хах! Та невже?! Тоді відкрий її! А як ні - то придушу тут же! - викрикнула Нора.

- Та запросто! - роздратовано мовила дівчина і протягнула руку до книги. «Це ж звичайна книга... То й що, що тут нічого не написано..? Хіба в Академії не може бути таких книг?» - вона поволі відкрила її. Але на диво в книзі сторінки були пустими і якимись наче обпаленими по краях. Міраї вихопила свою руку і спокійно озвалась.

- Бачиш? Нічого не сталося... - але тільки-но вона обернулась, щоб піти, як розкрита книга почала тріскотіти і світитись. Міраї глянула на неї і налякано почала помалу відступати, але перечепилась за якісь пакунки, що лежали на підлозі біля столу Нори, і упала. Раптом із книги вилетіло полум'я і зачепило їх обох. Щосекунди воно розросталося чим раз більше й більше і утворювало собою наче якусь постать. Воно було схоже на людину із щупальцями, якими спочатку схопило Нору. Вона намагалась відбиватись від нього магією, та нічого не могла вдіяти і вогонь захопив її, мовби у обійми. Міраї, зрозумівши, що нічим не зможе зарадити бібліотекарці, спробувала непомітно вибратись із приміщення, але вогненна постать

потягнулась тими палаючими щупальцями до неї. Дівчина швидко прошепотіла заклинання миттєвого бар'єру, але це ніяк не допомогло їй – вогонь одразу його вщент зруйнував і схопив дівчину за ноги. В цей час у дверях бібліотеки стовпилися налякані студенти, дехто із них одразу кинувся по воду.

- Яне!!! – відчайдушно викрикнула Міраї, навіть не знаючи, чи почує він її. Раптом та палаюча постать вибухнула ще більшим вогнем у її напрямку і відкинула дівчину на кілька кроків, окутавши її хмарою густого їдкого диму. Вона відчула, що задихається. Усе її тіло нестерпно пекло і цей біль настільки паралізував, що несила було й ворухнутися. Зібравши останні сили, Міраї прикрила обличчя руками. Вона відчувала, що втрачає свідомість, і мимовільно заплющила очі...

В цей момент в бібліотеку ввірвався Ян.

- Що?! Хіноягі..? – він приголомшено втупився на вогненного демона.

Майже біля самого входу просто під його ногами лежала Міраї. Учитель кинувся до неї, та дівчина вже була непритомна. Він миттю створив навколо неї захисний бар'єр і тут підбіг хтось із студентів, направивши на демона вогнегасник.

- Ні! – крикнув Ян. – Це не допоможе! Тільки вода!

Враз його очі гнівно і яскраво засяяли. Він протягнув руку уперед і швидко почав читати зв'язувальне заклинання. Потoki світла, які направляв викладач у бік демона, одразу обвилились

навколо його постаті, міцно скувавши полум'яні шупальця. Та цього не вистачило надовго і демон швидко визволився.

- Вода! - нарешті гукнув хтось із студентів і протягнув відро. Ян різко ухопив його и плеснув воду просто в демона, при цьому викрикнувши заклинання древньою англійською, що складалось всього із двох слів. За лічені секунди вогонь вщух і книга, з якої він вийшов, різко закрилась. В цю мить у бібліотеку влетіла Ширао і нажахано залякла.

- Щ... що тут... що тут відбулось..? - ледь змогла вона промовити.

- Хіноягі... - тихо промовив Ян і обережно узяв свою студентку на руки. Тіло Міраї було сильно обгоріле, обпалене волосся звисало нещасними короткими пасмами. Всі студенти налякано повідходили, стурбовано перешіптуючись.

- Що тут забув вогненний демон? - приголомшено запитала директор.

- Я не знаю... Нора, схоже, вона теж постраждала... - докинув Ян і поспішно зник, забравши дівчину з собою.

Прокинулась Міраї аж через два дні. Ворухнутися було дуже важко, усе неймовірно боліло і пекло. Перше, що вона побачила - це те, що усе тіло забинтоване: руки, ноги, груди і живіт, шия. Бинти вона відчувала і на обличчі. Дівчина нажахано почала торкатися їх і застогнала від болю. Почувши її голос, із кухні вийшов Ян із засуканими рукавами сорочки і вона різко викрикнула.

- Ні! Не дивись на мене, Яне! Ні...

Та він сів поруч неї і в обіймах відштовхнув назад на подушку. Відкривши її обличчя, яке вона затуляла руками, зажмурився від ніжного довгого поцілунку. Дівчина розгубилась, а він лише спокійно промовив:

- Я сказав усе, що хотів... - і повернувся на кухню.

Що відбувалось, Міраї не могла зрозуміти. Але вона навіть не могла встати із ліжка, так сильно боліло і не слухалось її тіло. За мить Ян повернувся із мискою супу, поклав її збоку на столик і знову сів поруч. Вона налякано відвернулася і Ян лагідно торкнувся її щоки.

- Усе буде гаразд... Довір'яй мені. - він дивився на неї таким співчутливим поглядом, що у Міраї із очей покотились сльози чи то від болю, чи від власної немічності. Учитель знову обійняв її. - Ти геть знесилена, треба поїсти. Гаразд?

- Я... не хочу... - гірко промовила вона.

- Послухай... Ти не настільки слабка духом, щоб здаватися. Клянуся, я відправлю винних у пекло, але ти маєш мені посміхатися. Завжди і навіть зараз. - Ян впевнено дивився у її очі, не відводячи погляду. Дівчина здивувалась, почувши такі слова. - Чуєш мене, Міраї..?

- Я... я буду... - тремтячим голосом ледь промовила вона. Ян прижав її до грудей і погладив шовковисте волосся. Воно трохи обгоріло і звисало заплутаними пасмами, та від його дотику швидко відновилося і стало таким, як було до цього.

- Заспокоїлась? – запитав він через кілька хвилин.

- Угу...

- Тоді дозволь тебе нагодувати. – він узяв у руки суп і справді взявся годувати дівчину. Міраї їла дуже повільно, губи і рани на обличчі сильно пекли і розжовувати їжу їй було надто важко. Нарешті, вгамувавши голод, вона заперечливо похитала головою перед черговою міні-порцією. Відклавши посудину убік, Ян задоволено подивився на дівчину і вона від цього трохи знітилась.

- Дякую... смачно...

- Пов'язки потрібно замінити. Ти дозволиш мені це зробити?

- У мене немає вибору... - ніяково відповіла вона. - Я сама все-одно не зможу...

- Тоді пообіцяй мені, що не дивитимешся на рани. Я не хочу, щоб ти їх бачила.

- Гаразд... Я не дивитимусь...

Раптом Ян зник. А за мить повернувся, прихопивши із собою кілька пляшечок.

- Навіщо це? – тихо запитала дівчина.

- Я приготував спеціальний бальзам. Це щоб пришвидшити сам процес загоювання ран і утихомирити біль... Заплющ очі. – наказав він і стягнув із неї ковдру. – Я почну із ніг.

Ян повільно і обережно почав знімати бинти, не відводячи очей від того, що робить. Виглядав він спокійним і зосередженим, наче кожен день таким займався. Міраї сиділа перед ним у одній сорочці та, схоже, його це аніскільки не відволікало. Зате

дівчина відчувала сильне збентеження. Спочатку вона відвернулася і заплющила очі, але варто було їй крадькома глянути на нього і вона вже не змогла відвести погляд. Ян не помітив того, як захоплено Міраї слідувала за його рухами. В той момент вона думала про те, чому її рани не викликають у нього ніякої відрази. Чи, може, то у нього такий фетиш? Але на його обличчі не видно було ні захоплення, ні задоволення. Ні, він робив це якимось зовсім незворушно, наче виконував свою роботу. Але такі ніжні дотики, теплі руки, спокійне обличчя. Вправність і майстерність, наче праця досвідченого ювеліра. Він виглядав, мовби справжній ангел, і Міраї мимовільно потягнулась рукою до його волосся, що прикривало лице.

- Ось так. А... тепер... - Ян завмер, глянувши на дівчину. - Мм... що?

Вона не очікувала такого від себе і сильно зніяковіла. Та Ян миттю взяв її за руку і поцілував долоню.

- Щ-що... ти робиш..? - Міраї усім тілом відчула той гарячий поцілунок.

- Ти хотіла торкнутися... чи не так? - лагідно глянув на неї Ян.

- Ні! Я зовсім не...

Та він раптом приклав її руку до грудей.

- Чуєш?.. Навіть від простих дотиків воно б'ється швидше. А чи знаєш ти, як важко витримувати це задоволення..?

- Знаю... - тихо прошепотіла Міраї і ніяково опустила голову. - Але в такі моменти я не відчуваю

болю... Твої ніжні руки зцілюють мене, варто тобі лише торкнутися. Голос... Погляд... Обійми... Поцілунки... Чи знаєш ти, як важко витримувати *це* задоволення... коли кожної секунди ти остерігаєшся свого забороненого кохання... Ти викладач, а я просто тво...

Ян здивовано слухав Міраї, та не дав їй договорити, зупинивши поцілунком. Ще і ще... Намагаючись зупинитися, та ніяк не виходило.

- Менш за все мене хвилюють ці бісові правила! Я так довго на тебе чекав, що у цій вічності заборони взагалі ніщо... Гаразд, потрібно поміняти решту пов'язок... - Ян враз посуворішав і сів позаду дівчини, знімаючи сорочку. - Краще, коли ти не бачитимеш мене. Це, щоб менше тебе бентежити... - він акуратно прибрав їй волосся, щоб не заважало. - Я не хотів ритися серед твоїх речей, тому одягнув на тебе свою сорочку...

Коли він закінчив перебинтовувати рани на спині, грудях і животі, знову сів перед Міраї.

- Яне... - тихо озвалась вона, не піднімаючи очей.

- Мм?

- Невже... тебе зовсім не лякають мої рани?

Викладач здивовано глянув на неї, але вже за секунду твердо відповів, анітрохи не сумніваючись.

- Ні.

- Але ж... мабуть, це огидно...

Ян ще більше здивувався і навіть трохи розізлився.

- Що за дурниці ти верзеш? Думаєш, я б

займався таким, якби відчував відразу? – роздратовано пробурчав він, перебинтовуючи дівчині руки. Міраї мовчала. «А й справді... Коли він закохався у мене, я виглядала не краще».

- Міраї... - Ян схилився і поцілував її кисть в тому місці, де були рани від опіків. Дівчина захотіла вихопити руку, але, завмерши від несподіванки, не змогла цього зробити і стиснула її в кулак. – Бачиш? Мені не страшно, тому що це твої руки. Руки, що торкаються мене – обличчя, волосся... так ніжно... і так тепло... Я не можу не любити їх, Міраї... Усе буде гаразд, просто вір мені.

Дівчина ледь стримувалась, щоб не розридатися. Ян спокійно продовжив. Він і справді робив це з любов'ю, турботливо і лагідно. Це заспокоювало її і водночас сильно бентежило. Всі його дотики були неймовірно приємними і мазь, що він нею змащував рани, утихомирювала біль. Замінивши пов'язки на руках, він узявся знімати їх з обличчя Міраї. Дівчина розхвилювалась ще більше і заплющилась, але навіть так вона відчувала його погляд.

- Що..? – запитала вона. – Чому ти зупинився?

Ян промовчав. Дівчина повільно відкрила очі і він посміхнувся.

- Ну, тепер я можу продовжити...

- Е? То ти чекав, поки я на тебе гляну? – Міраї аж зашарілась і її очі замерехтіли.

- Ага... - задоволено відповів він і продовжив.

За якусь хвилину Міраї знову озвалась.

- Що то було... там, у бібліотеці?

- Хіноягі... - Ян на мить зупинився і його обличчя перемінилось. - Полум'яний демон. Ти пам'ятаєш, що сталося?

Дівчина задумалась, а потім продовжила.

- Я знайшла у коридорі ту книгу. Подумала, що хтось її загубив і віднесла у бібліотеку. Та Нора змусила мене її відкрити, бо подумала, що вона зачаклована і я умисне принесла її для неї... - вона замовкла. - Яне... звідки взялась ця книга?

- Що сталося, коли ти відкрила її? - якимось стурбовано запитав він.

- Ем... Перших кілька секунд нічого. Та потім звідти почало вилітати полум'я і накинuloся спочатку на Нору, а потім і мене зачепило... - якимось несміло почала Міраї. І раптом підозріло глянула на Яна. - Це... вона так підлаштувала?

- Хм... - учитель задумався. - Думаю, якраз навпаки... По-моєму, та книга була саме для Нори...

- Е-е? Що ти маєш на увазі? - здивувалась дівчина.

- Рудоволоса не з тих, хто жертвуватиме собою заради такої пастки. Здається, комусь вона чимось не догодила і їй прислали демона, запечатаного у пустій книзі.

Раптом Міраї здивовано завмерла, наче пригадала щось.

- Що? - допитливо поглянув на неї Ян.

- Мм... Коли я зайшла у бібліотеку... вона сказала, що її цікавлять мої здібності. Вона ж тому за мною полює? - на мить дівчина знову задумалась. - Що, як це суперечить вказівкам того, хто за нею

стоїть?

Ян приголомшено глянув на студентку і аж рот роззявив. Та потім відвернувся, задумливо підперши підборіддя і насупившись.

- Хочеш сказати... - невпевнено почав він, - що Нора відхилилась від плану через власні забаганки?

- Ага... І, схоже, вона не зупиниться на моїй магії...

- Тобто? - Ян ще більше здивувався.

- Твої здібності теж її цікавлять. - впевнено відповіла Міраї. - В якості десерту...

- Хм... - задумався він. І справді, таке цілком можливо... Хтось, хто за нею стоїть, гострить зуби на здібності його студентки. Це може бути лише початком і на ній він не зупиниться. А тут Нора вирішила й собі скористатися із такої вигідної ситуації і не ділитись із замовником... Всі ці думки просто створили вихор у голові Яна. Він розгублено обернувся до Міраї. - Мені... треба обміркувати все це... - хлопець занепокоєно піднявся і вийшов на балкон. Вона лише важко зітхнула і відкинулась назад на подушку.

«Що ж тут... відбувається..?» - Ян обперся на поручень і поринув у роздуми.

Надвечір дівчина заснула, поки Ян щось робив на кухні. За цей час він відправився у місто і прикупив для неї трохи солодоців, а повернувшись, заходився заварювати чай із заспокійливих трав. Приготувавши все необхідне, він повернувся назад у кімнату, і раптом Міраї прокинулась і різко

піднялась, важко віддихуючись.

- Що таке? – він підійшов і сів поряд, узявши її за руки.

- Мм... нічого... Просто кошмар наснився. Я часто жахи бачу...

Дівчина знову бачила той сон, де на неї летить авто. «Ой, і нащо я це сказала?» - раптом подумала вона. Та Ян більше нічого не запитував, лише мовчки обійняв її.

- Я тобі дещо приніс. – за хвильку він хитрувато посміхнувся і відкрив коробку.

- О-о! Мармурові цукерки... дякую... - Міраї вдячно глянула на нього.

- Ну що ти... Зараз принесу чай.

За мить Ян повернувся і помітив, як на її очах виступили сльози.

- Знаєш... - тихо сказав він, уважно глянувши в очі Міраї. – Колись я заберу тебе звідси... - і трохи знітився. Вона здивувалась. – Та спочатку я покараю усіх, хто посмів тебе образити. Я не спущу цього із рук нікому! Ти віриш мені? Віриш, Міраї?

- Я... я тобі вірю... - ковтаючи сльози, тихо прошепотіла вона.

- От і гаразд. – посміхнувшись, задоволено сказав Ян і дістав із коробки цукерку. – Мені кортить ще раз зав'язати тобі очі, щоб ти відгадувала їх на смак!

Дівчина кілька секунд дивилась на нього, а потім щиро розхихотілась. Він спостерігав ту її неймовірну усмішку і сильно шкодував, що не був поруч, коли все сталося. Він не допустив би цього. Та

набагато більше його непокоїло те, як так саме Міраї пощастило підібрати ту книжку. Хоч Ян і був упевнений, що вона була саме для Нори, все ж таки його студентка не випадково на неї натрапила. Та от як дізнатись, чиїх рук це справа, він не знав.

Просиділи вони так кілька годин – молодий викладач-маг і його не менш талановита студентка, дивним способом закохані одне у одного. Щоразу, згадуючи, як все сталося, Ян картав себе за ту необережність, яка ледь не коштувала життя Міраї, проте сяючі очі дівчини зігрівали його взаємністю, варто було лише заглянути в них. І це було так неймовірно, так чарівно, що перехоплювало подих. Йому не хотілося ані на мить розлучатися із нею – бути поряд, торкатися... Та просто торкатися вже недостатньо...

Глава тридцята *Неочікувана правда*

- Яне..! Залишся... - прошепотіла Міраї, міцно обійнявши хлопця, коли він вже збирався іти. Було досить пізно, цукерки вони з'їли і випили чай. – Просто залишись. Прощу тебе...

- Усе гаразд, Міраї. Я нікуди не йду. – Ян ніжно погладив дівчину по голові. Вона миттю заспокоїлась, але не відпускала його із обіймів. За хвильку Міраї важко зітхнула і якимось сумно чи то із жалем сказала.

- Чому ти не з'явився у Академії на рік раніше?

Можливо тоді, на розподілі я б потрапила до тебе, а не до Хатае... І все склалося б по-іншому. В моєму житті не було б ні його, ні Нори...

Ян раптом перемінівся. Щось у словах Міраї його помітно схвилювало і він відвів погляд, очевидно, про щось зосереджено розмірковував чи то згадував щось.

- Зачекай... – тихо промовив. – Скільки часу ти знаєш Хатае? – він дивився на неї так, наче ось-ось мав почути зовсім небажану відповідь.

Міраї здивувалась такому запитанню.

- З моменту розподілу... А чому ти запитуєш?

Ян виглядав приголомшеним відповіддю. Емоції на його обличчі чітко дали зрозуміти, що він явно знав іншу історію.

- Тобто, до вступу в Академію ти не була знайома з ним?

- Авжеж ні. Звідки я могла знати його раніше? – ще більше здивувалась дівчина. Ян розгублено встав і пройшовся по кімнаті, з головою поринувши в роздуми.

- Вінсент... – пробурмотів він. Міраї геть не розуміла, що відбувається.

- Яне..? Що сталося?

Він зупинився. Його обличчя було гнівним та серйозним. Якусь хвилину викладач уважно дивився на Міраї, а потім підійшов і знову сів поруч.

- Щось не в'яжеться... ти вступила в Академію і на розподілі нової групи потрапила до Хатае, як його особиста студентка, правильно?

- Яне...

- Як саме ти потрапила в Академію? Чому ти вирішила сюди вступити?

- А... це не зовсім приємна історія. - вона притишила голос і опустила голову.

- Міраї..?

Дівчина відвернулася убік.

- Майже два роки тому мої батьки зненацька повідомили, що збираються видати мене заміж. За чоловіка, якого знав лише мій батько. Вони навіть імені його мені не назвали. Це... була жахлива новина, я не знала, хто він і який. Та раптом натрапила на листівку-рекламку Академії і ледь умовила батьків, щоб відпустили мене на навчання. Я пообіцяла їм - якщо провалю навчання - погоджуся вийти заміж... Пізніше виявилось, що той чоловік, що мав зі мною одружитися - це Хатае... Я наче й зраділа, але ніколи не була до кінця впевнена, що й справді люблю його... - на цьому Міраї замовкла. Ян і сам не знав, що сказати. Тепер він геть нічого не розумів. Він незворушно дивився дівчині у очі, ще раз і ще раз прокручуючи в голові все, що вона сказала.

- Стривай... Ні, ні, ні... Все не так, зовсім не так... - розгублено почав він. - Тоді, у лікарні, я не просто у тебе закохався. Вінсент... я просив його зробити так, щоб ти стала *моєю* нареченою. Він пообіцяв, що щось придумає. То було за день до від'їзду у Англію - за просьбою тітки Ельзи допомогти їй із деякими справами по бізнесу. Уже там мені зателефонував дядько Вінсент і повідомив, що ти вийдеш заміж за Хатае... - Ян говорив з таким

трудом, що здавалося, наче слова із каменю витесував. – Далі він пояснив, що ти нібито *вже була закохана* у брата і тому дядько не може поступити інакше, аніж віддати тебе за власного сина... Я так і не повернувся із Англії тоді... - тут він замовк і нервово прикусив губу. – Виходить, Хатае зустрів тебе раніше, ніж я. Він випередив мене... Але чому дядько одразу нічого не сказав..?

Міраї приголомшено слухала ту розповідь і з кожним Яновим словом втрачала відчуття реальності. Звісно, Вінсент не зміг відмовити рідному синові.

- Але... я ніколи раніше не зустрічала Хатае...
- нервово задумавшись, промовила Міраї.

- Що, як ти просто цього не пам'ятаєш?

- А що, як ти просто знаєш іншу версію...? – сказала вона перше, що прийшло їй у голову і остаточно заплуталась. Вона схопилась руками за голову і стиснула зуби. Її мозок закипав від такої плутаниці і від цього дівчині хотілося просто закричати.

- Я повинен у цьому розібратися, - занепокоєно сказав Ян, - потрібно поговорити із Хатае.

Минуло кілька днів і Міраї помітно поправилась. Ян дбайливо доглядав її і залишався поруч майже увесь час. Зранку він готував дівчині сніданок, потім проводив аудиторні заняття, а далі знову повертався у кімнату студентки і залишався до самого вечора, а іноді й до ранку. Під вечір у Міраї піднімалась температура і він ні на крок не відходив

від неї, готуючи різні трав'яні зілля та настійки. Дівчина вже помалу вставала із ліжка і навіть могла самостійно пересуватися по кімнаті. Її рухи сковували бинти, та й рани на тілі не давали спокою. Янові мазі утихомирювали біль лише на кілька годин, а далі потрібно було приймати всякі огидні на смак напої, аби хоч якось полегшити страждання. Та Міраї мовчки терпіла, але більш за все її непокоїло те, який вигляд буде у неї, коли зняти всі ці пов'язки. Напевне, залишаться шрами...

Так пройшло два тижні і дівчина остаточно поправилась. Ян змінював бинти все рідше й рідше, а останніх три дні то й взагалі не чіпав їх і Міраї трохи хвилювалась, адже не знала, в якому стані її рани. Та вони уже майже не боліли, лише було легке відчуття, наче шкіра суха й стягнута.

Якось Ян трохи затримався на заняттях і прийшов пізніше, ніж зазвичай. Він був у доброму настрої і приніс із собою якийсь пакунок.

- Що там? – поцікавилась Міраї.

- Не скажу! Це сюрприз... - загадково посміхнувся він і сів поруч. – Міраї, настав час знімати пов'язки.

- Я теж подумала про те, що ти не змінював їх цілих три дні. Уже хотіла зробити це сама...

- Ні в якому разі! – обурився Ян. – Це моя робота.

Він витягнув із кишені якусь баночку із прозорою маззю. Коли відкрив її, уся кімната наповнилась легким ароматом жимолості.

- Який чудовий запах... - Міраї аж очі

заплющила. – Це якась інша мазь, не та, що завжди...

- Угу... - спокійно пробурмотів Ян і взявся розмотувати бинти на обличчі. Знімались вони на диво легко і майже нечутно. Ніякого болю дівчина вже не відчувала і це її навіть трохи здивувало, але вона одразу подумала, що все це завдяки акуратним і обережним дотикам Яна. Його руки, напевне, найефективніше заспокоювали біль.

Хлопець зняв пов'язки і став уважно розглядати обличчя Міраї. Десь з хвилину він досліджував її поглядом, а потім задоволено посміхнувся і почав наносити мазь. Вона приємно охолоджувала шкіру і від задоволення дівчина зажмурилась. Закінчивши, Ян несподівано зав'язав їй очі.

- А це для чого? – здивувалась вона.

- Щоб не підглядала! – суворо відказав Ян.

Міраї навіть трохи розгубилась.

- Міг би просто попросити... - буркнула.

Ян узявся знімати бинти із шиї, а потім з рук. Вивільнивши одну, змазав її і перейшов до іншої. Міраї не бачила абсолютно нічого і у темряві спробувала уявити, із яким виглядом він це робить і мимовільно потягнулась рукою до його обличчя і торкнулась щоки, а потім губ великим пальцем. Ян завмер. Вона ледь нахилилась ближче і тихо промовила.

- Поцілуй мене...

Ян все ще не зміг ворухнутися. Кілька секунд він здивовано дивився на неї і Міраї, подумавши, що він не хоче, поволі забрала руку. Та раптом хлопець

ніжно торкнувся її губ своїми й далі заледве зміг зупинитися.

- Це... провокація. – прошепотів він і Міраї відчула його гарячий подих. – Ти випробовуєш моє терпіння...

Дівчина знітилась і нічого не відповіла, опустивши голову. Нарешті Ян зняв пов'язки із її ніг, залишивши перебинтованою лише спину й груди. Він узяв її за руку і, підвівши до дзеркала, розв'язав очі.

- Тепер можеш глянути...

Якусь мить Міраї вражено дивилась на своє відображення, боячись і поворухнутися. На її тілі не залишилось жодного шраму, навіть сліду, де були ті жахливі опіки. Годі було й впізнати ті місця – шкіра мала всюди однакову текстуру і відтінок. Наче ніколи нічого й не було. Вона підійшла ближче і боязко торкнулася руками свого обличчя, все ще не вірячи в те, що бачить. З її очей покотилися сльози. Вона втирала їх тремтячими руками і голосно схлипувала.

- Ей... ти чого це? – Ян підійшов до неї і обійняв. Міраї ніяк не могла зупинитись, все плакала й плакала. – Ну годі вже... заспокойся. – лагідно говорив хлопець, гладячи волосся і прижимаючи до грудей маленьке тендітне тіло дівчини.

- Я... я не знаю, як тобі за це дякувати, Яне...

- Ну що ти... – він зазирнув у її очі і витер рясні сльози. – Це я тобі повинен дякувати. За те, що

довіряла мені.

Дівчина ще ніколи не відчувала себе такою щасливою. Їй хотілося забути про все на світі і бути лише поряд із ним. Він добився того, що у Міраї не залишилось ні вагань, ані сумнівів у своїх почуттях.

- Я кохаю тебе... Яне... Кохаю... - шепотіла вона, а з очей невпинно лились сльози...

*Глава тридцять перша
Дозволь мені залишитись*

Нарешті Міраї з'явилась на заняттях. Студенти довго гомоніли про той випадок із полум'яним демоном у бібліотеці. Ніхто із них не знав, що сталося насправді і навколо цієї події снувало багато як загадок, так і пліток. Дівчину одразу ж обступили кілька подруг і стали розпитувати. Найбільше вони дивувались, що на тілі Міраї не залишилось й сліду від опіків. Питання про те, чи то Сандервік-сенсей так вилікував її, дівчина просто ігнорувала. У тому пакунку, що вчора приніс Ян, вона знайшла чудову сукню і запрошення на закриту вечірку його бізнес-компанії.

А от Нору ще довго ніхто не бачив у Академії. Ніхто не знав де вона і в якому стані. Та коли вона нарешті з'явилась, студенти, що особисто побачили її, налякано відсахувались. Обличчя Нори було спотворене шрамами від опіків Хіноягі, обстрижене до пліч волосся і ненависний погляд. У перший же день вона випадково зіткнулась у коридорі із Міраї і,

напевне, пошматувала б її у всіх на очах, якби в той же момент не з'явився Ян і не захистив дівчину, пригрозивши рудоволосій, щоб надалі й не наближалась. Та лише скажено заскрипіла зубами і зникла із виду.

- Ти вже вкотре мене розчарувала! – сердито гаркнув чоловік із тростиною Норі. – Це ж якою треба бути дурепою, щоб відкрити Книгу вогняного демона? Ще й у присутності Юнарагі!

- Пробачте, Майстре... - винувато шепотіла рудоволоса. – Вона принесла мені ту книгу і сказала, що у коридорі знайшла... Я подумала, що...

- Подумала?! Чим же?! – проревів він. – Ти що, й справді така тупа? Ця книга не для тебе була!

Нора здивовано витріщилась на чоловіка із тростиною.

- Н-не мені? – тремтяче перепитала вона. – А кому?

- Це не твоє діло! Ти не зобов'язана знати все! І не здумай більше чіпати дівчину! Бо якщо вона постраждає – ти не отримаєш нічого із того, що я тобі пообіцяв!

- Я... зрозуміла.

Майстер був такий сердитий, що Нора боялась й глянути на нього. Він відвернувся у бік океану і задумано сказав чи то Норі, чи то собі самому.

- Шістнадцять років я готував *його*. Ніхто не повинен завадити мені втілити цей геніальний план у реальність. Тим більше тепер, коли я знайшов другу половину Безкінечного магічного потенціалу.

- Майстер говорив про ту енергію так захоплено, що його очі й самі заблищали жадобою до тієї магії. - Загалом - пильнуй, Норо! Бо не здобувати тобі.

«Аякже! У мене свої плани на цю магію...» - роздратовано подумала рудоволоса і вдавано посміхнулась.

- Так, Майстре...

Сьогодні Ян був геть не в настрої. Всі ці думки про те, як Міраї стала нареченою його кузена не давали спокою. Він сидів на підлозі перед каміном. Цьогоріч весна холодна і викладач все ніяк не міг зігрітись. Навіть така улюблена кава не допомагала. Та ще й настирливі думки заповнили голову. Він все думав і думав, не в змозі зв'язати докупи дві версії - свою і Міраї. Можливо, після тої аварії вона просто забула, що знала Хатае раніше? Або й справді не знала. «Ні, так не годиться... Я мушу поговорити із братом» - занепокоєно думав він.

Раптом у кабінет ввійшла Міраї. Дівчина присіла поруч на волохатий килим і уважно глянула на учителя.

- Усе гаразд? Ти якийсь стривожений...

Ян відволікся від своїх думок і посміхнувся.

- Я просто задумався. Ти сьогодні пізно... - Ян помітив, що дівчина якась неспокійна. Він прибрав пасмо волосся, що прикривало її обличчя і вона відвела погляд, дещо збентежившись.

- Ем... я була зайнята... - якимось невпевнено відповіла вона і її очі замерехтіли. Тут Ян зауважив,

наскільки вона приваблива у золотистих відблисках полум'я та призахідного проміння, що лилось крізь вікно і окреслювало ніжні риси її обличчя. Замилувавшись, аж сам зніковів.

- Міраї... знаєш, у чому справжня причина мерехтіння твоїх очей? – тихо запитав він її і дівчина здивовано глянула. – У тому, що при народженні ти отримала другу половину Безкінечного магічного потенціалу. Першу отримав я... Вона тягнеться одна до одної, щоб з'єднатись. І очі сяють тому, що підкріплена вона сильними почуттями. Саме тому разом ми можемо більше... - раптом він схилився ближче до неї і пильно глянув у очі. – Подумай сама – як би не абсурдно звучало, але я закохався у дівчину, яку збив ледь чи не на смерть. І ти теж попри все це змогла мене покохати. Бо так мало статися, Міраї! Те, що ми зустрілися – це не випадковість. Ні вперше, ні вдруге.

- До чого ти ведеш? – слова Яна навіть трохи лякали Міраї. – Хочеш сказати, що все це фальшиво? Це несправжні почуття?

- Ні... Ні! Я кохаю тебе по-справжньому. Навіть, якщо б ми залишились без цієї магічної сили, почуття нікуди б не зникли. - він лагідно обійняв її. - Міраї, - Ян прижимав дівчину все сильніше й сильніше, сховавши лице у її волосся, – моя маленька Міраї... Я... я так кохаю тебе...

Від тих його ніжних слів вона геть зніковіла.

- Яне...

- Яке ж це щастя, - шепотів він, - що я зустрів тебе ще раз... Що зміг тебе забрати... Яке щастя... - і

притискував її до грудей так, що аж стукіт Янового серця дзвенів у голові Міраї.

- Дозволь мені залишитись тут... До самого ранку... - тремтяче попросила дівчина. Ян схвильовано зазирнув у її очі і поцілував.

Міраї сиділа в нього на колінах. Він цілував її всю – губи, вилиці, ніжний рум'янець на щоках... Стягнувши з її пліч легеньке платтячко і прибравши назад шовковисте волосся, цілував шию, ключиці і руки... Повертався назад і знову цілував губи, міцно притискаючи Міраї до себе. Її пальці заплуталися у волоссі Яна. Його дотики і поцілунки були такими гарячими, що вона аж тремтіла. Дівчина боялась лише одного – що він зупиниться. Та руки Яна не зупинялися. Ледь торкаючись, він проводив ними по її плечах, спині, кінчиками пальців однієї руки ковзав по її шиї і трепетно цілував з іншого боку. Він наче насолоджувався тими короткими дотиками до її ніжної фарфорової шкіри. Міраї аж здригалась, відчуваючи гаряче дихання Яна, коли він підносив губи до її вуха і лагідно, ледь чутно шепотів її ім'я. Зараз він був так близько, що та його присутність спопеляла тіло дівчини зсередини. Він цілував її, не перестаючи. Міраї потягнулась руками до гудзиків на його сорочці і почала повільно її розстібати. Вона провела кінчиками пальців по його грудях, зупинилась на мить, відчувши стукіт Янового серця, продовжила, дотягнувшись його шиї. Усе навколо перестало існувати, її мозок наче відключився, поступившись відчуттям. Вона взяла його обличчя у

долоні і зазирнула в ті глибокі зелені очі. Нарешті в них можна було побачити не гнітючу пустоту, не ту приховану печаль, а вогник маленького щастя, ім'я якого він не переставав видихати.

- Яне... - тихо і ласкаво мовила вона.

- Що? – хлопець посміхнувся. Він боявся – один необережний рух – і ця делікатна, витончена дівчина може просто зникнути, знову залишивши його самого у цьому вицвілому світі. Лише вона одна своєю усмішкою насичувала кольори навколо. Лише вона змушувала його серце битися частіше. Лише її бачив поряд... Він накрив своєю її маленьку руку і поцілував зап'ястя, долоню, тоненькі ніжні пальчики.

- Яне... - очі Міраї знову злегка замерхтіли. Вона заплющила їх і торкнулась своїми губами Янових, обвивши руки навколо його шиї. Він схопив її руками за талію.

- Не відпускай мене... ніколи, чуєш? Ніколи... - благально шепнула дівчина. Її голос бринів, а слова наче вирвалися із самих глибин душі.

- Міраї... Я... я не можу... якщо ти не зупиниш мене зараз – я вже ніколи не зможу жити без тебе...

- А ти... не живи без мене! – на очах дівчини тремтіли сльозинки. Після цих слів Ян остаточно здався. Він повалив Міраї на підлогу, міцно схопивши її за обидва зап'ястя, і притиснув її за руки до землі так, що вона не могла їй поворухнутися. Кілька секунд він схвильовано дивився у її очі, а потім закрив рот поцілунком і...

Раптом дівчина налякано зіщулилась і він

завмер. Коли спробував продовжити, Міраї ще більше затремтіла, стиснула губи і зажмурилась.

- Що таке? – занепокоївся Ян і раптом усе зрозумів. – Ти... вперше чи що?

Міраї нічого не відповіла, лише відвернулась і злегка почервоніла. Це було трохи неочікувано для хлопця. Якусь мить він здивовано дивився на неї, трохи розгубившись, але потім нахилився ближче і прошепотів на вухо гарячим подихом:

- Тоді... розслабся. Я хочу, щоб ти відчула це по-справжньому...

На ранок Міраї прокинулась і помітила, що Яна поряд не було. Вона сіла і закуталась у шлед. Відчувала дівчина себе не зовсім комфортно після того, що сталося. Біль був не сильний, але надто неприємний. І голова така важка, наче думки в ній у каміння перетворились. Раптом позаду неї нізвідки з'явився Ян і поцілував шию, ніжно обійнявши за плечі. Міраї аж здригнулась.

- Ось. – він протягнув їй склянку із якимось рідиною.

- А... що це за гидота? – скривилась вона і Ян засміявся.

- Просто випий і тобі стане краще.

Дівчина швидко зробила кілька ковтків і склянка опустіла. Вона скривилась ще більше і прикрила рот рукою.

- О боже... На смак ще гірше, ніж я собі думала...

Ян обійняв її міцніше і задоволено примружився. Міраї зникла. Він обіймав її так

ніжно і так закохано, так трепетно, що серце аж виривалося із грудей. Навряд чи вона шкодувала...

*Глава тридцять друга
Підземля*

- Міраї... - тихо звернулась до дівчини Намі перед останнім заняттям, потягнувши її надвір подальше від цікавих очей. - Здається, я накопала щось дуже цікаве.

- Ти про що? - якимось занепокоєно перепитала Міраї.

- Бібліотека... це не просто кімната із книгами... і Нора не просто бібліотекарка. Якось, зайшовши туди за потрібними книгами, я помітила один надто дивний стелаж. Самі книги теж дивні...

- Намі... Ми у Академії Магії... Тут кожна книга і не тільки книга дивна. Згадай лише вогненного демона. - Міраї спробувала її заспокоїти.

- Я не про це... Схоже, той стелаж прикриває якийсь таємний вхід. - ледь чутно відповіла дівчина. - Я хочу перевірити свої здогадки.

- З глузду з'їхала?! Ти забула, хто така Нора і що вона з тобою зробила?!

- Не хвилюйся, - впевнено провадила далі подруга, - якщо ти мені допоможеш, про це ніхто не дізнається...

- Що? Та нізащо!

- Міраї...

- Ні! Я не погоджусь на це і тобі не раджу!

- Гарзд... Я піду сама. Просто пильнуватимеш на вході...

- Це погана ідея... - Міраї вже занепокоїлась. Та з іншої сторони і заперечити не могла, бо якщо Намі щось задумала, то й сама це зробить, а відпустити її одну у лігво тієї відьми не дуже охота. - Дідько... Нехай буде по-твоєму, тільки ми повинні підготуватися, і прослідкувати, коли вона увечері покине бібліотеку.

- Дякую, Міраї. Я знала, що можу на тебе покладатися. От побачиш, воно того вартуватиме. Я впевнена, що знайду не один скелет у шафі рудоволосої...

Сяк-так минуло останнє заняття. Весь час Міраї була наче на голках. Їй геть не подобалась затія подруги, але суперечити Намі важко і якщо вона потрапить у біду, Міраї собі цього не простить. Отож, іншого виходу не було. Заспокоювала вона себе лише тим, що все відбудеться швидко і ніхто нічого їй справді не помітить.

Кілька годин дівчата крутилися біля бібліотеки, вичікуючи Нору. Аж ось вона і справді покинула приміщення і спокійно попрямувала коридором у напрямку кабінету Хатае. Тільки-но вона зникла за рогом, Намі миттю кинулась всередину бібліотеки і зникла між стелажми. Міраї і собі зайшла всередину і прикрила двері, залишивши невеликий просвіт для спостереження.

- Тільки швидко! – кинула вона навздогін Намі. За якусь хвилину та озвалась.

- Тут і справді якийсь таємний хід... - і дівчина відправила його досліджувати. Стелаж із книгами відсувався убік і за ним відкривалась спіральна сходово-ва клітка кудись униз. Ввімкнувши ліхтар, який прихопила із собою, Намі почала обережно спускатись. Пройшовши один повний оберт сходами, дівчина опинилась у невеликій кімнаті, більше схожій на катівню. Тут на стінах висіло багато кайданів на масивних ланцюгах, а також кілька геть нових катан, дайтó та списів. Намі стало моторошно, та цікавість перемагала страх і вона пішла оглядати далі. У кожній стіні був прохід у інші кімнати, які, на відміну від цієї, були пустими. Приміщення освітлювались смолоскипами і складалось таке враження, що сюди досить часто хтось заходить. Оглянувши всі кімнати, Намі повернулась у ту, що схожа на катівню, і вирішила ще раз її оглянути. Вона задерла голову догори і помітила, що поїд стелею висять кілька пустих залізних кліток. Ще раз роззирнувшись, дівчина зауважила на стіні якийсь чи то герб, чи що. Вона знову увімкнула ліхтар, щоб краще роздивитися, що там зображено, і підійшла ближче. Знаки здались їй дуже дивними. Вона потягнулась рукою, щоб згорнути із них товстий шар коричневої пилуки, як раптом в лічені секунди із пронизливим скрипом просто із землі навколо неї висунулись ґрати і утворили клітку, в полоні якої опинилась дівчина. Ще за мить просто із повітря з'явилися металеві кайдани і повисли на її руках. Ланцюги від кайданів рухались самі по собі, наче ними управляла якась

невидима сила, і, полетівши угору, перечепились там за якусь перекладину, підтягнувши Намі за руки у повітря так, що ногами вона ледве торкалась землі. Далі ґрати, що з'явилися із підлоги, розпливлися у якусь магічну напівпрозору стіну із шипами, направленими на дівчину.

- А от і приманка... - почувся в'їдливий жіночий голос і в темряві запалали фіолетовим вогнем очі Нори.

- Відпусти мене! - відчайдушно викрикнула Намі і рудоволоса розреготалась. - Сенпай, нащо я тобі?

- Хм... а хто сказав, що мені потрібна ти? Ти вже зіграла свою роль у цій історії. А зараз я чекатиму на твою подружку...

- Вона не прийде! - твердо відповіла Намі.

- А-ха-ха! Ще й як прийде! За кілька секунд...

Почувши шум, а потім і голос Намі, що долинав із підвалу бібліотеки, Міраї, довго не думаючи, кинулась на допомогу. Серце шалено колотилося і дівчина зрозуміла, що її побоювання таки справдились й подруга потрапила в пастку, яку готувала Нора. За кілька секунд вона влетіла у ту кімнату і просто перед собою побачила Намі, оточену дивним фіолетовим світлом.

- Не підходь! - раптом викрикнула вона, коли Міраї імпульсивно підбігла до неї. - Не наближайся!

- Прекрасно! Просто чудово! - Нора зловтішно шкірилась, плескаючи у долоні. - Все, як я й планувала - ваша дурнувата цікавість привела вас просто в мої руки.

- Відпусти її! – пригрозила Міраї.

- Авжеж... ні! Свідків не варто так просто відпускати. А якщо спробуєш наблизитися до неї хоч на метр – ця магічна стіна розчавить її, як таргана!

- Тобі так просто це не минеться, відьмо! – та не встигла вона сказати це, як Нора вмить опинилась просто перед нею і, схопивши за горло своїми довгими кігтями, притисла Міраї до стіни, із якої висунулись металеві лещата і прикували її за руки.

Тим часом Ян відправився у кабінет брата, аби довідатися про те, як саме Міраї стала його нареченою. Він вірив тій версії, яку розповіла його студентка, але ніяк не міг зрозуміти, чому дядько три роки назад так жорстоко розлучив їх. Невже Вінсент обманув його тоді? Але нащо?

- Яне? Не чекав тебе побачити... прохось. – Хатае вкрай здивувався появі брата на порозі свого кабінету.

Кузен мовчки ввійшов. Вигляд у нього був занепокоєний і Хатае це трохи насторожило.

- Скажи, Хатае... Як ти познайомився із Міраї?

Той здивовано завмер. Якого це дідька він прийшов із такими дивними запитаннями? Та приховувати Хатае не мав що, отож спокійно посміхнувся.

- На розподілі. Майже два роки назад, коли вона вступила у Академію і потрапила до мене, як «особиста» студентка. А чому ти прийшов до мене із таким запитанням?

Ян мовчки дивився на брата. Саме це він і боявся почути. Те, що підтвердило слова Міраї і, схоже, Хатае його не обманював. Ось тут він остаточно заплутався і розгублено присів на стілець.

- Що...

- А коли вона стала твоєю нареченою? – перебив його Ян.

Хатае ще більше здивувався. Він не розумів, до чого веде кузен і це його трохи занепокоїло.

- Копаєшся в минулому? Для чого? Зараз вона й так твоя...

- Я дав тобі конкретне запитання! – огризнувся Ян.

- Гаразд, заспокойся... - він присів поряд із братом. – Відтоді, як Міраї стала моєю студенткою, пройшло всього кілька місяців і я зрозумів, що закохався у неї. Вона відповіла мені взаємністю. Я із самого початку знав про те, що вона вступила у Академію, рятуючись від нав'язаного батьками шлюбу із незнайомцем...

- Звідки?

- Від неї самої. А потім якось батько повідомив, що знайшов мені вигідну наречену і вартувало б із нею познайомитися. Я не перечив батькові і, коли ми приїхали до них, двері мені відчинила Міраї... Далі тим більше не було сенсу опиратися, адже ми уже були начебто закохані одне у одного...

Ян уважно слухав розповідь брата і розумів, що все це було безпрограшним планом дядька Вінсента.

- Але з'явилась Нора і що? Розвіяла твої примарні почуття? – з вуст Яна це звучало дещо

насмішкувато.

- Ні. Я ж «паразит». Міраї умирала у мене на очах. Я не міг цього бачити, тому й відмовився від неї... - Хатає відповів так спокійно, що Яна це навіть трохи здивувало.

- Недавно ти сказав мені, що я надто довго женусь за однією жінкою...

- Я знав, що це ти тоді збив Міраї... Батько недавно мені про це розповів. Ти прийшов сюди по неї? - якось сумно запитав Хатає.

- Ні. Я й не здогадувався, що зустріну її тут... - Ян важко зітхнув і піднявся із стільця. - Тоді, після тієї аварії, я просив у Вінсента віддати її за мене. Та він сказав мені, що Міраї уже закохана... У тебе. Чому? Чому він так сказав, якщо ви зустрілись набагато пізніше?

Хатає розгублено дивився на брата.

- Чому б тобі не запитати у нього самого? До речі, він ще має бути тут...

- Що..?! Вінсент у Академії? - приголомшено перепитав Ян.

Ага... - байдуже відповів Хатає. - Йому потрібна була Нора, зараз він мав би бути у неї в бібліотеці...

На якусь мить Ян завмер. Та раптом різко вилетів із кабінету кузена і кинувся у бібліотеку. Але там не виявилось нікого. Він не знав, де шукати іще, як раптом помітив вхід у підземелля, звідки долинали якісь голоси...

- Ще раз щось пискнеш - і обидві опинитесь за

межами власних тіл! Спершу вона, - Нора вказала на Намі, - а потім і ти! А ти ж не хочеш, щоб подружка постраждала? Ну звісно, не хочеш! То ж будь послушною... - очі її засяяли ще сильніше, - і приготуйся віддати мені свою магію!

- А не вдавишся? - на вході у підземелля стояв грізний Ян.

- Яне... - з полегшенням прошепотіла Міраї.

Він довго не вагався і одним магічним рухом руки відкинув рудоволосу і ударив об протилежну стіну.

- Якого біса... ти знову мені заважаєш?! - прошипіла Нора, плюнувшись кров'ю.

- Здається, я тебе попередив - уб'ю, якщо ще раз наблизитися до Міраї. А я не жартував. Ти настільки смілива чи просто дурна, що вирішила кинути мені виклик?

- Я так легко не здамся... Все-одно заберу і її магію... і твою... Байдуже, як, але я отримаю її! - Нора збрала сили і її очі знову засяяли фіолетовим полум'ям. Раптом вона жбурнула у Яна згусток енергії. Він прикрився крилом, та це не захистило його повністю, і шматки світлового згустку пролетіли наскрізь і поранили його. Ян, похитнувшись, трохи відступився. Тим часом Міраї спробувала вивільнитися від лещат. Її очі теж засяяли. Вона намагалась контролювати те світло і від прикладених зусиль підвіска, подарована Екторіною, засяяла у відповідь. Ян помітив це і здивовано глянув на дівчину.

- Обережно! - вигукнула Міраї - Нора,

скориставшись тим, що Ян відволікся, ударила його ще раз. Він важко обіперся на стіну, прикриваючи поранену руку. Та, зосередившись, змахнув крилом і сильним поштовхом знову ударив її об стіну. Цього разу рудоволоса добряче стукнулася головою об виступ у стіні і ледь не знепритомніла. Від цього магічна стіна, що оточувала Намі, розсіялась, проте кайдани не зникли. Міраї, розгнівавшись, зібрала останні сили і змусила лещата, якими була прикована за руки до стіни, розсипатись у порошок. Вона підбігла до Намі і спробувала звільнити її. Та цього у неї не вийшло. Все, що вона змогла зробити, це лише ослабити ланцюги, і подруга упала на землю.

- Я отримаю її... цю магію... - ледь прохрипіла Нора і насилу підвелась. Зібравши останню магію, ще раз накинулась на Яна, знову поранивши його, та не втрималась і знесилено упала на коліна.

- Все? – гнівно запитав Ян і Нора, підвівши голову, побачила перед очима лезо катани. Однієї із тих, що висіли на стінах підземелля.

- Стривай... - вона налякано відсахнулась.

- Я вже достатньо від тебе почув! Ти ледь не убила мою студентку! Я готовий знести тобі голову за це! – вираз Янового обличчя ясно давав зрозуміти, що він анітрохи не жартує.

- Насправді... - важко видихнула Нора. – Твій ворог не я...

- Що..? – Ян на мить завагався.

- Майстер... це він полює на Магічний потенціал.

- Хто? – він не розумів, про кого говорить руда.
- Майстер... він твій...

Раптом почувся постріл і Нора, не договоривши, упала перед Яном, розплившись бурою калюжею крові. Сандервік приголомшено застиг.

- Ну ось і все, синку. Ти надто довго вагався – її треба було знищити із самого початку. – і з сусідньої кімнатки з'явився той світловолосий чоловік у костюмі. В одній руці він тримав свою тростину, а в іншій – револьвер.

- Дядьку? – вражено промовив Ян. – Але що ти тут робиш? I... - зненацька він зрозумів, що сталося.

- Яне... усе вже закінчилось. Більше *нам* ніхто не заважатиме... - говорив Вінсент, повільно підходячи.

- Ти... не дав їй договорити... - відступився Ян. Він одразу запідозрив, що дядько чимось пов'язаний із Норою.

- Яне, синку...

- Не підходь! – грізно попередив він, протягнувши уперед катану. – Вона діяла не сама... І ти не дав їй назвати ім'я того Майстра, накази якого вона виконувала...

- Той Майстер... - раптом озвалась Намі і Ян обернувся. – Це...

Тут Вінсент вистрелив дівчині у бік і та закричала від болю. Міраї злякано прикрила подругу. Ян розлютився і замахнувся шаблею, та дядько зупинив його, спрямувавши револьвер на Міраї, і той різко завмер.

- Тримайся... - Міраї із усіх сил нервово намагалась зупинити кров. - Все буде гаразд, Намі... - крізь сльози шепотіла вона.

- Чого ти хочеш? - обережно запитав його Ян.

Вінсент зробив задумливий вигляд і повільно протягнув.

- Не знаєш? То я скажу... - в'їдливо й жадібно скривився він. - Влади! ВЛА-А-АДИ! А для цього мені потрібна твоя неймовірна сила! І її теж! - глянувши на Міраї, його очі налились кров'ю.

- Ти не отримаєш її... - відрізав Ян.

- А ти не посмієш мені завадити! - просичав крізь зуби Вінсент. - Я шістнадцять років виношував цей прекрасний план! Вона, - він ткнув пістолетом на Нору, - мала мені в цьому допомогти, але її жадібність зіпсувала мені всі карти! Та я стільки часу витратив, готуючи тебе до *цього*, що не зможу відступити! Нізащо! І зараз ви двоє нарешті разом - Безкінечний магічний потенціал з'єднав свої половинки і...

- Якби я знав, що тобі так потрібна моя сила, я б без вагань віддав її тобі... Та ти відняв у мене Міраї, передавши *своєму* синові! Ти знав, що він убивця! Ти сам все зруйнував, Вінсенте!

- Так... тут я помилився. - криво погодився він. - Бо думав, що з'єднавши свої здібності із такими масштабними здібностями Міраї, які я помітив того дня у лікарні, він зможе стати досконалим магом за рахунок її енергії і все *одразу* опиниться у моїх руках. Та він лише витягував із неї таке безцінне життя. Але, коли я побачив, як взаємно сяють ваші

очі... тоді, коли ти знайшов її у коридорі Академії... то зрозумів, що друга частина твоєї магії у неї. Ось чому ця дівчина така непроста. І то не Хатае мав бути, а саме ти, Яне! Ти мав стати повноцінним власником тієї магії! – дядько дивився на нього таким божевільним поглядом, що хлопець вже почав відчувати огиду до нього, попри те, що завжди любив, наче рідного батька.

Міраї лише приголомшено слухала цю страшну історію, затискуючи рану Намі, відчайдушно намагаючись зупинити кров.

- Який же ти... мерзенний... - зневажливо кинув Ян, перекосивши рот.

- Замовкни!!! – проревів Вінсент. – Усіма своїми вміннями ти завдячуєш *тільки мені!!!* Твій батько ні на що не годився! Ані він, ані його безтолкова дружина!

- Не смій... не смій паплюжити імена моїх батьків! Ти – убивця! – Ян так, розізлився, що заледве стримував свою шалену лють і, якби Вінсент не спрямовував свого пістолета на Міраї, просто пошматував би його на куски. І справді, у стані такого гніву важко контролювати магію – простої зброї може бути цілком достатньо...

Тим часом Хатае розгублено намагався зрозуміти, про що говорив Ян. Вінсент із самого початку спланував одружити його із Міраї, відмовивши Янові? Дивно... Адже Вінсент явно був більше відданий племінникові, аніж рідному синові. Так чому ж раптом передумав..? Причина тут точно

не в тій аварії... І Хатае це ніяк не давало спокою. У роздумах він вийшов із кабінету і мимовільно попрямував в бік бібліотеки. У коридорі він зустрів Ширао.

- Хатае... - директор помітила його занепокоєний вигляд. - Щось сталося?

- Ні... - байдуже буркнув він, навіть не глянувши на неї. Ширао це трохи здивувало.

- А... де Ян? Ти не бачив його? Ніяк не можу знайти...

- Ні...

«Та що з ним таке..?!» - розгубилась директор, запідозривши щось недобре. За якусь мить Хатае зник за дверима бібліотеки. Ширао і собі відправилась вслід, вирішивши прослідкувати.

- Так треба було, Яне... Вони лише заважа...

Та в цей момент з'явився Хатае і... закам'янів.

- Норо... - ледь спромігся вимовити.

Побачивши нерухоме тіло коханої у темній калюжі крові, він нажахано глянув на зброю у руках батька.

- Що... що ти наробив?! - викрикнув він у розпачі.

Постріл...

І Хатае упав мертвим.

Вінсент вцілів йому просто у голову...

- Ні-і!!! Виродок... - прохрипів Ян, і, замахнувся катаною. Вінсент, викинувши зброю, в якій було замало набоїв, у свою чергу протягнув уперед руку, збираючи свою магію. Та раптом тіло його дядька проткнули світлові списи, випущені Ширао і намертво загрузли у стіну. Вона понуро

стояла у дверях. Достатньо було одного погляду на все, що відбувалося, аби прийняти миттєве рішення.

- Я... зробила це замість тебе... Твої руки, Яне... мають бути чистими. - монотонно, але із розпачем у голосі прошепотіла Ширао.

Не витримавши, Ян упав на коліна там, де стояв.

- Навіщо... здалась така магія, якщо вона... не здатна врятувати життя..? - він гірко схилив голову, вдивляючись у закривавлену підлогу.

За секунду з'явився Аято і розгублено кинувся до своєї студентки, миттю звільнивши її від кайданів і зник, забравши дівчину із собою. Ширао нерухомо дивилась на тіла Нори та Хатае, заледве усвідомлюючи, що тут відбулося.

- Я вірив йому... стільки років... Людині, яка убила моїх батьків. І, навіть, власного сина. Господи... Усі вони загинули просто ні за що... - зненацька Ян піднявся і уже мовчки підійшов до Міраї, допомагаючи їй піднятися. Дівчина була настільки шокована, що аж тремтіла вся. Ноги не слухались і, якби не він, так і не змогла б встати з місця.

- Ти не винен у цьому... - відповіла Ширао. - Вінсент отримав те, на що заслуговував. І Нора теж...

- А Хатае?! - злісно озвався Ян. - Загинути від рук рідного батька! Він заслуговував такої смерті? Скажи мені, Ширао?

- Ні... - з очей директора покотились сльози. - Ідіть... Ну? Геть уже звідси!!! - несамовито прокричала Ширао. Ян мовчки вдивлявся у її

обличчя кілька секунд, а потім схопив Міраї за руку і швидко попрямував геть. Ширао лише знесилено обіперлась на стіну і, ридаючи, сповзла додолу...

Ніхто так і не дізнався, куди після цього зникли руда бібліотекарка, срібноволосий викладач, доктор Ян і його студентка. Через десять днів посаду директора Академії зайняв професор Хімура, а криваву бібліотеку просто закрили, перенісши усі підручники у інше місце...

Епілог
Майбутнє у очах

- Вже стемніло, Яне...

Він роздивлявся таке спокійне обличчя дівчини і все ще не вірив, що таки зустрів її тут. Він розігнав настирливі думки і відвів погляд. За вікном тієї маленької лондонської кав'ярні, де вони сиділи удвох, ішов невеличкий сніг, повільно і обережно, наче пух, опускаючись на дерева, будинки та перехожих.

- А й справді... Ходімо, я відведу тебе до готелю.

Ян ішов поволі, задумано опустивши голову і ввіткнувши підборіддя у свій шарф. Міраї теж мовчала. «Може, не варто йому було говорити про свої здогадки..?» - дівчина вже шкодувала про ту розмову. Але її й саму непокоїли підозри. Раптом Ян зупинився. Міраї здивовано оглянулась на нього.

- То був я тоді... - понурий вигляд Яна сам за себе говорив, що слова йому даються вкрай важко.

Міраї розгублено дивилась на нього, не розуміючи, про що йдеться.

- Я був тоді за кермом... - ще тихше промовив він і до неї раптом дійшло. Ян пригнічено продовжував. - Та аварія, в яку ти потрапила більше трьох років назад... То був я...

У горлі наче клубок застряг. Хто б міг сказати їй, що, приїхавши у Англію, Міраї дізнається таку правду? З кожною мілісекундою серцебиття пришвидшувалось, пульс відстукував у голові

монотонний ритм. Щодалі слова Яна ставали нечіткими, а земля під ногами втрачала свою твердиню.

- Я... *кохаю тебе*... - раптом швидко випалила вона.

...І тут Ян забув, що мав сказати далі.

- Що..? Ти... *що?* Але ж я...

- Байдуже! – Міраї боялась, що, усвідомивши його слова, забуде те трепетне відчуття кілька годин назад, коли він тремтяче сковував її тіло обіймами. Забуде, що *вже закохана* у нього.

Вмить Ян ступив крок назустріч, ухопив її за руку і, притягнувши до себе, поцілував. Так гаряче, що дівчина ледь втрималась на ногах. Він обпікав її губи поцілунками і розумів, що не в змозі зупинитись. Більше ніколи... Ні відпустити її більше. Та Міраї й не опиралась...

Нарешті Ян опанував себе і глибоко вдихнув.

- Міраї... - прошепотів він. - Я прийшов у Академію за тобою, сам того не розуміючи. Залишся зі мною... Кілька днів назад я бачив у твоїх очах те, що перевернуло моє життя. *Я бачив майбутнє*. Дядько Вінсент... Він убивця...

- Що..? – приголомшено перепитала дівчина.

- Нора... спільниця Вінсента. Вона тут була тільки для того, щоб розлучити тебе з Хатае. Це єдине завдання, яке поставив їй Вінсент, коли зрозумів, що помилився. Але все пішло не так і Нора перевернула його плани у свою користь та продовжила полювання на твою магію. І твоє

життя... - боячись нічого не пропустити, Ян говорив так швидко, що Міраї не встигала слідкувати за ходом його думок. Голос тремтів і думки спліталися у хаос. - Ти мала стати моєю нареченою із самого початку. Тому, що я... *я ледь не убив тебе* тоді і *закохався*, щоночі приходячи до тебе у лікарню... Ти мала стати моєю ще тоді... - із болем промовив хлопець. - Але Вінсент побачив те сяйво у твоїх очах. Знаєш, чому вони сяють? - Міраї заперечливо похитала головою. - Бо у тебе друга частина надзвичайно сильної магії. А перша у мене... Він побачив її і відчайдушно намагається отримати. Заради неї він пішов на убивство моїх батьків... і не зупиниться ні перед Норою, ні перед Хатае... Мені не потрібна сила, яка не рахуватиметься із життям моїх рідних. Я вже втратив батьків і не хочу ще раз пережити подібне... - Ян замовк.

За якусь мить він упав перед дівчиною на коліна.

- Мені не вистачить життя, щоб заслужити твоє прощення... Але, благаю...

- Яне... Я залишусь поряд. - присівши, вона зазирнула у його очі і посміхнулась. - Я готова відмовитися від усього. Віддай йому її, цю магію... Мені вона теж не потрібна. Я вже знайшла те, що шукала...

Ян розгублено слухав її і усвідомлював, що вона таки неймовірніша. Раптом він міцно обійняв її. Міцно-міцно...

- Міраї... моя маленька Міраї... Як же сильно я кохаю тебе...

Сніг падав і падав, вкриваючи мереживним покривалом двох дивним чином закоханих у обіймах просто посеред сяючої різдвяної вулички у самому центрі Лондона.

- Увійдіть! - за столом свого вишуканого кабінету сидів світловолосий чоловік, уважно переглядаючи папери. Поруч на столі лежала тростина. - Яне? Синку! Не очікував тебе побачити! - радісно вигукнув він.

Ян мовчки підійшов і поклав перед дядьком невеличку шкатулку.

- Що це? - здивувався Вінсент.

Племінник презирливо глянув на його виніжені руки, до біса акуратний костюм і огидно привітну посмішку.

- Те, що забирає життя... Те, до чого ти готувався шістнадцять років... - байдуже відказав він. - Ні мені, ні їй не потрібна така магія. Забирай... - Вінсент приголомшено застиг, роззявивши рота. Ян, не дочекавшись від дядька жодного слова, розвернувся і пішов геть. Вийшовши за двері, він знесилено чи то полегшено сперся на них. Із середини донеслося тихе останнє шипіння мерзеної людини, яку задушила жадібність до влади...

Важко зітхнувши, Ян зник.